

ΥΤΕΡΑ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΩΜΙΟΝ

Τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν
ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθῶ διαλαμπάντων.

ΣΥΡΑΦΕΝΤΑ ΜΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΝ ΜΟΝΑΧΟΙΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ
ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Προπῇ καὶ ἀξιῶσαι τῆς Ἱερᾶς καὶ κοινῆς Συνάξεως πάντων τῶν
Μοναστηριακῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Πατέρων

ΝΥΝ ΔΕ ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

ὑπὸ τοῦ Τυπογράφου

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΕΛΙΣΤΑΓΟΥΣ.

Διὰ συνδρομῆς τῆς Σεβασμίας ὁμηγύρεως
τῶν ἐν Ἀθῶ Πατέρων.

Εἰς κοινὴν τῶν Μοναχῶν, καὶ πάντων τῶν Ὀρθοδόξων
Λαϊκῶν Χριστιανῶν ὠφέλειαν.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Γ. ΜΕΛΙΣΤΑΓΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

1847.

ΑΓΓΕΛΙΑ

ΤΟΥ

ΕΚΔΟΤΟΥ.

Εκ τῶν πολλῶν καὶ ψυχωφελῶν συγγραμμάτων, ὅσα ὁ ἀοίδιμος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης συνέγραψε πρὸς ὠφέλειαν τῶν ὁμογενῶν, ἐν εἶναι, φίλε ἀναγνώστα, καὶ τὸ παρὸν ἐγχειρίδιον, περιέχον τὴν Ἱερὰν ἀκολουθίαν, καὶ σύντομον βιογραφίαν ὅλων σχεδὸν τῶν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῶν ἐσχάτων χρόνων ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει διαλαμπάντων θείων Πατέρων, καὶ ὁσίων, καὶ ἱεραρχῶν, καὶ ὁμολογητῶν, καὶ μαρτύρων· τὸ ὁποῖον ὁ σοφὸς ἐκείνος ἀνὴρ, κατὰ προτροπὴν καὶ ἀξίωσιν σεβασμίων ἀνδρῶν καὶ φίλων αὐτοῦ, μετὰ πλείστης ἐπιμελείας ἐφιλοπόνησε.

Ἄλλ' αἷτια ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεως τοῦ συγγραφέως ἀνέβηλον τότε τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ, καὶ αἱ ἐπεληθῆσαι ἐπειτα δεῖναι περιστάσεις τοῦ γένους δὲν συνεχώρησαν τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ, δι' ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων μέσων, μέχρι τῆς σήμερον. Ἐπειδὴ δὲ τὸ προσδιωρισμένον διὰ τὸν τύπον ἐπίσημον χειρόγραφον, περιωθὲν κατ' εὐτυχίαν εἰς ἀνδρὸς θεοφιλοῦς χεῖρας, ἐπιθυμοῦντος ἐκ παντὸς τρόπου τὴν δημοσίευσίν του, ἐκοινοποιήθη πρὸς ἡμᾶς, ἀπεφασίσσαμεν νὰ καταστήσωμεν αὐτὸ γνωστὸν εἰς τὸ γένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ ἐπεκαλέσθημεν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐν τῷ Ἁγίῳ ὄρει εὐαγῶν ἱερῶν μοναστηρίων.

Ὁφείλομεν λοιπὸν χάριν τῆς ἀληθείας νὰ διακηρύξωμεν, ὅτι ἡ Ἱερὰ καὶ σεβασμία ὁμήγουρις τῶν ἐν Ἁθῶ Πατέρων, συνέδραμεν ἡμᾶς προθύμως, ὥς ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου φαίνονται τὰ ὀνόματα τῶν συνδραμόντων μοναστηρίων, καὶ διὰ νὰ καταστήσωσιν αὐτὸ τελειότερον, ἐνέκριναν νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς βίβλου εἰκὼν τῶν Πατέρων, ἰδίαις αὐτῶν δαπάναις.

ενίσχυσις ἐκείνῃ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ

Ἰδιαιτέρως δὲ ὀφείλεται χάρις εἰς τὸν φιλογενῆ καὶ φιλόκαλον
Κύριον Μελχισεδέκ Λαυριώτην τὸν ἐκ τῆς νήσου Νάξου, ὡς μετὰ
πολλοῦ ζήλου συνεργήσαντα πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ἔργου. Ὡσαύτως
καὶ εἰς τὸν ἐπίσης φιλογενῆ καὶ σεβάσμιον Ἱερομόναχον τῆς ἀγίας
Λαύρας Κύριον Νεόφυτον Σκοῦρτον, ὡς προτρέψαντα καὶ ἐνισχύ-
σαντα ἡμᾶς διὰ τῶν πατρικῶν αὐτοῦ συμβουλῶν.

Δέχθητι λοιπὸν, φίλε ἀναγνώστα, εὐμενῶς τὸ βιβλίον, καὶ ἂν
λάβῃς τὸν κόπον τῆς ἀναγνώσεως αὐτὸ μέχρι τέλους, σιμᾷ τῆς ψυ-
κῆς ὀφελείας τὴν ὁποίαν σοὶ ὑπόσχεται, θέλεις εὖρεῖ ἐν αὐτῷ καὶ
πολλὰ ἱστορικὰ γεγονότα, καὶ συμβεβηκότα περιέργα.

Ἐν Ἑρμουπόλει κατὰ μῆνα Ἰανουάριον 1847.

Ο ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΣΙΟΥΣ
ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΘΩ.

- » **Α** σματα ἀρμονίης, μελιηδέα ταυτὶ λιγαίνει,
» **Ο** ἰοβίους Ὅσιους, Οὔρεος ἡγαθέου.
» **Ο** ὕνεκα πασσυδίῃ, μεγαλίζετε ἡμᾶτα πάντα,
» **Θ** εσπεσίης μολπῆς, τοὺς δε χοροὶ Ὅσιων.

ΕΤΕΡΟΝ ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ.

- » **Δ** ἔξασθε πόθῳ, ἀδελφοί, τὴν βίβλον τῶν
Πατέρων,
» **Τ** ὧν ἐκλαμψάντων ἐν σεπτῷ Ἄθῳ δίκην
ἀστέρων.
» **Κ** αὶ ἱκετεύσατε Θεόν, λύσιν πταισμάτων
πάντων,
» **Δ** οὔναι τῷ ἐκτυπώσαντι, εἰς ὀφέλειαν
πάντων.

Ὁ Συγγραφεύς.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν τῶν
ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἁθω διαλαμπάντων.

Ψαλλομένη τῇ Δευτέρᾳ Κυριακῇ τοῦ Ματθαίου
ἤτοι μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν
Ἀγίων Πάντων.

Ἑσπέρας ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ, Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

» **Ἀ**σατε τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν.

Ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν Ἐκκλησίᾳ Ὁσίων.
(ψαλ. ρμθ. ι.)

» **Σ**υναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ.
(ψαλ. μθ. 6.)

Οτε τοῦ Κυρίου τὸν σταυρὸν, ἤρατε ἐπ' ὤμων
Πατέρες, καὶ ἀπεδύσασθε, πρὸς τὸ τῆς ἀσκήσεως,
ἐνταῦθα στάδιον· καὶ σαρκὸς ὑπερήρθητε, Κόσμου
τε καὶ πάσας, μηχανὰς ἐλύσατε τοῦ Κοσμοκράτο-
ρος· τότε τῶν δαιμόνων τὰ πλήθη, θρήνοις πρὸς
ἀλλήλους ἐβόων· φίλοι, ἡ ἰσχὺς ἡμῶν ἐξέλιπεν.

Οτε ἀναβάσεις ἱεράς, ὡς φησι Δαβὶδ, ἐν καρδίᾳ,
ὕμῶν διέθεσθε, καὶ ζωὴν ἰσαγγελον ἐβιωτεύσα-
τε, καὶ εἰς ἄκρον ἀνήλθετε, τῆς ἐνδεχομένης βρο-
τοῖς τελειότητος, Πατέρες ὅσιοι, τότε οἱ χοροὶ
τῶν ἀγγέλων, ἔχαιρον βοῶντες ἀλλήλοις· πῶς οἱ
ἐν σαρκὶ ἄσαρκοι ὤφθησαν!

Οτε τὰς ἐνταῦθα ἱεράς, λαύρας καὶ σεμνεῖα εἰς
δόξαν, Θεοῦ ἡγείρατε, καὶ κατεκοσμήσατε τύ-
ποις ἀσκήσεως, καὶ κοινὰ φροντιστήρια, ψυχῶν
σωτηρίας, ταύτας ἀπεδείξατε, Πατέρες ὅσιοι, τότε

ἡρημώθησαν πόλεις, καὶ ὁ πρῶν ἔρημος Ἄθως,
πλήθει μοναζόντων πόλεις γέγονεν.

Οτε ἐπειθάρχησαν κακῶς, ἔνιοι τοῦ Ὄρους πο-
λῖται τοῖς λατινόφρασι, καὶ συνελειτούργησαν,
φιλοψυχήσαντες, τότε ζήτησαν τῆς πίστεως, ὑμεῖς
Θεοφόροι, λαβόντες ἀπίσασθε τούτων τὴν ἔνω-
σιν· ὅθεν ὑποστάντες θανάτους, καὶ πολυειδεῖς τι-
μωρίας, στέφει μαρτυρίου ἐκοσμήθητε.

Δόξα, ἦχος α΄.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ στίφη τῶν μοναζόντων, τὸ
μυριοπλάσιον ἄρμα τοῦ Δαβὶδ, τὸ χιλιάσιν ἀρε-
τῶν εὐθηνούμενον, τοὺς ἐν τῷ Ἄθῳ Πατέρας
ἀνευφημήσωμεν· τοὺς Ὀσίους καὶ Ἱεράρχας· τοὺς
Ὀσιομάρτυρας καὶ Ἱερομάρτυρας· καὶ πάντας ὁμοῦ
τοὺς ἐκωνύμους καὶ ἀκωνύμους· οὗτοι γὰρ ὡς ἀλη-
θῶς, ἔργοις καὶ λόγοις, καὶ τῷ πολυειδεῖ καὶ
ἰσαγγέλῳ τῆς ἀσκήσεως, καὶ ταῖς ἐκ Θεοῦ χάρι-
σιν, ἀνεδείχθησαν ἅγιοι· καὶ τῷ Ὄρει τούτῳ, τὴν
ἐπωνυμίαν τῆς ἀγιότητος ἔδωκαν· ὧν καὶ τὰς σο-
ροὺς ὁ Θεὸς, θαύμασι καὶ εὐωδίαις καὶ μύροις
ἐδόξασε. Καὶ νῦν ἀμέσως τῷ δοξάσαντι αὐτοὺς
Χριστῷ παριστάμενοι, πρεσβεύουσιν ἐκτενῶς ὑπὲρ
ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων, τὴν φαιδρὰν αὐ-
τῶν πανήγυριν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· τὸ Δογματικόν, ἦχος ὁ αὐτός.

Παρθενική πανήγυρις, σήμερον ἀδελφοί, σκιρτά-
τω ἡ κτίσις· χορευέτω ἡ ἀνθρωπότης· συνεκά-
λεσε γὰρ ἡμᾶς ἡ ἁγία Θεοτόκος· τὸ ἀμόλυν-
τον κειμήλιον τῆς Παρθενίας· ὁ λογικὸς τοῦ δευ-
τέρου Ἀδάμ Παράδεισος· τὸ ἐργαστήριον τῆς
ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων· ἡ πανήγυρις τοῦ σωτη-
ρίου συναλλάγματος· ἡ Παστὰς ἐν ᾗ ὁ λόγος
ἐνυμφεύσατο τὴν σάρκα· ἡ ὄντως κούφη νεφέλη,
ἡ τὸν ἐπὶ τῶν χερουβὶμ μετὰ σώματος βαστάσα-
σα· ταῖς αὐτῆς ἱκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον τὸ Ἀναστάσιμον στιχηρ.
εἶτα τὰ παρόντα τῶν Ὀσίων· ἦχος β΄.

Οἶκος τοῦ εὐφραθᾶ.

Ψυχῆς τὸ τριμερὲς, καθάραντες Πατέρες, ἀρε-
τῶν τῇ τριάδι, (1) ναοὶ τῆς ὑπερθέου, τριάδος
ἀνεδείχθητε.

Στιχ. Καυχῆσονται Ὀσιοι ἐν δόξῃ.

Τύποι τῆς ἀρετῆς· ἀσκήσεως κανόνες· τῆς ἐγ-
κρατείας στάθμαι, πᾶσι τοῖς ἐν τῷ Ὄρει, Πατέρες
ἐγνωρίσθητε.

(1) Ἦτοι τὸ λογιστικόν, ἐκαθάρσατε τῇ Προσευχῇ· τὸ θυμικόν, τῇ
ἀγάπῃ καὶ τὸ ἐπιθυμητικόν, τῇ ἐγκρατεῖα, ὡς λέγει ὁ Θεοφάνης Μάξιμος.

Στιχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾠσμα καινόν, ἢ αἶνεσις αὐτοῦ.

Χάριν πάντες ἡμεῖς, ὑμῖν ὁμολογοῦμεν, Πατέρες Θεοφόροι, ὅτι πρὸς σωτηρίας, τὴν τρίβον ὠδηγήσατε.

Δόξα, ἦχος πλ. α.

Ω μακαρία πληθὺς τῶν ἐν τῷ Ὄρει Πατέρων, τίς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσεται; ὑμεῖς γὰρ τὸν βαπτιστὴν Ἰωάννην, Παῦλον τὸν Θηβαῖον, καὶ Ἀντώνιον τὸν μέγαν μιμησάμενοι, ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ τῇ τοῦ Ἀθω ἠγλίσθητε, τὸν σώζοντα ὑμᾶς Θεὸν προσδεχόμενοι· ὑπὸ δὲ τῆς θείας χάριτος κινηθέντες, πολλαχοῦ τοῦ Ὄρους Μάνδρας ἱεράς συνεστήσασθε, καὶ πλήθη μοναζόντων, ἐν σωτηρίοις νομαῖς διεθρέψατε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμᾶς τὴν ὑμετέραν Ποίμνην, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ῥυσθῆναι πρεσβεύσατε, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε Θεοτ.

Τὸ Ἀπολυτίκιον τῶν Ὁσίων, ὅπερ ὄρα ἐν τῷ τέλει τοῦ μεγάλου ἑσπερινοῦ καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ· εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν σίχ. ι. καὶ ψάλλομεν στιχηρ. Ἀναστάσιμα ς.

Ἦχος α.

Τὰς ἑσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι Ἄγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν καὶ προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Εὐφράνθητε οὐρανοὶ, σαλπίσατε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, βοήσατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην. Ἰδοὺ γὰρ ὁ Ἑμμανουὴλ, τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν τῷ σταυρῷ προσήλωσε, καὶ ζωὴν ὁ διδούς, θάνατον ἐνέκρωσε, τὸν Ἀδὰμ ἀναστήσας ὡς φιλάνθρωπος.

Τὸν σαρκὶ ἐκουσίως σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες. Στήριζον ὀρθοδοξίᾳ τὴν Ἐκ-

κλησίαν σου Χριστέ, καὶ εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Τῷ ζωοδόχῳ σου τάφῳ, παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν, τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὅτι σταυρὸν κατεδέξω καὶ θάνατον ἀναμάρτητε, ἵνα τῷ κόσμῳ δωρήσῃ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ τῶν Ὁσίων δ'. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Μοναστῶν τὰ συστήματα, καὶ Μιγάδων ἀθροίσθητε, καὶ λαμπρὰν πανήγυριν συγκροτήσατε· ἰδοὺ γὰρ πάντας ἐκάλεσαν, ἡμᾶς εἰς ἐστίαν, καὶ χαρὰν πνευματικὴν, οἱ ἐνταῦθα ἀσκήσαντες, πάντες Ὁσίοι, τὰς αὐτῶν ἀριστείας παραθέντες, καὶ τοὺς ἄθλους καὶ ἀγῶνας, οὓς ὑπὲρ φύσιν διήνυσαν.

Τῶν Ὁσίων τὸν σύλλογον, τὸν ἐν Ὄρει ἐκλάμψαντα, τούτῳ καὶ φωτίσαντα κτίσιν ἅπασαν· τοὺς περιβόλους ὑπάρχοντας, τοῦ Ἄθω καὶ εὐοσμία, κρίνα ὄντως καὶ τερπνά· καὶ φυτὰ ἀγλαόκαρπα, καὶ ἀμάραντα· ποταμούς τε χαρίτων ἀενάους, μοναζόντων αἰ χορεῖται, χρεωστικῶς μακαρίσωμεν.

Οἱ ἐν σώματι ἄσαρκοι, καὶ Θεοῦ ὄντως ἄνθρω-

ποι· οἱ τὸν Ἄθω ἅπαντα ἀγιάσαντες· πύργοι τοῦ Ὄρους οἱ πύρινοι, οἱ κύκλω ἱστάμενοι, μετὰ πόθου καὶ χαρᾶς, τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος, ὡς τεθέανται, ἐν ἐκστάσει καὶ θείᾳ ὀπτασίᾳ· οἱ σεπτοὶ ἡμῶν Πατέρες, υἱοπρεπῶς εὐφημήσθωσαν.

Τοὺς πολίτας τιμήσωμεν οὐρανοῦ οὓς ἐθρέψατο, Ὄρος τὸ ἐπώνυμον ἀγιότητος· τοὺς Ἱεράρχας Ὁσίους τε, τοὺς ὁμολογήσαντας, καὶ τοὺς μάρτυρας ὁμοῦ, ἐκωνύμους τε ἅπαντας, ἀκωνύμους τε· τοὺς ἐντεῦθεν σπαρέντας ὡς ἐκ κέντρου, εἰς τὸν Κόσμον καὶ σωτῆρας, πολλῶν ψυχῶν χρηματίσαντας.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ὑπὲρ τὴν πολύαστρον σφαῖραν, ἡ νέα πανήγυρις τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ Πατέρων, τὰς διανοίας τῶν φιλεόρτων καταυγάζουσα· δεῦτε οὖν οἱ τοῦ Ὄρους Μονασταὶ καὶ Μιγάδες, ἁσματικοῖς ἐγκωμίοις, αὐτοὺς προσεῖπωμεν λέγοντες· χαίρετε, οἱ ἐν σαρκὶ τοὺς ἀσάρχους νικήσαντες δαίμονας, καὶ ἐπὶ γῆς τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον μιμησάμενοι· χαίρετε οἱ τοῦ Ἄθω πολιοῦχοι καὶ οἰκισταί, καὶ παντὸς τοῦ Κόσμου πρεσβευταὶ δυνατώτατοι· χαίρετε, οἱ μετὰ τὴν Θεοτόκον, ἡμέτεροι προστάται, καὶ παντοδαποὶ εὐεργέται καὶ ἔφοροι· πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρεῖσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδέιχθη οὐρανὸς καὶ ναὸς τῆς θεότητος· αὕτη τὸ μεσότειχον τῆς ἔχθρας καθελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ τὸ βασιλεῖον ἠνέφξε. Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἄγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω τοίνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

**Τὸ φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκ. ὁ Κύριος ἐδασίλευσι,
καὶ τὰ ἀναγνώσματα.**

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαί, ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐμὴ ἀφῆται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη καίκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ, εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν

καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοί, ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν Κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροδόλου θυμοῦ, πλήρεις ριφῆσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσκει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταί, περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἑτῶν μεμέτρηται. Πολυὰ δέ ἐστι, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ πα· καλὰ· καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἀκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες· μή δὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον τοῦ ἁγίου
τῆς Μονῆς, εἶτα τὰ παρόντα τῶν Ὁσίων ἤχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ ὁ ἁγιώνυμος Ἀθως, ὁ νοητός τῆς Θεοτόκου καὶ ὠραῖος Παράδεισος· ἰδοὺ γὰρ ἐν ταῖς ὑπηρεσίαις σου, ἐξήνθησαν κρίνα ἀειθαλῆ καὶ πανεύσσμα· καὶ ἐν ταῖς κοιλάσι καὶ παραλίοις σου, δένδρα οὐρανομήκη καὶ εὐσκιόφυλλα ἀνεβλάστησαν, καρποὺς ἀθανάτους τοῦ Πνεύματος προβαλλόμενα· ἢ τῶν Ὁσίων σου πάντων ἡγιασμένη, καὶ σὲ ἀγίασασα σύναξις· ἢ νῦν προκειμένη εἰς ἔπαινον. Ὅθεν τοὺς ἐν σοὶ Μοναστάς καὶ Μιγάδας συναγαγὼν, χαρμοσύνως ἐόρτασον, καὶ εὐχαρίστως τῇ Δεσποίνῃ καὶ ἐφόρῳ σου βόησον.

Μεγαλύνω σε Θεοτόκε, τὴν μεγαλύνασάν με· καὶ ἀποδοῦσαν τοῖς τέκνοις μου, Πατέρας οὐρανίους· ὧν ταῖς πρεσβείαις διὰ βίου σκεπόμενα, τὸ παρὰ τοῦ υἱοῦ σου κομίζονται μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Οσιοι Πατέρες οἱ ἐν τῷ Ὁρει τούτῳ τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας ἀνύσαντες· ὑμεῖς ἐκ νεότητος τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἀράμενοι, δι' αὐτοῦ ὑμῖν ὁ Κόσμος ἐσταύρωται, καὶ αὐτοὶ τῷ Κόσμῳ· τὸ μὲν, αἰσθητῶς αὐτοῦ χωρισθέντες· τὸ δὲ, καὶ νοητῶς αὐτῷ νεκρωθέντες. Ὅθεν διπλὴν εἰδότες τὴν πράξιν τοῦ σταυροῦ, διπλὴν καὶ τὴν ἀνάβασιν πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατε, διὰ πράξεως καὶ θεωρίας, εἰς τὴν ἐνδεχομένην ἀνθρώποις ἐλάσαντες τελειότητα· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς συνδοξασθέντες Χριστῷ, ὡς καὶ συμπαθόντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τίς ἡ καινὴ αὕτη καὶ λαμπρὰ πανήγυρις, τί τὰ νεοκρότητα μέλη, τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀδόμενα· οἱ τοῦ Ὁρους Ὅσιοι πάντες, χρεωστικῶς σήμερον ἐορτάζονται· οὗτοι γὰρ τὸν ἀοίκητον τοῦτον τόπον, Μοναῖς ἱεραῖς, καὶ διαφόροις σεμνεῖσι, αἰκήσιμον ἔδειξαν· καὶ τὰς διδασκαλίας καὶ τύπους αὐτῶν, ὡς φιλόπαιδες Πατέρες, ἡμῖν κληρονομίαν παρέδωκαν· φυλάξωμεν τοίνυν, ἀδελφοί, ὡς

φιλοπάτορες υιοί, τὴν Πατρικὴν κληρονομίαν ἀπαρεγγεیرهτον· μὴ καταργήσωμεν τὸν τόπον ὡς ἡ ἄκαρπος συκὴ· ἀλλὰ τῶν Ἑγουμένων ἡμῶν ἀναθεωροῦντες, τὴν ἐκβασιν τῆς ἀνατροφῆς, μιμησώμεθα τὴν πίστιν καὶ τοὺς ἀγῶνας· ἵνα καὶ σὺν αὐτοῖς τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν.

Ὁ αὐτός.

Πατέρες Θεόσοφοι, ὑμεῖς τὸν Μωσῆν καὶ τὸν Ἡλίαν, τῷ ἐρημικῷ τοῦ βίου ζηλώσαντες, εἰκότως καὶ τῆς κατ' ἐκείνους θεοπτίας ἐτύχετε· τὸ γὰρ Ὄρος τοῦ Ἁθω, καθάπερ ἄλλο Σίναιον Ὄρος, καὶ Καρμήλιον κατοικήσαντες, εἰς τὸν ὑπέρφωτον γνόφον, καὶ τὴν λεπτὴν αὐραν τῆς ἐν Πνεύματι θεωρίας εἰσήλθετε, τὸ παχὺ νέφος διασχόντες τῆς ὕλης· καὶ δι' ἀγνωσίας καὶ ἀδελφείας, ἰδεῖν καὶ γινῶναι, τὸν ἀθεώρητον καὶ ἀγνωστον, ὡς δυνατόν ἀνθρώπῳ κατηξιώθητε· καὶ νῦν τῆς δι' ἐσώπτρων καὶ αἰνιγμάτων θεωρίας ὑπεραρθέντες, ἀμέσως τὴν ἐν μονάδι Τριάδα, καὶ ἐν Τριάδι Μονάδα, ὡς μοναδικοὶ καὶ τριαδικοὶ, ἐποπτεύετε, πρεσβεύοντες ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Τὴν τετράχορδον λύραν, τῶν τοῦ Ὄρους Πατέρων ἀνευφημήσωμεν, τὴν ἐξ Ὁσίων καὶ Ἱεραρχῶν, Ὁμολογητῶν καὶ Μαρτύρων συγκροτουμέ-

νην· τὰς γὰρ ἐντολὰς τῷ φόβῳ τῶν ἀπειλῶν, ὡς δοῦλοι ἐτήρησαν· τῷ πόθῳ δὲ τῶν ἐπαγγελιῶν, ὡς μισθωτοὶ τὰς ἀρετὰς κατώρθωσαν· τῇ δὲ πρὸς Θεὸν ἀγάπῃ πυρποληθέντες, ὡς υιοὶ κατὰ χάριν, τῷ Θεῷ εὐηρέστησαν. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, κληρονόμοι Θεοῦ, καὶ συγκληρονόμοι Χριστοῦ γενόμενοι, πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον τῶν ἐν τῷ Ἁθῷ Πατέρων, ὁ μελισσὼν τῶν τοῦ Ἁθῷ Μοναστῶν μακαρίσωμεν. Οὗτοι γὰρ ὡς ἀληθῶς διὰ πάντων τῶν μακαρισμῶν τοῦ Κυρίου διῆλθον· πτωχεύσαντες γὰρ τῷ πνεύματι, ἐπλουτίσθησαν· καὶ πραυνθέντες, τὴν γῆν τῶν πράξεων ἐκληρονόμησαν· πενήτησαντες, παρεκλήθησαν· πεινάσαντες τὴν δικαιοσύνην, ἐχορτάσθησαν· ἐλεήσαντες, ἡλεήθησαν· καθαροὶ γενόμενοι τῇ καρδίᾳ, τὸν Θεὸν ὡς δυνατόν ἐθεώρησαν· εἰρηνοποιήσαντες, θείας ἡξιώθησαν υἰοθεσίας. Διωχθέντες δὲ καὶ βασανισθέντες, ὑπὲρ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας, ἐν οὐρανοῖς νῦν ἀγαλλιῶνται καὶ χαίρουσι, καὶ ἐκτενῶς πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Νεῦσον παρακλήσεσι σῶν ἱκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλί-

ψεως ἡμᾶς ἀπαλλάπτουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα· μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκυλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· χαῖρε, Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν. **Εἰς τὸν σίχ. σιχηρ. Ἀναστάσιμον.**

Ἦχος α.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθὼν ἡλευθερώθημεν, καὶ τῇ ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, Κύριε δόξα σοι. **Εἶτα τῶν Ὁσίων ἦχ. πλ. α΄.**

Στιχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Ὁσίων Ἀθω πληθὺς, τῆς Βασιλίσσης, οὐρανοῦ ἡ παράταξις, ἡ πάσας ἀρχὰς τοῦ σκότους, καὶ ἐξουσίας δεινὰς, συμμαχία θεία θριαμβεύσασα· οἱ σάρκα νεκρώσαντες, καὶ τὸ πνεῦμα ζώσαντες· οἱ ἀενάοις, τῶν δακρύων ἐκχύσει, κατασθέσαντες, παθημάτων τοὺς ἀνθρακας· χάριτος οἱ δεξάμενοι, τὴν θείαν ἐνέργειαν, καὶ φωτισμὸν ἐν καρδίᾳ, ἐνυποστάτως ἐκλάμποντα· Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Καυχῆσονται Ὁσίοι ἐν δόξῃ,

καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Χαίροις Ὁσίων Ἀθω πληθὺς, οἱ ἐκ τοῦ Ὄρους,

ὡς φωστῆρες ἀνίσχοντες, καὶ πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην, ταῖς τῶν χαρίτων βολαῖς, καὶ ἀρετῶν θείων καταυγάζοντες· ἀστέρες πολύφωτοι, οἱ σαφῶς ἀναδείξαντες, τόνδε τὸν χῶρον, οὐρανὸν ἄλλον δεύτερον, καὶ μειώσαντες, τῶν δαιμόνων σκοτῶνται· ἄνθρωποι ἐπουράνιοι, ἐπίγειοι ἄγγελοι, σεπταὶ μοναὶ τῆς Τριάδος, Πατὴρ Υἱὸς τε καὶ Πνεῦμα· Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Ἀσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν· ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν Ἐκκλησίᾳ Ὁσίων.

Χαίροις Ὁσίων Ἀθω πληθὺς, τῶν ἀρετῶν τὰ ἱερά καταγώγια, οἱ οἴκοι τῆς πράξεώς τε, καὶ θεωρίας ὁμοῦ, ταπεινοφροσύνης τὰ κειμήλια· εὐχῆς ἐργαστήρια, ἀενάου καὶ ἡδίστα, ἐν τῇ καρδίᾳ, Ἰησοῦ μελετήματα· τῆς πραότητος, τὰ τερπνὰ θησαυρίσματα· ἥλιοι διακρίσεως, πηγαὶ κατανύξεως, διπλῆς ἀγάπης ταμεῖα, τῆς πρὸς Θεὸν καὶ τὸν ἑγγιστα· Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχ. πλ. δ΄.

Τίς λαλήσει τοὺς ἀγῶνας ὑμῶν, Πατέρες μακάριοι; ἢ τίς ἀξίως ὑμνήσει, τὰς ἀριστείας τῆς ἐνταῦθα γενομένης ἡμῶν ἀσκήσεως; τοῦ νοῦς τὸ νηφάλιον; τὸ τῆς προσευχῆς ἀδιάλειπτον; τὸ ὑπὲρ

ἀρετῆς ἐπίπονον τῆς συνειδήσεως μαρτύριον; τὴν τῆξιν τοῦ σώματος; τὰ κατὰ τῶν παθῶν γυμνάσια; τὰς παννύχους στάσεις; τὸ ἀείρῃτον δάκρυον; τοὺς ἐν κρυφῇ κρεμαστῆρας; (1) τὸ ταπεινὸν τοῦ φρονήματος; τὰ κατὰ τῶν δαιμόνων τροπαια; καὶ τῶν χαρισμάτων τὸν ὄρμαθόν; καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὴν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ὁμοῦ καὶ ὀρθοδόξιας, πρὸς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ κακοδόξους, μέχρις αἵματος καὶ θανάτου ἀντικατάστασιν; δι' ὧν παρὰ Χριστοῦ, ὡς νικηταὶ στεφανωθέντες ἀοίδιμοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων τὴν λαμπρὰν ἡμῶν πανήγυριν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ὁ αὐτός.

Α νύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράσπας συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὼν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων,

(1) Κρεμαστῆρες ἐν κρυφῇ, ἦτον σχοινία ἀνωθεν κρεμασμένα εἰς τόπον κρυπτόν, ἐπάνω εἰς τὰ ὅποια ἀκουμβίζοντες ὀλίγον τὰς χεῖράς των οἱ ὅσιοι, ὅταν ἰστάμενοι ἠγρύπνουν καὶ προστήχοντο, ἐκ τούτου ἐλάβανον ὀλίγην ἄνεσιν, καὶ ἐξεκουράζοντο ἀπὸ τὴν σύντονίαν τῆς παννύχου στάσεως καὶ ἀγρυπνίας καὶ προσευχῆς· καθὼς τοῦτο δείκνυται ἐκ τοῦ βίου Μελετίου τοῦ Ὁμολογητοῦ, ὃν συνέγραψεν ὁ Φιλαδελφείας Μακάριος ὁ χρυσοκέφαλος, οὐ μόνον δὲ διὰ τοῦτο ἐκρεμῶντο τὰ σχοινία ταῦτα· ἀλλὰ καὶ ἵνα οἱ τρισμακάριοι ἐκεῖνοι εὐκόλως μὴ κοιμῶνται· ἐὰν δὲ ἐτύχαινε νὰ τοὺς ἀρπάσῃ ὁ ὕπνος, εὐκόλως νὰ ἐξυπνῶσι καὶ οὕτω νὰ ταλαιπωρῶσι τὸν ἑαυτὸν των.

νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστ. ἡ. α.

Τ οῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰουδαίων, καὶ στρατιωτῶν φυλασσόντων τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, ἀνέστης τριήμερος Σωτὴρ, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν. Διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβόων σοι ζωοδότα. Δόξα τῇ Ἀναστάσει σου Χριστέ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Δόξα, Τῶν Ὁσίων Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τ οὺς τοῦ Ἁθω Πατέρας, καὶ ἀγγέλους ἐν σώματι, Ὁμολογητὰς καὶ Ὁσίους, Ἱεράρχας καὶ Μάρτυρας, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, μιμούμενοι αὐτῶν τὰς ἀρετάς, ἡ τοῦ Ὁρους πληθὺς πᾶσα τῶν Μοναστῶν, κραυγάζοντες ὁμοφῶως. Δόξα τῷ στεφανώσαντι ὑμᾶς. Δόξα τῷ ἀγιάσαντι. Δόξα τῷ ἐν κινδύνοις ἡμῶν προστάτας δείξαντι.

Καὶ νῦν, Θεοι.

Τ οῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκουῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν

σοί· δόξα τῷ προσελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἁρτῶν καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΟΡΘΩ.

Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος Τροπᾶριον Ἀναστάσιμον

Δόξα, τῶν Ὁσίων. Καὶ νῦν, Θεοτ.

Μετὰ τὴν α'. στιχ. Καθισμ. Ἀναστάσ. μετὰ τῶν Θεοτοκίων αὐτῶν. Ἦχ. α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντες, γυναιζὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα,

Σταυρῷ προσηλωθεὶς ἐκουσίως οἰκτίρμων, ἐν μνήματι τεθεὶς, ὡς θνητὸς Ζωοδότα, τὸ κράτος συνέτριψας, δυνατὲ τῷ θανάτῳ σου. Σὲ γὰρ ἔφριξαν, οἱ πυλωροὶ οἱ τοῦ Ἀδου· σὺ συνήγειρας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος θανέντας, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ, ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν, ἁμαρτωλοὶ προστασίαν, σὲ κεκτήμεθα,

ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην Πανάμωμον.

Μετὰ δὲ τὴν β'. στιχ. τῶν Ὁσίων Ἦχος δ' αὐτός.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως ἥλιος λαμπρὸς, ὡς φαιδρὸς ἑωσφόρος, ἡ μνήμη ἡ σεπτὴ, τῶν ἐν Ἀθῶ Πατέρων, ἀνέτειλεν αὐγάζουσα, τοὺς τοῦ Ὁρους οἰκήτορας, καὶ θερμαίνουσα, τῶν Μοναχῶν τὰς καρδίας, πρὸς τὴν μίμησιν, βίου αὐτῶν τοῦ ἐνθέου, καὶ ζῆλον τῆς πίστεως

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτ. Ὁμοιον.

Ως Ὁρnis ἐαυτῆς, τὰ νοσσία συνάγει, καὶ σκέπει μητρικῶς· οὕτω σκέπασον πάντας, ἡμᾶς τοὺς τὸ Ὁρος σου, κατοικοῦντας Πανύμνητε, ταῖς σαῖς πτέρυξιν, ἀπὸ παντοίων κινδύνων, καὶ συναγάγε, εἰς τὴν οὐράνιον πόλιν, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλ. ἡ ὑπακοή, εἴτα Κάθ. τῶν Ὁσίων.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὸν Θεὸν ἀγαπήσαντες ἐκ ψυχῆς, οἱ τοῦ Ἀθῶ Πατέρες ὑπερφυεῖς, ἀγῶνας διήνυσαν, κατ' ἰδίαν τὸ πρότερον, τὸν πλησίον δ' αὖθις, θερμῶς ἀγαπήσαντες, ἐν διαφόροις τόποις, τοῦ Ὁρους ἀνήγειραν, Λαύρας καὶ σεμνεῖα, καὶ μιγᾶδων τὰ πλήθη, ἐν ταύταις συνήθροισαν, καὶ τὸν Ἀθῶ ἐπόλισαν, πρὸς αὐτοὺς οὖν βοήσωμεν. Πρεσβεύ-

σατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῆς ἀγάπης πληρωτάς γενήσεσθαι, ἡμᾶς τοὺς πόθῳ τιμῶντας, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, Ὅμοιον.

Ο Υἱός σου, Παρθέने, Πατήρ ἐστι, χριστωνύμων ἀπάντων καὶ ἀδελφός. Ὁθεν σέ Πανάχραντε, Μάμμη τούτων γεγένησαι, καὶ γλυκυτάτη Μήτηρ, ἡμῶν δὲ καὶ ἔφορος, τῶν ἐν τῷ Ὁρει τούτῳ, ὃ κληρὸν ἀπέιληφας, παρὰ τοῦ υἱοῦ σου, ἐξαιρέτως ὑπάρχεις· δι' ὃ ἡμᾶς οἴκτειρον, ὡς ἐγγόνους καὶ τέκνα σου, καὶ ὡς δούλους σου Δέσποινα. Πρεσβεύουσα τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, ὧν περ ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ, καὶ νῶ ἀμαρτάνομεν.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἡχου. Τὸ προκείμε.

Νῦν ἁναστήσομαι, λέγει Κύριος.

Στιχ.

Τὰ λόγια Κυρίου λόγια ἀγνά.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἐκθινόν β'.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ καὶ ὁ Ν.

Οἱ Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ'.

Τῆς Θεοτόκου εἰς δ'. Καὶ τῶν Ὁσίων εἰς ε'.

Ἀναστάσιμος.

Ὡδή α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχυρί δεδόξασται· αὕτη γὰρ ἀθάνατε, ὡς πανσθενής

ὑπεναντίους ἔθραυσε, τοῖς Ἰσραηλίταις ὁδὸν θυθοῦ καινουργήσασα.

Τροπάριον.

Ο χερσὶν ἀχράντοις ἐκ χοῶς, θεουργικῶς κατ' ἀρχὰς διαπλάσας με, χεῖρας διεπέτας ἐν τῷ σταυρῷ, ἐκ γῆς ἀνακαλούμενος, τὸ φθαρὲν μου σῶμα, ὃ ἐκ Παρθένου προσεῖληφας.

Νέκρωσιν ὑπέστη δι' ἐμέ, καὶ τὴν ψυχὴν τῷ θανάτῳ προδίδωσιν, ὃ ἐμπνέσει θεία ψυχὴν μοι ἐνθεῖς, καὶ λύσας αἰωνίων δεσμῶν, καὶ συναναστήσας, τῇ ἀφθαρσίᾳ ἐδόξασε.

Θεοτοκίον

Χαῖρε ἡ τῆς χάριτος πηγὴ. Χαῖρε ἡ κλίμαξ καὶ πύλη οὐράνιος. Χαῖρε ἡ λυχνία καὶ στάμνος χρυσῇ, καὶ ὅρος ἀλατόμητον, ἡ τὸν ζωοδότην Χριστὸν τῷ κόσμῳ κύησασα.

Τῆς Θεοτόκου.

Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ.

Ποίαν σοι ἐπάξιον ὥδην, ἡ ἡμετέρα προσοίσει ἀσθένεια εἰμὴ τὴν χαρμόσουνον, ἣν Γαβριὴλ ἡμᾶς ἐμυσταγώγησε; Χαῖρε Θεοτόκε, Παρθέने, Μήτηρ ἀνύμφευτε.

Τῇ Ἀειπαρθένῳ καὶ Μητρὶ, τοῦ Βασιλέως τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἐκ καθαρωτάτης καρδίας, πιστοὶ πνευματικῶς βοήσωμεν. Χαῖρε Θεοτόκε, Παρθέने Μήτηρ ἀνύμφευτε.

Απειρος ἡ ἄβυσσος τῆς σῆς, ἀκαταλήπτου κύσεως πάντα γενεῖ· πίστει ἀδιστάκτῳ οὖν, εἰλικρινῶς

προσφέροντά σοι λέγοντες. Χαῖρε Θεοτόκε, Παρ-
θένε Μήτηρ ἀνύμφευτε. **Τῶν Ὁσίων ἤχος πλ. δ'.**

Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Θεὲ τῶν ὅλων χάριν δίδου μοι, τῷ σῷ οἰκέτῃ
νυνὶ, ἐπιβαλλομένῳ, εὐφημῆσαι ἄσμασι, τοὺς
ἐν τῷ Ὁρει λάμπαντας, τῷ τοῦ Ἁθω Ὁσίου,
κατὰ στοιχεῖον καὶ ὄνομα, τοὺς τὸ σὸν τελέσαν-
τας θέλημα.

Τὸν τῆς μεγίστης ἱερὸν δομήτορα, Λαύρας ἐν
ῥυμνοῖς τιμῷ, ὡς ἀπαρχὴν θείαν, μέγαν Ἀθανά-
σιον, τὸν τύπον καὶ παράδειγμα, τῶν ἐν Ἁθῶ
Πατέρων, ὡς ἀληθῶς χρηματίσαντα, ἐν τε θεω-
ρίαις καὶ πράξεσιν.

Βατοπαιδίου τὸν κλεινὸν Ἀγάπιον, ἀνευφημῆσαι
χρεῖων, ὅτι Θεοτόκου, τῆς φωτὸς ἀκήκοε, καὶ
δουλωθεὶς ἐλύτρωσε, τὸν οἰκεῖον δεσπότην, σὺν
τοῖς υἱοῖς ὡς ἐλεύθερος, ἐκ τῆς αἰωνίου κολάσεως.

Αθανασίου τοῦ ὡραίου φοῖνικος, τῆς ἐσφιγμένου
Μονῆς, ἐπαινῷ τὸν βίον, θείου ἀκακίου τε, τοῦ
νέου καὶ τοῦ Ἰβήρος, Γαβριὴλ τοῦ ὁσίου, τοῦ ἐκ
θαλάσσης ἐξάραντος, τὴν θαυματουργὸν Πορταί-
τισσαν.

Πῶς μὴ τιμήσω τὸν σεπτὸν Γεννάδιον, τὸν κα-
τιδόντα σαφῶς, τὸ ἐν Βατοπέδῃ, ἀναβλύσαν
ἐλαιον, παρὰ τῆς Θεομήτορος; πῶς σιγήσω δὲ

πάλιν, τὸν θεοφόρον Γεώργιον, τὸν τῆς τῶν Ἰβή-
ρων δομήτορα.

Θεοτοκ.

Οτε τὰ ἔθνη ὁ Θεὸς ἐμέριζε, κατὰ ἀγγέλους
αὐτοῦ· τότε σὲ Παρθένε, προγινώσκων ἔσεσθαι,
αὐτοῦ Μητέρα ἄχραντον, σοὶ διένειμε τοῦτο, τὸ
μέγα Ὁρος καὶ κάλλιστον, ὡς κληρονομίαν ἀπό-
λεκτον.

Καταδασία. Ἀνοῖξω τὸ στόμα μου.

Ὡδὴ γ'. Ἀναστάσιμος Ὁ Εἰρμός.

Ομόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν οὐσίας τὴν ἀσθέ-
νειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περί-
ζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν τοῦ βοᾶν σοι. Ἁγίος
ὁ ναὸς ὁ ἔμφυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης, φι-
λάνθρωπε.

Τροπάρια.

Θεὸς μου ὑπάρχων ἀγαθὲ, πεσόντα κατωκτείρη-
σας, καὶ καταβῆναι πρὸς με ἡυδόκησας· ἀνύψω-
σάς με διὰ σταυρώσεως, τοῦ βοᾶν σοι. Ἁγίος ὁ
τῆς δόξης Κύριος, ὁ ἀνείκαστος ἐν ἀγαθότητι.

Ζωὴ ἐνυπόστατος Χριστὲ ὑπάρχων, καὶ φθαρέν-
τα με, ὡς συμπαθὴς Θεὸς ἐνδυσάμενος, εἰς χοῦν
θανάτου καταβάς Δέσποτα, τὸ θνητὸν διέρρηξας,
καὶ νεκροὺς τριήμερος ἀναστὰς ἀφθαρσίαν ἡμ-
φίαςας.

Θεοτοχίον.

Θεὸν συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ, Παρθένε διὰ Πνεύ-
ματος τοῦ Παναγίου, ἔμεινας ἀφλεκτος, ἐπεὶ σὲ
βάτος τῷ νομοθέτῃ Μωσῇ, φλεγομένη ἀκαυστα,

σαφῶς προεμήνυσε τὴν τὸ πῦρ δεξαμένην τὸ ἄστεκτον. **Τῆς Θεοτόκου.** Ὁ μόνος εἰδώς.

Νεφέλην σε κούφην ἀψευδῶς, Παρθένε ὀνομάζομεν, προφητικαῖς ἐπόμενοι ῥήσεσιν ἐλήλυθε γὰρ ἐπὶ σοὶ Κύριος, καθελεῖν Αἰγύπτια, πλάνης χειροποίητα, καὶ φωτίσαι τοὺς ταῦτα λατρεύοντας.

Σὲ ἐσφραγισμένην ἀληθῶς, χορὸς Προφητικὸς πηγὴν τε κεκλεισμένην πύλην ὠνόμασε, τῆς παρθενίας τῆς σῆς Πανύμνητε, τηλαυγῶς τὰ σύμβολα ἡμῖν διαγράφοντα, ἣν ἐφύλαξας καὶ μετὰ γέννησιν.

Νοῦν τὸν ὑπερούσιον, ἰδεῖν, ὡς θέμις ἀξιούμενος, ὁ Γαβριήλ, Παρθένε πανάμωμε, περιχαρῇ σοι φωνὴν ἐκόμισε, τὴν τοῦ Λόγου σύλληψιν, ἐμφανῶς μηνύουσαν, καὶ τὸν ἄφραστον τόκον κηρύττουσαν. **Τῶν Ὁσίων.** Οὐρανίας ἀψίδος.

Θεολόγον τὸν μέγαν, καὶ Ἱερὸν ὄργανον, Πνεύματος ἁγίου δειχθέντα θεῖον Γρηγόριον, τὸν Παλαμᾶν ἀνυμνῶ, τῶν Θεολόγων ἀπάντων, τὴν ὀρθὴν ἀνάπτυξιν, καὶ ἐπισφράγισμα.

Γρηγορίους τε δύο, ἀνευφημεῖν δίκαιον, τοὺς ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Λαύρας λαμπρῶς βιώσαντας· καὶ τὸν συνώνυμον, αὐτοῖς Γρηγόριον ἄλλον, ὃς Μονὴν περίφημον ἰδίαν ἤγειρεν.

Η Μονὴ ἐσφιγμένου, Δαμιανὸν ἤνθησε. Καὶ ἡ Φιλοθέου δὲ πάλιν ἄλλον ἐβλάστησεν, Ὁσιο-

μάρτυρα, Δαμιανὸν καὶ σὺν τούτῳ, τὸν θεῖον Δομέτιον, οὓς μακαρίσωμεν.

Διονύσιον μέλπω, τὸν θαυμαστὸν ὄσιον, τῆς τοῦ βαπτιστοῦ Ἰωάννου Μονῆς δομήτορα, καὶ τὸν Δομέτιον Διονυσίου τὸν φίλον, πνεύματος χαρίσμασιν ἀγλαϊζόμενον.

Διονύσιος ἄλλος, Ἰβηριτῶν βλάστημα· καὶ Δαμασκηνὸς τὸ τῆς Λαύρας θεῖον καλλώπισμα· νῦν μακαρίζονται, ὅτι διπλοῦς τοὺς στεφάνους, μαρτυρίου ἔλαβον καὶ τῆς ἀσκήσεως. **Θεοτοκίον.**

Σὺ ὑπέσχου, Παρθένε, προπολεμεῖν πάντοτε, πάντων τῶν ἐν τῷδε τῷ Ὄρει ἀράντων πόλεμον, πρὸς τὸν πολέμιον, τὸν τοῖς βροτοῖς πολεμοῦντα. Ὅθεν πλήρου, Δέσποινα, τὴν σὴν ὑπόσχῃς. **Καταβασία** Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κοντάκιον, τὸ Ἀναστάσιμον Ὅταν ἔλθῃς.

Εξανέστης ὡς Θεὸς ἐκ τοῦ τάφου ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, καὶ ἡ φύσις τῶν βροτῶν ὡς Θεὸν σε ἀνύμνησε, καὶ θάνατος ἠφάνισται, καὶ ὁ Ἀδὰμ χορεύει Δέσποτα, καὶ ἡ Εὐὰ νῦν ἐκ τῶν δεσμῶν λυτρουμένη, χαῖρε κράζουσα. Σὺ εἶ ὁ πᾶσι παρέχων, Χριστέ, τὴν ἀνάστασιν.

Καὶ Κέθισμ. τῶν Ὁσίων. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν ὁμοῦ, πᾶσαι ἀγγέλλων στρατιαί, τὴν ἀνδρίαν τῆς ψυχῆς, καὶ τὰ παλαίσματα ὑμῶν, τὰ ὑπὲρ φύσιν Πατέρες σημειοφό-

ροι· πῶς σῶμα ὑλικὸν περικείμενοι, ἀσάρκους δυσ-
μενεῖς ἐνίκησατε! καὶ εὐχαρίστως ὕμνον τῷ Κυ-
ρίῳ, τὸν ἐπινίκιον ἔμελπον. Δόξα σοι δόξα, τῷ
δυναμοῦντι, τὴν θνητὴν βροτῶν φύσιν.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Καταπλήττει πάντα νοῦν, φιλάνθρωπια ἡ πολ-
λή, σοῦ Θεόπαις Μαριὰμ, ἣν ἐνεδείξω ἐξαρ-
χῆς, περὶ τὸ τάγμα τῶν ὧδε ἐνασκουμένων, ἀπά-
σης ἐκ τῆς γῆς ἀπολέξασα, τὸ κάλλιστον ὁμοῦ
τε καὶ μέγιστον, Ὅρος καὶ τοῦτο ὡς οἰκεῖον,
τοῖς Μοναχοῖς προσκληρώσασα· μεγάλη ὄντως,
ἡ εἰς ἡμᾶς σου, πρόνοια Θεοτόκε!

Ὡδὴ δ'. Ἀναστάσιμος Ὁ Εἰρμός.

Ορος σε τῇ χάριτι τῇ θείᾳ κατάσκιον, προβλε-
πτικοῖς ὁ Ἀββακούμ, κατανοήσας ὀφθαλμοῖς,
ἐκ σοῦ ἐξελεύσεσθαι, τοῦ Ἰσραὴλ προανεφώνει
τὸν Ἅγιον, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Τροπάρια.

Τίς οὗτος Σωτὴρ ὁ ἐξ Ἐδῶμ ἀφικόμενος, στε-
φηφορῶν ἐξ ἀκανθῶν, πεφοινιγμένος τὴν στο-
λήν, ἐν ξύλῳ κρεμάμενος; Τοῦ Ἰσραὴλ ὑπάρχει
οὗτος ὁ Ἅγιος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ιδετε λαὸς τῶν ἀπειθῶν, καὶ αἰσχύνθητε. Ὅν-
τως κακοῦργον γὰρ ἡμεῖς, ἀναρτηθῆναι ἐν σταυ-
ρῷ Πιλάτῳ ἡτήσασθε φρενοβλαβῶς, θανάτου λύ-

σας τὴν δύναμιν, θεοπρεπῶς ἐξανέστη τοῦ μνή-
ματος.

Θεοτοκίον.

Ξύλον σε Παρθένε τῆς ζωῆς ἐπιστάμεθα· οὐ-
γὰρ τῆς βρύσεως καρπὸς θανατηφόρος τοῖς βρο-
τοῖς, ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησεν, ἀλλὰ ζωῆς τῆς αἰ-
δίου ἀπόλαυσις, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ὑμνούν-
των σε.

Τῆς Θεοτόκου. Ὅρος σὲ τῇ χάριτι.

Ακουε θαυμάτων οὐρανέ, ἐνωτίζου δὲ ἡ γῆ, ὅτι
θυγάτηρ χοϊκοῦ, τοῦ πεπτωκότος μὲν Ἀδὰμ,
Θεοῦ ἐχρημάτισε, τοῦ ἐαυτῆς Δημιουργοῦ τε λο-
χεύτρια, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Υμνοῦμεν τὸ μέγα, καὶ φρικτὸν σου μυστήριον.
Ὑπερκοσμίους γὰρ λαθῶν, ταξιαρχίας ἐπὶ σέ,
ὁ ὧν καταβέβηκεν, ὡς ὑετὸς, ὁ ἐπὶ πόκον, Πα-
νύμνητε, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Αγίων ἁγία Θεοτόκε πανύμνητε, ἡ προσδοκία
τῶν ἐθνῶν, καὶ σωτηρία τῶν πιστῶν, ἐκ σοῦ
ἀναπέταλκεν, ὁ λυτρωτὴς καὶ ζωοδότης καὶ Κύ-
ριος· ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Τῶν Ὁσίων. Σύμου ἰσχύς Κύριε.

Υμνοῖς τιμῶ, τὸν προσεστώτα Εὐθύμιον, Βατο-
πέδης, ὃς δεθεῖς ἀλύσει, κατεποντίσθη ἐν τῷ
βυθῷ, ὡς ἐλέγξας πλάνην, λατινοφρόνων στερρό-
τατα· καὶ στέφος μαρτυρίου, ἐκ χειρὸς τοῦ Κυ-
ρίου, ἀμαράντινον ὄντως ἐδέξατο.

Συναγυμνῶ, καὶ ἄλλον θεῖον Εὐθύμιον, τῆς Ἰσθῆρων Μονῆς τὸν Δομήτορα, ὃς λειτουργῶν, ποτὲ τῷ Θεῷ, στύλος καθωράθη, τοῖς σὺν αὐτῷ ἡλιόμορφος, καὶ τῆς Δοχειαρίου, τὸν Δομήτορα μέλπω, ἄλλον αὖθις Εὐθύμιον Ὅσιον.

Ανευφημεῖν τὸν Θεοδόσιον ἄξιον, Φιλοθέου, Μονῆς τὸν ἡγούμενον· καὶ Θεοφάνη τὸν ἀσκητὴν, τῆς Δοχειαρίου, Μονῆς τὸ θεῖον καλῶπισμα· καὶ τὸν Φιλαδελφείας, Θεόληπτον ὑψίνουν, τὰ σεπτὰ τῆς Τριάδος ἡδύσματα.

Τὸν Θεωνᾶν, πῶς παραβλέψω ἀγέραςτον, τὸν λαμπτήρα Μονῆς Παντοκράτορος, καὶ Ἱεράρχην περιφανῆ, τῆς Θεσσαλονίκης; ἢ πῶς τὸν ὄντως Θεόφιλον, τὸν θεῖον μυροβλύτην, οὐ τιμήσω ἐν λόγοις, εὖ ὁσμὴ ὑπὲρ πάντα ἀρώματα.

Τῆς ἱεραῆς, Μονῆς Ἰσθῆρων ὑμνεῖσθω μοι, ὁ Δομήτωρ, Ἰωάννης ὁσιος· καὶ Ἰωάννης Λαύρας βλαστός· καὶ σὺν αὐτοῖς πάλιν, τὰ τῆς Ἰσθῆρων βλαστήματα, Ἰάκωβος ὑψίνους, καὶ Ἰάκωβος ἄλλος, οἱ στερροὶ τοῦ Χριστοῦ ὁσιόαθλοι. **Θεοτοκ.**

Ωτῆς πολλῆς, περὶ τὸ Ὄρος σου, Δέσποινα, προμηθείας! σὺ γὰρ εἶπας ἕσσεσθαι, τοῖς ἐνοικοῦσιν αὐτῷ καλῶς, τῶν πρακτέων πάντων, ἐρμηνευτὴς καὶ διδάσκαλος, τροφεὺς τε ἱατρός τε, ἱατρείαν, ἣν βούλει, καὶ τροφὴν ψυχῆς ἅμα καὶ σώματος.

Καταθέσια. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὡδὴ εἰς Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρμός.

Ο φωτίσας τῇ ἐλλάμψει τῆς σῆς περιουσίας Χριστέ, καὶ φαιδρύνας τῷ Σταυρῷ σου τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, τὰς καρδίας φώτισον φωτὶ, τῆς σῆς θεογνωσίας, τῶν ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε.

Τροπάρια.

Τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν καὶ Κύριον, Ἰουδαῖοι διὰ ξύλου σταυροῦ ἐθανάτωσαν· ἀλλ' αὐτὸς ὡς πρόβατα νεκροὺς ἐν Ἀδῇ τεθαμμένους κράτους θανάτου ἐρρύσατο.

Τῷ Σταυρῷ σου τὴν εἰρήνην εὐαγγελισάμενος, καὶ κηρύξας αἰχμαλώτοις, σωτήρ μου τὴν ἄφεςιν, τὸν κρατοῦντα ἡσχυνας Χριστέ, γυμνὸν ἡπορημένον δεῖξας τῇ θείᾳ ἐγέρσει σου. **Θιστ.**

Τὰς αἰτήσεις τῶν πιστῶς αἰτουμένων Πανύμνητε, μὴ παρίδῃς, ἀλλὰ δέχου, καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ Υἱῷ σου, Ἀχραντε Θεῷ τῷ μόνῳ εὐεργέτῃ· σὲ γὰρ προστάτιν κεκτήμεθα.

Τῆς Θεοτόκου. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Εὐφραίνονται οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις ὀρῶσαι σε· ἀγάλλονται σὺν αὐτοῖς τῶν βροτῶν τὰ συστήματα· τῷ γὰρ τόκῳ ἤνωνται τῷ σῷ, Παρθένε Θεοτόκε, ὃν ἐπαξίως δοξάζομεν.

Κινεῖσθωσαν πᾶσαι γλῶσσαι βροτεῖαι καὶ ἐννοιαί, πρὸς ἔπαινον τοῦ βροτῶν ἀληθῶς καλλωπίσματος· ἡ Παρθένος πάρεστι σαφῶς, δοξα-

ζουσα τοὺς πίστει ταύτης ὕμνονῦτας τὰ θαύματα.

Δοξάζεται ὕμνος ἅπας σοφῶν καὶ ἐγκώμιον, τῇ Παρθένῳ καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ προσφερόμενος· τῆς γὰρ δόξης γέγονεν, αὕτη ναὸς τῆς ὑπερθέου· ἣν ἐπαξίως δοξάζομεν.

Τῶν Ὁσίων. Ἵνα τί με ἀπώσω;

Ιωάσαφ Ὁσίῳ, τῆς Διονυσίου Μονῆς τῷ καυχῆματι, προσκομίζω ὕμνον, σὺν αὐτῷ δὲ τιμῷ Ἱερόθεον, τῆς Μονῆς Ἰβήρων, τὸ ἐγκαλλώπισμα καὶ κλέος, τὸν τοῖς πάλαι Ὁσίοις ἐφάμιλλον.

Πρεπωδέστατον ὄντως, Κάλλιστον τὸν μέγαν ἐν ὕμνοις γεραίρεσθαι, τὸ σοφὸν ἐκεῖνο, καὶ θεόπνευστον ὄργανον χάριτος, καὶ τῆς τῶν Ἰβήρων, Μονῆς ἀγλαΐσμα καὶ κλέος, καὶ Ποιμένων σεπτὸν ἀρχιποιμένα.

Ο ἐξαίρετος ὄρηξ Μονῆς τοῦ Ζωγράφου, τιμάσθω ἐν ἁσμασιν, ὁ τὴν Θεοτόκον, κατιδὼν ὀφθαλμοῖς Κοσμάς Ὁσίος. Καὶ Κοσμάς ὁ ἄλλος, ὁ Ἰσαπόστολος αἰνεῖσθω, Φιλοθέου Μονῆς τὸ ἀγλαΐσμα.

Εν Κυρίῳ ἀγάλλου, καὶ σὺ Κουτλουμούσιον, ὅτι ἐξήνθησεν, ἐν τοῖς σοῖς Κελλίοις, ὁ Χριστοῦ Ἱερεὺς τε καὶ Ὁσίος, Κυπριανὸς μάρτυς· σὺν τούτῳ δὲ ἀνευφημείσθω, ὁ ἐν Λαύρα οἰκήσας Κωνσάντιος.

Επὶ τέκνοις ὡς Μήτηρ, ἡ Διονυσίου Μονὴ ἐπευφραίνεται, τῷ σεπτῷ Ὁσίῳ, Μακαρίῳ Χριστοῦ

νεομάρτυρι, καὶ τῷ Λεοντίῳ, τῷ ἐκ τοῦ τάφου παραδόξως, ἀναβλύσαντι μῦρα πανεύουσμα.

Θεοτοκίον.

Τίς οὐ χαίρει ἀκούων; τίς ἐπαγγελίαις ταῖς σαῖς οὐκ ἐφῆδεται; σὺ γὰρ ἔφης Κόρη, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ σου συστήσεσθαι, τοὺς καλῶς ἐνταῦθα, τὸ ζῆν τελέσαντας συγγνώμην, τῶν πταισμάτων αὐτῶν ἐξαιτήσασα. **Καταβ.** Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὠδὴ 5'. Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρμός.

Εκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ῥυόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, σῶσον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς ἡμῶν. Σὺ γὰρ ἰσχύς τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις. **Τροπάρια.**

Τῷ πταίσματι τοῦ Πρωτοπλάστου Κύριε, δεινῶς ἐτραυματίσθημεν· τῷ δὲ μώλοπι ἰάθημεν τῷ σῷ, ὃ ὑπὲρ ἡμῶν ἐτραυματίσθης, Χριστέ. Σὺ γὰρ ἰσχύς τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Ανήγαγες ἡμᾶς ἐξ Ἄδου Κύριε, τὸ κῆτος χειρῶν ἡμῶν, τὸ παμφάγον παντοδύναμε, τῷ σῷ κράτει καθελὼν αὐτοῦ τὴν δύναμιν. Σὺ γὰρ ζωὴ καὶ φῶς ὑπάρχεις, καὶ ἡ ἀνάστασις.

Θεοτοκίον.

Εὐφραίνονται ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραντε, τοῦ γένους οἱ Προπάτορες, τὴν Ἐδὲμ ἀπολαύοντες διὰ σοῦ, ἣν ἐκ παραβάσεως ἀπώλεσαν. Σὺ γὰρ ἀγνή, καὶ πρὸ τοῦ τόκου, καὶ μετὰ γέννησιν.

Τῆς Θεοτόκου. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Παρίστανται δουλοπρεπῶς τῷ τόκῳ σου, αἱ Τάξεις αἱ οὐράνιαι, ἐκπληττόμεναι ἀξίως τὸ τῆς σῆς ἀσπόρου λοχείας ἀειπάρθενε. Σὺ γὰρ ἀγνή, καὶ πρὸ τοῦ τόκου, καὶ μετὰ γέννησιν.

Σεάρκωται ὁ πρὶν ὑπάρχων ἄσαρκος, ὁ Λόγος ἐκ σοῦ Πάναγνε, ὁ τὰ σύμπαντα βουλήματι ποιῶν, ὁ τῶν Ἀσωμάτων τὰ στρατεύματα, παραγαγὼν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ὡς παντοδύναμος.

Νενέκρωται ἐχθρὸς τῷ ζωηφόρῳ σου, καρπῷ Θεοχαρίτῳ, καὶ πεπάτηται ὁ Ἄδης προφανῶς, καὶ οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθημεν. Διὸ βοῶ. Τὰ πάθη λῦσον τῆς καρδίας μου.

Τῶν Ὁσίων. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τῆς Λαύρας τὸ ἱερὸν, θρέμμα τιμήσωμεν ἄσματος, τὸν ἄσαρκον ἐν σαρκί, θεοφόρον Μάξιμον, τὸν ἐκ Θεοῦ Πνεύματος, πλουσίαν τὴν χάριν, προφητείας εἰσδεξάμενον.

Βατοπαιδίου Μονῆς, γεραίρω θεῖα βλαστήματα, Νεόφυτον τὸν κλεινόν, ὅτι φωνῆς ἤκουσε, τῆς ἀγνῆς Θεόπαιδος, καὶ τὸν ἐν Ὁσίοις, διαλάμποντα Νικόδημον.

Διονυσίου Μονῆς, τὸ ἔξοχον ἐγκαλλώπισμα, ὑμνεῖσθω χρεωστικῶς, Νήφων ὁ θαυμάσιος, Κωνσταντινουπόλεως, ποιμὴν χρηματίσας, καὶ Ὁσίων ἀκροθίνιον.

Εὐφραίνου σεπτὴ Μονή, Δοχειαρίου πλουτήσασα, Δομήτορα εὐκλεῆ, τὸν σοφὸν Νεόφυτον, τὸν ἀναβλαστήσαντα, ἀρετὰς παντοίας, ὥσπερ δένδρον ἀγλαόκαρπον.

Ησκήτη τῶν Καρεῶν, ἀγάλλου ἐν θεῷ Πνεύματι, ἀνθήσασα καὶ αὕτη, τὸν κλεινὸν Νεκτάριον, νέκταρ τὸ γλυκύτατον, ἀρετῆς ἀπάσης, καὶ Ὁσίων τὸν ἐφάμιλλον. **Θεοτοκίον.**

Τὴν συμμαχίαν τὴν σὴν, Θεογεννήτορ δραξάμενοι, ὡς πανοπλίαν στερεάν, οἱ τοῦ Ὁρους Ὁσίοι, ἅπασαν κατέρῃραν, στρατιὰν Δαιμόνων, καὶ βραβεῖα νίκης ἔλαβον.

Καταβάσι. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον, ἤχ. δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοὺς οὐρανῶσαντας τὸ Ὁρος Πατέρας, καὶ ὑποδείξαντας ἐν τούτῳ τὸν βίον, ἀγγέλων πολιτεύεσθαι, καὶ πλήθη μοναχῶν, ἐν αὐτῷ συνάξαντας, ἀνευφημήσωμεν πάντες, πρὸς αὐτοὺς κραυγάζοντες, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ ἐπηρείας ῥύσασθε ἡμᾶς, πληθὺς Ὁσίων τοῦ Ἁθῶ τὸ καύχημα. **Ὁ Οἶκος.**

Ως καλὴ ὑπάρχει ἡ ἔνωσις ὑμῶν Πατέρες Θεόσοφοι! ὡς τερπνὴ καὶ ἡδίστη, ἡ κοινὴ αὕτη ὑμῶν ἐορτὴ, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τῷ Ὁρει τούτῳ ἐκλάμπαντες ἅγιοι, ἐνώνυμοί τε ὁμοῦ καὶ ἀνώνυμοι, κοινῆς τῆς εὐφημίας, οἷα κατὰ πνεῦμα ἀδελφοί,

ἀπολαύετε! ὡς μῦρον τὸ χεόμενον ἐπὶ κεφαλῆς
 Ἀαρὼν, καὶ καταβαῖνον ἐπὶ τὸν πώγωνά, καὶ ὡς
 δρόσος ἢ ἀερμόνειος. Ἐδεῖ γὰρ ἔδει τοὺς ἐν ἐνὶ
 τόπῳ τῷ Κυρίῳ εὐαρεστήσαντας, καὶ ἐν μιᾷ ἡμέ-
 ρᾳ συνεορτάζεσθαι. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ
 Ἄθῳ μονασταὶ καὶ μιγάδες, εἰς ἐν συνελθόντες,
 χρεωστικῶς ἡμᾶς μακαρίζομεν· οἱ νέοι, τοὺς πα-
 λαιοὺς· οἱ υἱοὶ, τοὺς Πατέρας· καὶ οἱ ἐναγεῖς τοὺς
 ἁγίους· συμφώνως ἀναβοῶντες· τόνδε τὸν χώρον,
 ὃν εἰς κατοικίαν ἑαυτοῖς ἡρετίσασθε, παντὸς κα-
 κοῦ ἀνώτερον διασώζετε· πληθὺς Ὀσίων, τοῦ
 Ἄθῳ τὸ καύχημα.

Τῇ Δευτέρᾳ Κυριακῇ τοῦ Ματθαίου
 τὴν μνήμην ἑορτάζομεν πάντων τῶν Ὀσίων Πατέρων,
 τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθῳ λαμβάντων.

Στίχοι εἰς τὸ Ὄρος, Καὶ εἰς τοὺς ἐν τῷ Ὄρει Πατέρας.

- » Ὄρη παρῆλθε πάντα, τοῦ Ἄθῳ Ὄρος.
 - » Ἑὐρωπικῆς γῆς, τῇ ἁγιωνυμίᾳ·
 - » Ἦνθησεν ἄνθη, ἀνθεοτρεφῆς Ἄθως,
 - » Ὄντως νοητὰ, τοὺς δε θεῖους Πατέρας·
 - » Χορὸν Θεουδῆ, τῶν ἐν Ἄθῳ Πατέρων,
 - » Χορὸς γεραίρει, τῶν Μοναστῶν τοῦ Ἄθῳ.
 - » Πληθὺς Ἀθωνιάς, ἀμφὶ Θεόωκον στήκε Θεοῖο.
- Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις προσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησεν ἡμᾶς ἀμήν.
 Ὡδὴ ζ'. Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρμός.

Σ ἐ νοητὴν, Θεοτόκε κάμινον, καταναοῦμεν οἱ
 πιστοί· ὡς γὰρ παῖδας ἔσωσε τρεῖς ὁ ὑπερυψού-

μενος, ὅλον μὲ τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῇ γαστρί σου
 ἀνέπλασεν, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ
 ὑπερένδοξος. **Τροπάρια.**

Εφρίξε Γῆ, ἀπεστράφη Ἥλιος, καὶ συνεσκότα-
 σε τὸ φῶς, διερράγη τὸ τοῦ ναοῦ θεῖον κατα-
 πέτασμα, πέτραι δὲ ἐσχίσθησαν· διὰ σταυροῦ
 γὰρ ἤρται ὁ Δίκαιος, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων,
 Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Σὺ γεγονὼς ὡσεὶ ἀβοήθητος, καὶ τραυματίας ἐν
 νεκροῖς, ἐκουσίως τὸ καθ' ἡμᾶς, ὁ ὑπερυψού-
 μενος πάντας ἡλευθέρωσας, καὶ κραταιᾷ χειρὶ
 συνανέστησας, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ
 ὑπερένδοξος. **Θεοτοκίον.**

Χαῖρε πηγὴ, ἀειζώου νάματος. Χαῖρε Παρά-
 δεισε τρυφῆς. Χαῖρε τεῖχος τὸ τῶν πιστῶν.
 Χαῖρε ἀπειρόγαμε. Χαῖρε ἡ παγκόσμιος χαρὰ,
 δι' ἧς ἡμῖν ἐξανέτειλεν, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων Θεὸς
 καὶ ὑπερένδοξος.

Τῆς Θεοτόκου. Σὲ νοητήν.

Σ ἐ Ἰακώβ, Θεοτόκε κλίμακα, προφητικῶς κα-
 τανοεῖ· διὰ σοῦ γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ὑπερυψού-
 μενος, ὥφθη τοῖς ἀνθρώποις τε συνανεστράφη ὡς
 ἡδύδοκησεν, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ
 ὑπερένδοξος.

Χαῖρε σεμνὴ, τοῦ Ἀδάμ τὸ κώδιον· ἐκ σοῦ
 προῆλθεν ὁ ποιμὴν, ἐνδυσάμενος ἀληθῶς, ὁ

ὑπερυψούμενος ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, δι' εὐ-
σπλαγχνίαν ἀκατάληπτον, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέ-
ρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Νέος Ἀδὰμ ἐξ ἁγνῶν αἱμάτων σου, ὁ προαιώνιος
Θεὸς ἐχρημάτισεν ἀληθῶς· ὃν περ νῦν ἰκέτευε,
τὸν παλαιωθέντα με, ἀνακαινίσαι κραυγάζοντα.
Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων Θεὸς, καὶ ὑπερένδοξος.

Τῶν Ὁσίων. Παῖδες Ἑβραίων.

Εἰς τῶν ἁγίων τῶν ἐν Ἀθῶ, ἀναδέδεικται, Νή-
φων ὁ Θεοφόρος, ὁ πτηνῶν βίον ζῶν, ἐν τοῖς
ὄροις Λαύρας, καὶ προφητείας χάρισμα, ἐκ Θεοῦ
εἰσδεδεγμένος.

Νεῖλος ὁ Λαύρας μυροβλύτης, καὶ Νικόδημος,
Καυσοκαλύβης ἄνθος, ὁ Χριστῷ ποθητός,
ὑπάρχων νεομάρτυς, μελωδικοῖς ἐν ᾠμασίν,
ἐπαινείσθωσαν ἀξίως.

Πῶς δὲ τὸν θεῖον Νικηφόρον, ἐξωθήσωμεν; χο-
ροῦ τοῦ τῶν Ὁσίων; ὃς ἡσύχως βιῶν, ἐν τοῖς
ἐρημοτέροις, χωρίοις τῶν τοῦ Πνεύματος, ἤξιώθη
χαρισμάτων.

Παῦλος ὁ δὺς Μονῶν κτίτωρ, Γεωργίου τε καὶ
τῆς Εἰεροποτάμου, ἀσκητῶν καλλονή, ὁ
λάμπας ἐν τῷ τέλει, καθάπερ ἄλλος ἥλιος, ἐν
ὥδαῖς μεγαλυνέσθω.

Υμνον προσάδω Παχωμίῳ, νεομάρτυρι, Χρι-
στοῦ τῷ στερρότάτῳ, τῷ ἐνθέῳ βλαστῷ, Καυ-

σοκαλύβης ὄντι, τῷ δεξαμένῳ στέφανον, τὸν δι-
πλοῦν, παρὰ Κυρίου.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα Κόσμου σὺ ὑπάρχεις, Ἀειπάρθενε,
κατεξοχὴν δὲ πέλεις, Ὅρους τούτου Ἀγνή,
Δέσποινα, καὶ προστάτις, ἐκ πάσης αὐτὸ σώζου-
σα, ἐπηρείας τε καὶ βλάβης.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ὠδὴ ἡ. Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρμός.

Εν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ
τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον, χρυ-
σοῦ ἀπέστιλβον λέγοντες. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ
ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Οβουλήσει ἅπαντα ποιῶν, ὁ καὶ μετασκευά-
ζων, ἐκτρέπων σκιάν θανάτου εἰς αἰώνιον
ζωὴν, τῷ πάθει σου λόγε Θεοῦ. Σὲ ἀπαύστως
πάντα τὰ ἔργα, ὡς Κύριον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερ-
υψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺ καθεῖλες σύντριμμα Χριστέ, καὶ τὴν ταλαι-
πωρίαν ἐν πύλαις, καὶ ὀχυρώμασι τοῦ Ἀδου,
ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος. Σὲ ἀπαύστως πάν-
τα τὰ ἔργα, ὡς Κύριον ὑμνοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀσπόρως καὶ ὑπερφυῶς, ἐξ ἀστραπῆς τῆς
θείας τεκοῦσαν τὸν μαργαρίτην, τὸν πολύτι-
μον Χριστὸν, ὑμνήσωμεν λέγοντες. Εὐλογεῖτε

πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου. Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ.

Τὴν παστάδα τὴν φωτοειδῆ, ἐξ ἧς ὁ τῶν ἀπάντων Δεσπότης, ὥσπερ νυμφίος προελήλυθε Χριστὸς, ὑμνήσωμεν ἅπαντες ἐκβοῶντες. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαῖρε θρόνε ἐνδοξε Θεοῦ, Πιστῶν χαῖρε τὸ τεῖχος, δι' ἧς φῶς τοῖς ἐν σκότει, ἐξανέτειλε Χριστὸς τοῖς σὲ μακαρίζουσι, καὶ βοῶσι. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σωτηρίας αἷτιον ἡμῖν, τὸν Κύριον τεκοῦσα, ἰκέτευε ὑπὲρ πάντων τῶν βοῶντων ἐκτενῶς, Παρθένε πανύμνητε. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ὁσίων. Ἑπταπλασίως Κάμινον.

Ησυχαστῶν ὁ πρῶτιστος, τῶν τοῦ Ὁρους γεραίρεται, Πέτρος ὁ ἐν Ἀθῶ, ζήσας ζωὴν αὔλων ὁ τρέψας ἐν σώματι, τοὺς ἀσωμάτους Δαίμονας ὁ γυμνὸς αἰεὶ, τὸν βίον ὅλον διάγων καὶ Πνεύματος ἁγίου, δωρεῶν τῶν ἐνθέων, ἀξιοθεὶς πλουσίως, πρεσβεΐαις τῆς Πανάγνου.

Τὸν Ῥωμανὸν τὸν ἐνδοξον, ἀσκητῶν σεμνολόγημα, καὶ νεομαρτύρων, τοῦ Χριστοῦ τὸ ἡδυσμα, τιμήσωμεν ἄσμασιν, ὃν Λαύρας ἀνεβλάστησε σκῆπη ἢ σεπτὴ, Καυσοκαλύβης ὡς ῥόδον, καὶ μαθητὴν οἰκεῖον, ὁ Ἀκάκιος ἔσχεν, ὁ νέος ἐν τοῖς χρόνοις, καὶ παλαιὸς ἀσκήσει.

Σάββας ἀνευφημείσθω μοι, Ἰεράρχης ὁ ἐνθεος, ὁ παρὰ Χριστοῦ, θαυμάτων λαβὼν δύναμιν ὁ Σέρβων βασιλεῖον, φωτίσας ὥσπερ ἥλιος, σὺν τῷ Συμεὼν, Πατρὶ αὐτοῦ κατὰ σάρκα, υἱῷ δὲ κατὰ Πνεῦμα, τῷ ἐκβλύσαντι μῦρα, Μονῆς Χιλανταρίου, Δομήτορες οἱ θεῖοι.

Τῆς Φιλοθέου ἄριστα, Συμεὼν ἡγησάμενον καὶ τὸν μυροβλύτην, Σίμωνα τιμήσωμεν, τὸν Πέτρας δειμάμενον, Μονὴν τὴν ὑψιδάμονα, διὰ τῆς ὁμοφῆς, τοῦ οὐρανοῦ ἀστέρος τὸν δύναμιν θαυμάτων ἐκ Θεοῦ εἰληφότα, καὶ κατὰ ἀκαθάρτων, πνευμάτων ἐξουσίαν.

Σκίρτα καὶ πάλιν χόρευε, ἡ σεπτὴ Μονὴ ἅπασα, τοῦ Διονυσίου, ἡ ἀναβλαστήσασα, τὸν θεῖον Φιλόθεον, τῶν ἀσκητῶν ἀγλαΐσμα ὃν ἐκ φυλακῆς, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἐρρύσατο καὶ πάσης, ἐπηρείας δαιμόνων, καὶ οὗ ἡ θεία Κάρα, ὡς ἄστρον λαμπρὸν ὤφθη.

Θεοτοκίον.

Εφ' ὑψηλοῦ τοῦ βήματος, καὶ λαμπροῦ θρόνου Δέσποινα, ὥφθης καθημένη, ὅλη ἐξαστράπτου-

σα, καὶ κύκλω σου ἴσταντο, χοροὶ ἀζύγων ἄμετροι, ἐν μεσημβρινοῖς, ἀκρωτηρίοις τοῦ Ἰθω, καὶ τοῦ Ὀρους κυκλόθεν, ὥσεί πύρινοι πύργοι, ἐφαίνοντο τυποῦντες, τοὺς νῦν εὐφημουμένους.

Καταδασία. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἔσθῃ θ'. Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρμός.

Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον, ἵνα σὲ Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Τροπάρια.

Ωπῶς λαὸς ὁ ἄνομος, ὁ ἀπειθὴς καὶ πονηρὰ βουλευσάμενος, τὸν ἀλάστορα καὶ ἀσεβῆ ἐδικαίωσε, τὸν δὲ δίκαιον ξύλῳ κατέκρινε, τὸν Κύριον τῆς δόξης! ὃν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν.

Σῶτερ ὁ ἀμνὸς ὁ ἄμωμος, ὁ τὴν τοῦ κόσμου ἁμαρτίαν ἀράμενος, σὲ δοξάζομεν τὸν ἀναστάντα τριήμερον, σὺν Πατρί τε, καὶ τῷ θείῳ σου Πνεύματι, καὶ Κύριον τῆς δόξης θεολογοῦντες μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Σῶσον τὸν λαόν σου Κύριε, ὃν περ ἐκτήσω τῷ τιμίῳ σου αἵματι κατ' ἐχθρῶν ἰσχὺν τῷ Βασιλεῖ χαριζόμενος, καὶ ταῖς σαῖς Ἐκκλησίαις φιλόανθρωπε, βραβεύων τὴν εἰρήνην, τῆς Θεοτόκου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Τῆς Θεοτόκου. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ρίζης ἐκ Δαυὶδ ἐβλάστησας, προφητικῶς Παρθένε τοῦ Θεοπάτορος. Ἀλλὰ καὶ Δαυὶδ ὡς ἀληθῶς σὺ ἐδόξασας, ὡς τεκοῦσα τὸν προφητευόμενον τὸν Κύριον τῆς δόξης, ὃν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν.

Απας ἐγκωμίων πάντα γνε, νόμος ἡττάται τῷ μεγέθει τῆς δόξης σου· ἀλλὰ Δέσποινα, παρ' ἱκετῶν ἀναξίων σου, ἐξ εὐνοίας δέ σοι προσφερόμενον, προσδέχου Θεοτόκε, μετ' εὐμενείας τὸ ἐφύμνιον.

Ω τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου! Σὺ γὰρ Παρθένε μόνη, ὑπὲρ τὸν Ἥλιον πᾶσι δέδωκας, κατανοεῖν τὸ καινότατον θαῦμα Πάναγνε, τῆς σῆς γεννήσεως, τὸ τῆς ἀκαταλήπτου. Διό σε πάντες μεγαλύνωμεν.

Τῶν Ὁσίων. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Αγάλλου Βατοπέδης σεπτῇ Μονῇ, ἡ Ὁσίους πλουτήσασα δώδεκα, καὶ ἀθλητάς, οἵτινες διήλεγξαν ἀνδρικῶς, κακοδοξίαν ἅπασαν, τῶν λατινοφρόνων καὶ δυσσεβῶν, ὑφ' ὧν παραδοθέντες, ἀγχόνῃς τῷ θανάτῳ, διπλοῦς στεφάνους ἐκομίσαντο.

Εὐφραίνου ἡ Ἰερώων θεία Μονή, ὅτι ὅλην πληθὺν προσενήνοχας, τῷ Ἰησοῦ, Ὁσιομαρτύρων

ἀπὸ τῶν σῶν, τέκνων διὰ τῆς ὕδατος, πνιγμονῆς
ὡς Ἀνακτα Μιχαήλ, καὶ Βέκκον Πατριάρχην, τοὺς
λατινοφρονοῦντας, ἀνδρειοφρόνως ἀπελέγξασαν.

Παϊάνιζε καὶ χαῖρε καὶ σὺ Μονή, ἡ Ζωγράφου
Κυρίῳ προσάξασα, τοὺς σους υἱούς, τέσσαρας
καὶ εἴκοσι τῷ ποσῷ, θείους Ὁσιομάρτυρας, ὡς
ὀλοκαυτώματα ἱερά, πυρὶ τελειωθέντας, ὡς ἀνδρι-
κῶς τὴν πλάνην, λατινοφρόνων θριαμβεύσαντας.

Καὶ σὺ δὲ σεπτὴ Σκήτη τῶν Καρεῶν, ἵνα τί
οὐ χορεύεις καὶ γάννυσαι; καὶ γὰρ καὶ σὺ,
τέκνα σου προσήνεγκας τῷ Χριστῷ, στερρόους
Ὁσιομάρτυρας, ξίφει ἐκτμηθέντας τὰς κεφαλὰς,
ὡς ὑπερασπισθέντας, τῆς τῶν Πατέρων δόξης, καὶ
τὴν λατίνων στηλιτεύσαντας. **Τριαδικόν.**

Προσδέχου Παναγία Τριάς σεπτὴ, οὗς τὸ Ὄρος
τοῦ Ἀθω προσφέρει σοι, ὡς ἀπαρχάς, καὶ
ὡς θυμιάματα ἐκλεκτά, πάντας τοὺς ἀγιάσαντας,
πρότερον καὶ ὕστερον ἐν αὐτῷ, γνωστούς τε καὶ
ἀγνώστους, καὶ ταῖς πρεσβείαις τούτων, ἐκ πά-
σης βλάβης αὐτὸ φύλαττε. **Θεοτοκίον.**

Ωδὰς σοι εὐχαρίστους πάντες ἡμεῖς, οἱ τὸ Ὄρος
οἰκοῦντες προσφέρομεν, Μῆτερ Θεοῦ, ὅτι δια-
σώζεις ἡμᾶς αἰεὶ, ἐκ πάσης περιστάσεως· τρέφεις
τε καὶ θάλπεις καὶ προνοεῖς. Ἀλλὰ δεόμεθά σου,
καὶ θείας βασιλείας, μετὰ τὸ τέλος καταξίωσον.

Καταβασία. Ὁ πας γηγενής.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον θεωρήσασαι, ἀποκεκυλισμένον, αἱ
Μυροφόροι ἔχαιρον· εἶδον γὰρ νεανίσκον, κα-
θήμενον ἐν τῷ τάφῳ, καὶ αὐτὸς ταύταις ἔφη.
Ἰδοὺ Χριστὸς ἐγήγερται· εἶπατε σὺν τῷ Πέτρῳ
τοῖς Μαθηταῖς. Ἐν τῷ ὄρει φθάσατε Γαλιλαίας,
ἐκεῖ ἡμῖν ὀφθήσεται, ὡς προεῖπε τοῖς φίλοις.

ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΠΡΟΣ,

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αγάλλου τὸ Ἐπώνυμον, Ὄρος τῆς ἀγιότητος,
τοὺς πολιούχους σου βλέπον, καὶ Θεοφόρους Πα-
τέρας, συνειλεγμένους ἅπαντας, καὶ τιμωμένους
σήμερον, καὶ ἐορτὴν χαρμόσυνον, μετὰ τῶν σῶν
οἰκητόρων, κρότει τὴν σύναξιν τούτων.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Αγάλλου ἀειπάρθενε, τὴν πρόρρησίν σου βλέ-
πουσα, πεπληρωμένην ὡς ἔσται, ἅγιον τοῦτο
τὸ Ὄρος· ὁ γὰρ Πατέρων σύλλογος, οὗς σήμερον
γεραίρομεν, φανεῖς ἐν τούτῳ ἅγιος, διὰ τῶν ἔρ-
γων σφραγίζει, τὴν προφητείαν σου Κόρη.

Δ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ,

Ἰστῶμεν σιχ. ἢ. καὶ ψάλλομεν σιχηρ. Ἀναστάσιμα δ'.

Καὶ τῶν Ὁσίων δ'. Ἦχος α'.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν Κύριε, ὡς μόνος Παντοδύναμος.

Ο τὸν Ἀδὴν σκυλεύσας, καὶ τὸν ἀνθρωπὸν ἀναστήσας, τῇ Ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξίωσον ἡμᾶς, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπῇ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί· ἔπαθες ὡς ἀνθρώπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας σταυρὸν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον. Κύριε δόξα σοι.

ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ,

Τῶν Οὐρανίων ταγματίων.

Τὴν τῶν ἐν Ἀθῷ Πατέρων, σεπτὴν ὁμήγυριν, οἱ ἐν τῷ Ἀθῷ πάντες, εὐφημήσωμεν ὕμνοις,

τοὺς φίλους τῆς Παρθένου καὶ τοῦ Χριστοῦ, ἐραμίους θεράποντας, τοὺς ἡμετέρους προστάτας καὶ πρεσβευτάς, ἀενάους πρὸς τὸν Κύριον.

Επὶ τοῦ Ὄρους τοῦ Ἀθῶ, Πατέρες Ὅσιοι, σωματικῶς ἐστῶτες, τὴν διάνοιαν ὅλην, ὑψώσατε εἰς ὄρη τὰ νοητὰ, καὶ αἰώνια ἅγιοι· καὶ ὥσπερ αὐλοὶ ἄγγελοι ἐπὶ γῆς, ἀληθῶς ἐβιωτεύσατε.

Εκ ταπεινώσεως ἄκρας, θεῖαν διάκρισιν, ἐξ ἧς Διόρασίν τε, καὶ Προόρασιν ὄντως, εἰλήφατε Πατέρες, παρὰ Θεοῦ, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι, καὶ προορῶντες καὶ λέγοντες ἀσφαλῶς, ὡς παρόντα τὰ ἐσόμενα.

Τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, νῦν ἐλλαμπόμενοι, τῇ ἀπροσίτῳ δόξῃ, Θεοφόροι Πατέρες, καὶ θείας εὐφροσύνης, καὶ χαρμονῆς, ἐμπιπλάμενοι ἐνδοξοὶ, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε ἐκτενῶς, λυτρωθῆναι τῆς Κολάσεως.

Δόξα ἡχος πλ. δ'.

Τῶν Ὁσίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ διαφορῶν Πατρίδων ὀρμηθεὶς, καὶ τὸ Ὄρος οἰκήσας, τὸ

παρὰ φύσιν διέφυγε, τὸ κατὰ φύσιν διέσωσε, καὶ τῶν ὑπὲρ φύσιν ἡξίωται χαρισμάτων· καὶ ἡμῖν τὴν ὁδὸν τῆς ἀσκήσεως, δι' ἔργων καὶ λόγων ὑπέδειξεν. Ὅθεν κατὰ χρέος αὐτοὺς εὐφημοῦντες βοήσωμεν· ὦ πληθὺς Ὁσίων ἡγιασμένη, καὶ πεποθημένη Θεῷ! ὦ μελισσὼν Θεοσύλλεκτε, ὃ ἐν ὁπαῖς καὶ σπηλαίοις τοῦ Ὁρους, καθάπερ ἐν σίμβλοις νοητοῖς, τὸ γλυκύτατον μέλι, τῆς ἡσυχίας κηροπλαστήσας! Τριάδος ἡδύσματα· Θεοτόκου ἐντρυφήματα· τοῦ Ἁθω καυχήματα· καὶ τῆς Οἰκουμένης σεμνολογήματα· πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν οἱ Μακαρισμοί.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῶν Ὁσίων, ὡδὴ γ' καὶ δ'.

ΛΟΓΟΣ ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΙΚΟΣ

Διαλαμβάνων ἐν συντομίᾳ περὶ πάντων τῶν

Ὁσίων καὶ ἀγίων Πατέρων τῶν ἐν τούτῳ τῷ ἀγίῳ Ὁρει τοῦ Ἁθω λαμφάντων.

Εὐλόγησον πάτερ.

Οσιακὴ πανήγυρις, πάντες οἱ δῆμοι τῶν Ὁσίων συνάχθητε· Μοναστῶν καὶ Μιγάδων ἑορτὴ, σήμερον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀνέτειλε· τὰ πλήθη τῶν Μοναστῶν καὶ Μιγάδων συνεορτάσατε. Καινὴ καὶ κοινὴ μνήμη πάντων τῶν τοῦ Ὁρους ἀγίων Πατέρων ἐξέλαμψε. Καινὰ καὶ κοινὰ ἄσματα πάντες κοινῶς οἱ ἐν τῷ Ὁρει Πατέρες ψάλατε. Διὰ τί κοινὰ; ὅτι κοινοὶ προστάται καὶ εὐεργέται ὅλου κοινῶς τοῦ ἀγίου Ὁρους, καὶ οἱ θεῖοι οὗτοι Πατέρες ἐφάνησαν. Διὰ τί καινὰ; Ὅτι καινὴ καὶ νεοφανὴς καὶ ἡ τούτων μνήμη· εἰς μὲν τοὺς ἀνωτέρω καὶ παλαιούς χρόνους οὐδαμῶς τελουμένη, ἡδὴ δὲ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς καιροὺς δικαίως καὶ εὐλόγως ἑορταζομένη.

Ἐπειδὴ δὲν ἦτον δίκαιον, τῶν μὲν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῷ ἀναιρεθέντων Ὁσίων Πατέρων, νὰ ἑορτάζωμεν τὴν μνήμην κοινῶς, οἵτινες δὲν ἔγιναν αἵτιοι τοσοῦτων ἀγαθῶν εἰς ἡμᾶς· τῶν δὲ ἐν τῷ ἀγίῳ Ὁρει τούτῳ ἀγίων Πατέρων, τῶν ἀναιρε-

θέντων ὑπὸ τε τῶν ἀπίστων Ἀράβων, καὶ ὑπὸ τῶν κακοδόξων λατινοφρόνων, νὰ παραβλέψωμεν τὴν μνήμην ἀγέραςτον, καὶ νὰ μὴν ἑορτάζωμεν τούτους πάντας κοινῶς, οἵτινες ἔγιναν εἰς ἡμᾶς μυρίων ἀγαθῶν πρόξενοι. Δὲν ἦτον πρέπον, κοινῶς μὲν νὰ ἑορτάζωμεν ἐν τῷ Σαββάτῳ τῆς τυρινῆς τοὺς ἄλλους Ὁσίους Πατέρας, τοὺς ἐν τῇ Λιβύῃ καὶ Αἰγύπτῳ καὶ Θηβαΐδι ἀσκήσαντας, οἱ ὅποιοι δὲν ἐστάθησαν εἰς ἡμᾶς τόσον εὐεργέται. Τοὺς δὲ ἐν τῷ Ὄρει τούτῳ τοῦ Ἁθω ἀσκήσαντας Θεῖους Πατέρας, νὰ μὴν ἑορτάζωμεν κοινῶς ὁμοῦ πάντας, οἵτινες ἐφάνησαν ἀληθῶς εἰς ὅλους ἡμᾶς, ὅσοι κατοικοῦμεν τὸ Ὄρος τοῦτο, παντοδαποὶ εὐεργέται, καὶ προστάται, καὶ ἔφοροι· ὅχι μόνον διὰ λόγων, ἀλλὰ καὶ δι' ἔργων· ὅχι μόνον κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ σῶμα· ὅχι μόνον ζῶντες, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον.

Οὗτοι γὰρ οἱ τρισμακάριστοι Πατέρες καὶ Ὅσιοι, τὸν πρῶτον ἄγριον τοῦτον Ἁθω, εἰς θαυμαστὴν μετέβαλον ἡμερότητα. Οὗτοι, τὸν ἀκατοίκητον τοῦτον τόπον, κατοικήσιμον ἔδειξαν· καὶ τὴν ἔρημον, πόλιν ἐποίησαν, μετὰ τὰς ἱεράς Λαύρας, καὶ εὐαγῇ Μοναστήρια, καὶ Μονίδρια, καὶ Σκήτας, καὶ Κελλία, τὰ ὅποια εἰς διάφορα μέρη τοῦ Ὄρους ἔκτισαν· καὶ οὐ μόνον ἔκτισαν, ἀλλὰ καὶ ἐπροίκισαν αὐτὰ μετὰ διάφορα ὑποστατικά, καὶ μετὰ πράγ-

ματα κινητὰ καὶ ἀκίνητα, πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ἐνασκουμένων ἀδελφῶν. Καὶ οὐ μόνον ἐπροίκισαν, ἀλλὰ καὶ πλήθη μοναζόντων εἰς αὐτὰ συνήθροισαν. Ὅθεν διὰ μέσου αὐτῶν, ἐδῶ ὅπου πρότερον ἐκατοίκουν ἄλογα ζῶα καὶ θηρία καὶ δράκοντες, τώρα κατοικοῦσι πανταχοῦ ἄνθρωποι λογικοί· καὶ ὅχι μόνον ἀπλῶς λογικοί, ἀλλὰ ἄνθρωποι, οἵτινες μετὰ τὸ ὑλικὸν τοῦτο σῶμα, ἀγωνίζονται νὰ μιμηθῶσι τῶν ἀσωμάτων καὶ ἀϋλῶν ἀγγέλων τὴν πολιτείαν· καὶ παρομοιάζουσι μετὰ τὴν παρεμβολὴν ἐκείνην τῶν ἀγγέλων, ἣν εἶδεν ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ, καὶ εἶπε·
 » Παρεμβολὴ Θεοῦ αὕτη· (Γέν. 18. 2). διὰ τὴν
 » ὁποίαν προσφυῶς εἶπε καὶ ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος.
 » ὥσπερ ἀγγέλων παρεμβολὴ ἁγίων· οὕτως
 » μοναχῶν πλήθος ἐπὶ τὸ αὐτὸ, διὰ παντὸς ἐχόντων
 » τὴν διάνοιαν πρὸς Θεόν.

Οὗτοι οἱ θεῖοι Πατέρες, ὡς εὖσμα κρῖνα, καὶ ὡς ἄνθη τερπνὰ, καὶ ὡς ἀγλαόκαρπα δένδρα ἐδῶ βλαστήσαντες, ἄλλον νοητὸν παράδεισον, τὸν τόπον τοῦτον ἀπέδειξαν. Οὗτοι ὡς ἄγγελοι, εἰς τὰ σπήλαια, καὶ εἰς τὰς τρώγλας, καὶ εἰς τὰς κοιλάδας, καὶ πεδιάδας, καὶ λόφους, καὶ παραθαλασσίους τόπους τοῦ Ὄρους τούτου ἀσκήσαντες, δευτερον οὐρανὸν τοῦτο ἀποκατέστησαν· ὅθεν δι' αὐτῶν, ἐδῶ ὅπου πρότερον ἠκούοντο μόναι αἱ φωναὶ τῶν ἀγρίων ζώων, τώρα ἀκούονται καὶ λαλοῦνται

πανταχοῦ ὕμνοι ἀγγελικοὶ καὶ οὐράνιοι, εἰς τὴν ἀγίαν καὶ ζωοποιὸν καὶ ὑπερούσιον Τριάδα ἀναφερόμενοι. Καὶ διὰ τὰ εἶπω μὲ συντομίαν, οὗτοι οἱ τρισόλβιοι Ὅσιοι, ὡς φιλόπαιδες Πατέρες, τὰς διδασκαλίας καὶ τύπους καὶ διατάξεις αὐτῶν, παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς, ὡς κληρονομίαν πατρικὴν τε καὶ ἀναφαίρετον, καὶ μὲ αὐτάς, ὠδήγησαν μὲν ἔτι ζῶντες, πλήθη μοναχῶν εἰς τὰς εὐθείας τρίβους τῆς σωτηρίας· ὁδηγοῦσι δὲ καὶ μετὰ θάνατον, πάντας ἡμᾶς τὰ πνευματικὰ αὐτῶν τέκνα, εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον· καὶ ὡς Ποιμένες ἀληθινοί, μεριμνῶσι δι' ἡμᾶς τὴν Ποίμνην αὐτῶν, καὶ μᾶς φυλάττουσιν ἀπὸ πᾶσαν ἀνάγκην καὶ ἐναντίαν περιστάσιν, μὲ τὰς πρὸς Θεὸν ἀενάους πρεσβείας των.

Ὅθεν ἔπρεπε κατὰ πᾶν δίκαιον, ἔπρεπε, (λέγω καὶ τρίτον) ἔπρεπε· καθὼς ὅλοι οὗτοι οἱ θεῖοι Πατέρες καὶ Ὅσιοι, εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἱερὸν τοῦτον τόπον ἡγωνίσθησαν, καὶ εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, καὶ ἡγήσαν· οὕτω καὶ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὰ ἑορτάζονται ὅλοι κοινῶς, καὶ μὲ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πανήγυριν τὰ πανηγυρίζονται, καὶ μὲ τὰ αὐτὰ ἐγκώμια καὶ πνευματικὰ ἄσματα τὰ ἐγκωμιάζονται, καὶ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἰκόνα τὰ ἱστοροῦνται, ὡς ἀδελφοὶ κατὰ Πνεῦμα, καὶ ὁμόσχημοι, καὶ ὁμότροποι· οἱ Ἱεράρχαι καὶ Ὅσιοι οἱ Ὁμολογηταὶ καὶ Μάρτυρες· οἱ Ἱερο-

μάρτυρες καὶ Ὅσιομάρτυρες· οἱ μυροβλύται καὶ πάντες οἱ λοιποὶ Ὀνομαστοὶ καὶ Ἀνόνημοι· οἷτε ἐν Κοινοβίοις, καὶ ἐν ἡσυχίᾳ, κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τρόπους εἰς τὸ Ὅρος τοῦτο τὴν ζωὴν τελειώσαντες, καὶ διὰ τοῦτο Ἀγιορεῖται καλούμενοι. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν θεῖον Λαβὶδ, « τί καλόν, » ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς » ἐπὶ τὸ αὐτό; (ψαλμ. ρλβ. ι.)

Διὰ τοῦτο κοινῇ ψήφῳ καὶ γνώμῃ πάντων ἡμῶν, τῶν ἐν τῷ ἁγίῳ Ὄρει εὐρισκομένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν, εἰς τοὺς ὑστέρους τούτους χρόνους, ἐδιωρίσθη τὰ ἑορτάζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀγιορεῖτας ἀπαραβάτως καὶ χρεωστικῶς κατ' ἐνιαυτὸν, ἡ κοινὴ αὕτη πάντων τῶν τοῦ Ὄρους ἁγίων Πατέρων Πανήγυρις. Καὶ μ' ὅλον ὅτι, δὲν ἡξέυρομεν διὰ ποίας ἀφορμᾶς, παρωράθη ἀπὸ τοὺς πρὸ ἡμῶν· ἡμεῖς ὅμως, φιλοπάτορες υἱοὶ ὄντες, ἀναπληροῦμεν τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, καὶ τὴν κοινὴν ταύτην ἑορτὴν ἐκτελοῦμεν διὰ τρία αἴτια· πρῶτον, ἵνα, ὅσοι Πατέρες τοῦ Ὄρους, εἴτε ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοὺς, εἴτε ἀπὸ τοὺς ἀκωνύμους, ἔμειναν ἕως τώρα ἀνεγκωμιάστοι, διότι δὲν ἔχουσιν ἰδίαν ἀσματικὴν ἀκολουθίαν, διὰ τῆς κοινῆς ταύτης ἀκολουθίας καὶ ἑορτῆς, καὶ αὐτοὶ τιμῶνται καὶ ἑορτάζονται.

Δεύτερον, ἵνα μὴ ὡς ἀχάριστα τέκνα φανῶμεν, μὴ τιμήσαντες κοινῶς τοὺς πνευματικούς ἡμῶν

Πατέρας τούτους· καὶ διδασκαλους καὶ εὐεργέτας καὶ ὁδηγούς, τῶν ὁποίων καὶ τὰ Μοναστήρια κατ-
οικοῦμεν, καὶ τὰς διδασκαλίας ἐντροφῶμεν, καὶ
τὸν ἄρτον αὐτῶν τρώγομεν, καὶ ἀκολουθῶς νὰ μὴ
εὐρεθῶμεν παραβάται κατὰ τοῦτο τῶν ἱερῶν Ἀπο-
στόλων, οἵτινες οὕτω παραγγέλλουσιν ἡμῖν εἰς τὰς
Διαταγὰς των « τὸν λαλοῦντά σοι τὸν λόγον
» τοῦ Θεοῦ, δοξάσεις· μνησθεῖσθαι δὲ αὐτοῦ ἡμέρας
» καὶ νυκτός· τιμήσεις δὲ αὐτόν, οὐχ ὡς γεννήσεως
» αἵτιον, ἀλλ' ὡς τοῦ εὖ εἶναί σοι πρόξενον γε-
» νόμενον (Βιδλ'. ζ' κεφλ. ι.)

Καὶ τρίτον, ἵνα ἡ κοινὴ αὕτη τῶν ἁγίων Πα-
τέρων ἑορτὴ, γένηται παρακίνησις πρὸς μίμησιν
τῆς ἀρετῆς, καὶ τοῦ ζήλου αὐτῶν εἰς ἡμᾶς τοὺς
μοναχοὺς τοῦ νῦν καιροῦ· ὅτε, ἡμελήθη μὲν καὶ
ὠλιγόστευσεν, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀσκησις· ἐπερίσσευσεν
δὲ ἡ κακία, καὶ ἡ τῆς μοναδικῆς πολιτείας χλια-
ρότης καὶ ἀμέλεια. Καὶ λοιπὸν, Πατέρες καὶ
Ἀδελφοί, ὅσοι σήμερον συνήχθητε εἰς τὴν ἑορτὴν
ταύτην, προσέξατε μὲ φιληκοῖαν καὶ εὐλάβειαν,
διὰ νὰ μάθητε ἐκ τοῦ παρόντος λόγου τὰ περὶ
τῶν Ὁσίων Πατέρων τούτων· καὶ ἀκολουθῶς, διὰ
νὰ μιμηθῆτε διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦς, ἵνα καὶ παρὰ
τοῦ τῶν ἁγίων Θεοῦ, λάβητε τὸν ἄξιον μισθὸν
τῆς φιληκοῖας σας καὶ μιμήσεως.

Οὗτοι οἱ ἀοίδιμοι Ὅσιοι καὶ Θεοφόροι Πατέ-

ρες ἡμῶν, οἱ τῇ ἀληθείᾳ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, καὶ
τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων υἱοί, πατρίδας καὶ γέννη
εἶχον, ἄλλοι μὲν ἄλλας, καὶ ἄλλοι ἄλλας· πολ-
λῶν δὲ ἐξ αὐτῶν, οὐδὲ τὰς ἐπιγείους πατρίδας
ἠξέυρομεν ὁλότελα, ὅποῃ ἐστάθησαν· ὅτι δὲ ὅλοι
κοινὴν εἶχον Πατρίδα τὸ ἅγιον Ὅρος τοῦτο, καὶ
τὸν ἱερόν Ἄθω, καὶ ὅτι ταύτην τὴν Πατρίδα
ἐπροτίμησαν περισσότερον ἀπὸ τὰς ἐπιγείους αὐ-
τῶν πατρίδας, τοῦτο εἶναι ὁμολογούμενον παρὰ
πᾶσι καὶ ἀναντίρρητον. Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν εἰπόντα
σοφόν, πατὴρ τοῦ καθ' ἑνὸς εἶναι ἐκείνη, εἰς τὴν
ὁποίαν εὐτυχεῖ « πατὴρ ἐκάστῳ, καθ' ἣν ἄν τις
» εὐτυχῇ· « μὲ κάθε δίκαιον τρόπον, πρέπει νὰ
ὀνομάζεται Πατὴρ καὶ τῶν ἁγίων τούτων τὸ ἅγιον
Ὅρος· εἰς τοῦτο γὰρ κατοικήσαντες καὶ ζήσαντες,
ἄλλος, τεσσαράκοντα χρόνους, ἄλλος, πεντήκοντα,
ἄλλος, ἐξήκοντα, καὶ ἕτεροι, περισσότερα, ἢ ὀλι-
γώτερα ἔτη· ἐκ τούτου εὐτύχησαν ἀληθῶς τὴν
πνευματικὴν καὶ ἀνωτάτω εὐτυχίαν καὶ εὐδαιμο-
νίαν· εὐαρεστήσαντες μὲν τῷ Θεῷ, πλουτισθέντες
δὲ ἀπὸ τὰ ὑπερφυσικά καὶ οὐράνια τῆς ἁγιότητος
χαρίσματα. Διὰ τοῦτο καὶ συνειθίζεται νὰ ἐπονο-
μάζωνται κοινῶς ἀπὸ ὅλους, ὅχι ἐκ τοῦ ὀνόματος
τῶν ἐπιγείων αὐτῶν πατρίδων. Βυζάντιοι, θετέον,
ἢ Τραπεζοῦντιοι, ἢ Πελοποννήσιοι· ἀλλ' ἐκ τοῦ
ὀνόματος τοῦ Ἄθωνος, καὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους· οἶον,

Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης· Ἀθανάσιος ὁ ἐν τῷ Ἀθῷ·
 Πατέρες οἱ Ἀγιορεῖται· Ὅσοι οἱ Ἀθωνῖται. Ἡ
 αἰτία δὲ καὶ ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπαρακινή-
 θησαν ἄνωθεν καὶ ἐξαρχῆς οἱ Πατέρες οὗτοι καὶ
 Ὅσοι νὰ ἀφήσωσι τὰς Πατρίδας των, καὶ νὰ ἔλ-
 θωσιν ἐδῶ εἰς τὸ Ὅρος νὰ ἡσυχάσωσιν, εἶναι αὕτη.

Ὅταν ἡ Κυρία ἡμῶν Θεοτόκος ἐφάνη εἰς τὸν
 ὅσιον Πέτρον τὸν Ἀθωνίτην, τὸν πρῶτον τοῦ
 ἁγίου Ὁρους ἡσυχαστὴν, τοῦ ἔδωκε μεγάλας καὶ
 χαροποιὰς ὑποσχέσεις περὶ τοῦ Ὁρους τούτου,
 λέγουσα πρὸς αὐτὸν ἐπὶ λέξεως ταῦτα τὰ λόγια,
 καθὼς τὰ ἀναφέρει ὁ μέγας τῆς Θεσσαλονίκης
 Γρηγόριος, ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ συγγραφέντι βίῳ Πέ-
 τρου τοῦ Ἀθωνίτου· τὰ ὁποῖα ἡμεῖς γράφομεν ἐδῶ
 ἑλληνιστὶ διὰ τὸ ἀξιοπιστότερον.

» Ἔστιν Ὅρος ἐπ' Εὐρώπης κάλλιστον ὁμοῦ
 » καὶ μέγιστον, πρὸς Λιβύην τετραμμένον, ἐπι-
 » πολὺ τῆς θαλάσσης εἶσω προϊόν· τοῦτο τῆς γῆς
 » ἀπάσης ἀπολεξαμένη, τῷ μοναχικῷ πρέπον κα-
 » ταγώγιον, προσκληρῶσαι διέγων ἔγωγε. . . .
 » Καὶ ἅγιον τουντεῦθεν κεκλήσεται· καὶ τῶν
 » ἐπ' αὐτοῦ δὲ τὸν πρὸς τὸν κοινὸν ἀνθρώποις πο-
 » λέμιον ἀγῶνα ἐπαναιρουμένων, προπολεμήσω
 » διὰ βίου παντός· καὶ πάντως ἔσομαι τούτοις
 » ἄμαχος σύμμαχος, τῶν πρακτέων ὑφηγητής,
 » τῶν μὴ πρακτέων ἐρμηνευτής· κηδεμών, ἱατρός,

» τροφεύς, ἣν ἄρα βούλει τροφήν τε καὶ ἱατροίαν,
 » ὅση τε πρὸς τὸ σῶμα πείνει, καὶ τοῦτο συνιστᾷ
 » τε καὶ λυσιτελεῖ· καὶ ὅση τὸ πνεῦμα διανιστᾷ
 » τε καὶ ῥώννυσι, καὶ μὴ τοῦ καλοῦ διαπесεῖν
 » συγχωρεῖ· συστήσω δ' ἄρα τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ μου,
 » οἷς ἂν γένηται καλῶς καταλῦσαι τῇδε τὸν βίον,
 » τῶν αὐτοῖς ἡμαρτημένων τελείαν ἐξαιτησαμένη
 » παρ' αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν.

Ἦγουν εἶναι ἐν βουνὸν ἐπάνω εἰς τὴν Ρούμε-
 λιν, ὠραιότατον ἐνταυτῷ καὶ μεγαλῶτατον, κλί-
 νον πρὸς τὸ νότιον μέρος, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται
 πολὺ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν· τοῦτο τὸ Ὅρος τὸ
 ἐδιάλεξα ἐγὼ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, καὶ ἀπε-
 φάσισα νὰ τὸ ἀφιερώσω εἰς τὸ νὰ γένῃ ἀρμόδιον
 κατοικητήριον τῶν καλογήρων καὶ μοναχῶν· καὶ
 ἀπὸ τῶρα καὶ ὕστερον, ἔχει νὰ ὀνομασθῇ ἅγιον·
 καὶ ὅσοι κατοικήσουσιν εἰς αὐτὸ, καὶ θελήσουν νὰ
 πολεμήσωσι τὸν κοινὸν ἐχθρὸν τῶν ἀνθρώπων διά-
 βολον, θέλω συμπολεμήσει πρώτη τοῦτον καὶ
 ἐγὼ εἰς ὅλην αὐτῶν τὴν ζωὴν· καὶ θέλω γενῇ εἰς
 αὐτοὺς ἀκαταμάχητος βοηθός· θέλω τοὺς διδάσκει
 ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κάμνωσι· καὶ θέλω
 τοὺς ἐρμηνεύει πάλιν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέ-
 πει νὰ κάμνωσι· θέλω εἶσθαι εἰς αὐτοὺς προνοη-
 τής, ἱατρός, καὶ τροφεύς. Φροντίζουσα, τόσον διὰ
 τὴν τροφήν καὶ ἱατροίαν, ἥτις συνιστᾷ καὶ ὠφε-

λει τὸ σῶμα· ὅσον καὶ διὰ τὴν τροφήν καὶ ἰα-
τρείαν, ἣτις δυναμόνει τὴν ψυχὴν, καὶ δὲν τὴν
ἀφίνει νὰ ἐκπέσῃ ἀπὸ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν.
Καὶ ταῦτα μὲν θέλω κάμει ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν· μετὰ
θάνατον δὲ (τὸ λέγω, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν σκιρτᾷ
ἔσωθεν ἡ καρδιά μου), θέλω συστήσει εἰς τὸν υἱὸν ὃ
Θεὸν μου ἐκείνους, οἵτινες θεοφιλῶς καὶ ἐν μετα-
νοίᾳ τελειώσουσι τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς τοῦτο τὸ
"Ὅρος" καὶ θέλω ζητήσῃ ἀπὸ τὸν υἱὸν μου τελείαν
τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν των.

Ταύτην λοιπὸν τὴν φήμην τῶν μεγάλων ὑπο-
σχέσεων τὰς ὁποίας κάμνει, ὅχι ἄλλος τις, ἀλλὰ
μία Μήτηρ Θεοῦ, καὶ μία Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ
καὶ τῆς γῆς· τὸ νὰ ἔχῃ δηλαδὴ τὸ "Ὅρος" τοῦτο
ὡς ἰδικόν της, καὶ νὰ ὑπερασπίζεται, ὅχι μόνον
ζῶντας, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, πάντας τοὺς κα-
τοικοῦντας ἐν αὐτῇ· τοῦτο λέγω, ἀκούσαντες καὶ
οἱ Θεῖοι οὗτοι Πατέρες καὶ "Ὅσιοι, ἀφῆκαν τὸν
Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ πάντα, γονεῖς, συγ-
γενεῖς, οἰκίας, ὑπάρχοντα, πλοῦτον, δόξαν, καὶ
ἡδονάς, καὶ ἦλθον ἀπὸ κάθε μέρος τῆς οἰκουμέ-
νης, καὶ ἐκατοίκησαν τὸν ἱερόν τοῦτον "Ἄθω, τὸν
νοητὸν καὶ περικαλλέστατον τῆς Θεοτόκου Παρά-
δεισον, θαρρόντες ὅλως διόλου, καὶ ἐλπίζοντες
μετὰ Θεόν, εἰς τὴν προστασίαν καὶ σκέπην τῆς
Κυρίας τοῦ "Ὁρους" ἀφ' οὗ δὲ ἦλθον καὶ ἐκατοί-

κησαν ἐδῶ, ἠξέυροντες ὅτι δύο εἶναι αἱ καθολικαὶ
καὶ μεγάλαι ἐντολαί. Πρώτη τὸ, « Ἀγαπήσεις
» Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου,
» καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς
» ἰσχύος σου. « (Δεύτερ. γ. 5.) Καὶ Δευτέρα τὸ,
» Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. (Λευϊτ.
ἱθ. 18.) Ἀπεφάσισαν καὶ αὐτοὶ νὰ φυλάζωσι ταύ-
τας τὰς δύο ἐντολάς· καὶ διὰ μέσου τῆς φυλακῆς
τῶν δύο τούτων, νὰ φυλάζωσιν ὁμοῦ καὶ ὅλας τὰς
ἄλλας μερικὰς ἐντολάς τοῦ νόμου καὶ τῶν Προ-
φητῶν, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος « Ἐν ταύταις ταῖς
» δυσὶν ἐντολαῖς, ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται
» κρέμονται. » (Ματθ. κβ'. 40.) καὶ οὕτω νὰ φθά-
σωσιν εἰς τὴν τελειότητα τῆς ἀρετῆς, τὴν δυνα-
τὴν οὖσαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῷ παρόντι βίῳ.

Καὶ λοιπὸν ἐμιμήθησαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰη-
σοῦν Χριστόν, ὅστις πρῶτον ἔδειξεν, ὅτι ἀγαπᾷ
τὸν Θεόν· καὶ δευτέρον, ὅτι ἀγαπᾷ καὶ τὸν πλη-
σίον· διότι, καθὼς λέγουσιν οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελισταί,
ὁ Ματθαῖος, ὁ Μάρκος, καὶ ὁ Λουκᾶς, εὐθύς ἀφ' οὗ
ἐβαπτίσθη, ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ ἁγίου
Πνεύματος, καὶ ἐπειράσθη ἀπὸ τὸν Διάβολον με-
τοὺς τρεῖς γίγαντας τῶν παθῶν· μὲ τὴν φι-
ληδονίαν, λέγω, τὴν φιλοδοξίαν, καὶ τὴν φι-
λαργυρίαν· καὶ οὕτω νικήσας ὁ Κύριος τὸν Διά-
βολον, καὶ τὰ πάθη ταῦτα τὰ ὁποῖα τὸν προσέ-

βαλεν, ἔδειξεν ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, καθ' ὃ ἄνθρωπος, ἐξ ὅλης του τῆς ψυχῆς, ἐξ ὅλης του τῆς διανοίας, καὶ ἐξ ὅλης του τῆς ἰσχύος, καὶ ὅτι εἶναι τέλειος εἰς τὴν πρώτην ἐντολήν. Μετὰ ταῦτα δὲ πάλιν ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν ἔρημον εἰς τὸν κόσμον, καὶ κηρύττων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους νὰ φυλάττωσι τὰς θείας καὶ σωτηρίου αὐτοῦ ἐντολάς, καὶ νὰ ὑπομένωσιν ὅχι μόνον κόπους καὶ ὕβρεις καὶ ὀνειδισμούς διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἀδελφῶν, ἀλλὰ καὶ πάθη καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον, καὶ ταῦτα πάντα νικήσας μετ' ὅσην μεγαλοψυχίαν, ὥστε νὰ παρακαλῇ καὶ διὰ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους σταυρωτάς, λέγων « Πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ » γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι. » (Λουκ. κγ. 34.) Τοιουτοτρόπως ἔδειξεν ὅτι ἀγαπᾷ καὶ τὸν πλησίον, ὅχι μόνον ὡς τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ καὶ περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του· καὶ ὅτι εἶναι τέλειος καὶ εἰς τὴν δευτέραν ἐντολήν· καθὼς περὶ τούτων πλατύτατα καὶ γλαφυρώτατα ἀναφέρει ὁ θεοφόρος Μάξιμος.

Τοιουτοτρόπως, λέγω, ἐμιμήθησαν τὸν Κύριον καὶ οἱ ἅγιοι καὶ Θεοφόροι οὗτοι Πατέρες. Καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, πρῶτον μὲν ἔδειξαν, ὅτι ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης των τῆς καρδίας· δεύτερον δὲ, ὅτι ἀγαπῶσι καὶ τὸν πλη-

σίον των ὡς τὸν ἑαυτὸν των· διότι ἡσυχάσαντες πρότερον εἰς τὰς ὁπὰς, καὶ τριώγλας καὶ σπήλαια, καὶ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη τοῦ ἱεροῦ τούτου Ὄρους, ἐπολέμησαν μετ' ὁπλῶν τὰς αὐτοὺς ἀρχάς καὶ τὰς ἐξουσίας καὶ τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου· καὶ τούτους κατακράτος θριαμβεύσαντες, καθὼς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, ἐνίκησαν, τὴν μὲν φιληδονίαν, μετ' ἧς τὴν νηστείαν· μετ' ἧς τὴν ἐγκράτειαν· μετ' ἧς τὴν ἀγρυπνίαν· μετ' ἧς τὴν ἀέννηον προσευχήν· μετ' ἧς τὴν ἀστεγον σκέπην· μετ' ἧς τὴν χαμαικοιτίαν καὶ ξηροκοιτίαν· μετ' ἧς τὴν συνεχῇ δάκρυα· καὶ μετ' ἧς πᾶσαν ἄλλην σκληραγωγίαν τοῦ σώματος· τὴν δὲ φιλοδοξίαν, ἐνίκησαν μετ' ἧς τὴν ταπεινοφροσύνην· μετ' ἧς τὴν ὑπακοήν· μετ' ἧς τὴν τελείαν ἐκκοπήν τοῦ θελήματος· μετ' ἧς τὸ συντετριμμένον φρόνημα τοῦ νοός· καὶ μετ' ἧς τὴν πτωχείαν τοῦ πνεύματος· τὴν δὲ φιλαργυρίαν, μετ' ἧς τὴν τελείαν ἀκτημοσύνην· μετ' ἧς τὴν πτωχείαν καὶ τῶν ἀναγκαίων τὴν στέρησιν· καὶ οὕτως ἐκαθάρισαν τὸν ἑαυτὸν των ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη, διὰ μέσου τῆς ἡσυχίας, καὶ τῆς ἐν τῇ ἡσυχίᾳ Πράξεώς τε καὶ Θεωρίας. Ἐπειδὴ κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον, » ἡ ἡσυχία » ἐστὶν ἀρχὴ καθάρσεως τῆς ψυχῆς (Επιστολ. α.) καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Νύσσης Γρηγόριος λέγει, ὅτι, » ἡσυχάζουσα ψυχὴ, καὶ τῶν ἐξωθεν πραγμάτων » ἀπαλλαγεῖσα, ἀκριβέστερον τῶν οἰκείων ἀγα-

» θῶν, ἢ κακῶν ἐπαισθάνεται. Καὶ τὸ μὲν σῶμα, ἐκαθάρισαν ἀπὸ τὴν ἐμπάθειαν· τὴν δὲ ψυχὴν, ἀπὸ τὴν ἡδυπάθειαν· τὸν δὲ νοῦν, ἀπὸ τὴν προσπάθειαν· καθὼς φιλοσοφεῖ ὁ θεηγόρος Μάξιμος.

Τοιουτοτρόπως λοιπὸν, μὲ τὸ μέσον τῆς σωματικῆς, ψυχικῆς, καὶ νοερᾶς ἀπαθείας ταύτης, ἡξιώθησαν οἱ μακάριοι νὰ γενῶσιν ἔσοπτρα διαφανέστατα τοῦ ἁγίου Πνεύματος· καὶ ὄργανα δεκτικὰ τῆς ἐκείνου ἐνεργείας, καὶ τοῦ φωτισμοῦ, καὶ τῆς χάριτος· διακρίνοντες μὲν τὰ δύσληπτα καὶ ἀπόρρητα· διορῶντες δὲ, τὰ πόρρω καὶ μακρὰν γινόμενα· καὶ προορῶντες, τὰ μήπω γεγόμενα· τί νὰ πολυλογῶ; οἱ θεοὶ οὗτοι Πατέρες καὶ Ὅσιοι, μένοντες ἐν τῇ ἡσυχίᾳ, ἔφθασαν εἰς τὸ μέτρον τῆς ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς τὴν τελειότητα τῆς πρὸς Θεὸν ἀγάπης, ἥτις εἶναι ἡ ἀκρότης ὅλων τῶν ἀρετῶν· ἀγαπῶντες τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, ἐξ ὅλης τῆς διανοίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεως αὐτῶν, καὶ μόνοι μόνῳ τῷ Θεῷ τοσοῦτον ἐνούμενοι, εἰς τρόπον ὥστε, ἄλλο τι δὲν εὕρισκετο μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἀγαπώντων, καὶ τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἀγαπωμένου Θεοῦ· καὶ μόνοι μόνον τὸν Θεόν, τοσοῦτον γινώσκοντες, ὥς κατὰ χάριν Θεοὶ, τὸν κατὰ φύσιν Θεόν· ὥστε, καθὼς ἐγίνωσκεν αὐτοὺς ὁ Θεός· οὕτω καὶ αὐτοὶ ἀντιστρόφως ἐγίνωσκον τὸν Θεόν· ὥσπερ ὑψηγορεῖ ὁ

Θεολόγος Γρηγόριος » τοιούτοις δὲ γενομένοις, ὡς » οἰκείοις ἤδη προσομιλεῖ, (τολμᾷ τι νεανικὸν ὁ » λόγος.) Θεὸς Θεοῖς ἐνούμενός τε, καὶ γνωρίζο- » μενος· καὶ τοσοῦτον ἴσως, ὅσον ἤδη γινώσκει » τοὺς γινωσκομένους (λόγ. εἰς τὸ Πάσχα εἰς τὰ Γενέθλια.)

Ἀφ' οὗ δὲ τοιουτοτρόπως ἐφάνησαν τέλειοι φύλακες τῆς πρώτης ἐντολῆς· ἦτοι τῆς πρὸς Θεὸν ἀγάπης, τότε ἠθέλησαν νὰ φυλάξωσιν· ἢ μᾶλλον εἰπεῖν νὰ ἀποδείξουν, ὅτι φυλάττουσι καὶ τὴν δευτέραν ἐντολὴν τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Καὶ δὴ, ἀφέντες τὴν ἡσυχίαν, ἐκινήθησαν, ἄλλος μὲν ἀπὸ ἑνα θεϊκὸν καὶ οὐράνιον σημεῖον ὅπερ εἶδεν· ἄλλος δὲ, ἀπὸ ἄλλο· καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἐθερμάνθησαν, ἀπὸ μίαν θεῖαν ἔμπνευσιν καὶ ἀπὸ ἑνα θεοφιλῆ σκοπὸν τῆς τῶν ἀδελφῶν ἀγάπης, εἰς τὸ νὰ κτίσωσι Λαύρας· ἱερὰ Μοναστήρια· μονίδρια· Σκή- » τας· καὶ Κελλία· εἰς τε τὰ βόρεια καὶ νότια μέρη τοῦ Ὄρους, καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη αὐτοῦ, πρὸς κατοικίαν καὶ ἀνάπαυσιν ἐκείνων, ὅσοι φεύγουσι τὰς τοῦ Κόσμου μερίμνας, ἔρχονται δὲ ἐδῶ διὰ νὰ ζήσωσι μοναδικὴν ζωὴν· ὁμοίως ἐκινήθησαν καὶ εἰς τὸ νὰ οἰκοδομήσωσιν ἐν τοῖς μοναστηρίοις, ναοὺς θαυμαστοὺς, ναοὺς παμμεγέθεις, καὶ ὠραιστάτους, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναχράντου αὐτοῦ Μητρός· καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ, διὰ νὰ δοξολογῇ-

ται ἀκαταπαύστως ἐν αὐτοῖς ὁ τῶν ὅλων Θεός· καὶ φαίνεται μοι, ὅτι, μελετῶντες νὰ κτίσωσιν αὐτὰ, ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του ὁ καθεὶς ἀπὸ τοὺς τρισμακαρίστους τούτους Πατέρας, τὸ Δαβιτικὸν ἐκεῖνο » οὐ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου, καὶ » τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμὸν, καὶ ἀνάπαυσιν » τοῖς κροτάφοις μου, ἕως οὗ εὕρω τόπον τῷ Κυ- » ρίῳ, σκῆνωμα τῷ Θεῷ Ἰακώβ (ψαλ. ρλβ. 4.)

Ἀφοῦ δὲ ταῦτα πάντα τὰ εὐαγγῆ καὶ ἱερὰ καταγῶγια ἐκ θεμελίων ὠκοδόμησαν οὕτω, καθὼς αὐτὰ βλέπομεν ἕως τῆς σήμερον, μὲ μυρίους ἰδρῶ-
 τας καὶ κόπους καὶ πειρασμούς· μὲ ἀδρότατα καὶ βασιλικά ἔξοδα· μὲ πολλὰς ὁδοιπορίας καὶ ποντο-
 πορίας· μὲ πολλοὺς κινδύνους καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς· ἢ μὲ παράτασιν καιρῶν ἢ χρόνων πολ-
 λῶν, ἀκολούθως ἐσπούδασαν οἱ φιλαδελφότατοι νὰ προικίσωσιν αὐτὰ μὲ ἱερὰ κειμήλια· μὲ θησαυ-
 ροὺς τιμίων ξύλων καὶ ἁγίων λειψάνων· μὲ ὑπο-
 στατικά καὶ μετόχια πλούσια· καὶ μὲ ἄλλα κτή-
 ματα κινητὰ καὶ ἀκίνητα, τόσον διὰ τὴν ζωοτρο-
 φίαν καὶ αὐτάρκειαν τῶν ἐνασκουμένων ἀδελφῶν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν πτωχῶν καὶ ξέ-
 νων καὶ ἀσθενῶν, ὅσοι ἔρχονται εἰς αὐτά.

Παραδόντες δὲ εἰς αὐτὰ καὶ νόμους καὶ κανό-
 νας καὶ διατάξεις, πῶς πρέπει νὰ ζῶσι καὶ νὰ πο-
 λιτεύωνται οἱ ἐν αὐτοῖς οἰκοῦντες μοναχοὶ, τόσον

ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς ὑπηρεσίαις καὶ διακονίαις τῶν Μοναστηρίων· ὅσον καὶ ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις τῆς Ἐκκλησίας· καθὼς αὐταὶ αἱ διατάξεις σώ-
 ζονται γεγραμμέναι, εἰς τε τὰ τυπικά τῶν αὐτῶν Μοναστηρίων, καὶ εἰς τὰς διαθήκας τῶν αὐτῶν ἁγίων Πατέρων. Μὲ τοιοῦτον τρόπον συνέστησαν καὶ συνεκρότησαν τὰ μοναστήρια αὐτὰ καὶ τὰς Σκήτας καὶ τὰ Κελλία, διὰ νὰ ᾔηται σχολεῖα πά-
 σης ἀρετῆς· διὰ νὰ μένωσι τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ φυλακτήρια· πόνων ἀσκητικῶν φροντιστήρια· ἀγ-
 γελικῆς πολιτείας ἐργαστήρια· τῶν ἐν Παλαιστί-
 νῃ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Σινᾷ καὶ Θηβαΐδι πα-
 λαιῶν καὶ ἁγίων Κοινοβίων μιμητήρια· τῶν ξένων καταγῶγια· τῶν πτωχῶν καταφύγια· καὶ ὅλων τῶν χειμαζομένων ἀπὸ τὴν ζάλην καὶ τρικυμίαν τοῦ κόσμου· λιμένες σωτηριῶδεις καὶ ἀκύμαντοι.
 Οὕτω διὰ μέσου τῶν ἱερῶν τούτων Μοναστηρίων καὶ θείων σεμνείων, ὡς διὰ δικτύων τινῶν, ἡ δρα-
 στικωτάτων μαγνήτιδων, ἀνέσυραν καὶ ἐσαγήνευ-
 σαν οἱ Ὅσιοι οὗτοι ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ μα-
 ταιότητα τοῦ κοσμικοῦ βίου, ὅχι μόνον ἑκατοντά-
 δας καὶ χιλιάδας ἀνθρώπων· ἀλλὰ καὶ μυριάδας ὀλοκλήρους Πατριαχῶν, Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Βα-
 σιλέων, Συγκλητικῶν, Ἡγεμόνων, Ἀρχόντων, καὶ παντὸς ἄλλου βαθμοῦ καὶ τάξεως ἀνθρώπου· καὶ ἀκόμη ὁλονὲν τοὺς ἐλκύουσιν εἰς τὸ τάγμα

καὶ εἰς τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν τῶν μοναχῶν·
 τοὺς ὁποίους ἅπαντας ἐπρόσφεραν, καὶ προσφέρουσι,
 καὶ θέλουσι προσφέρει σεσωσμένους εἰς τὸν Δε-
 σπότην Χριστὸν, ὡς τόσας θυσίας εὐαρέστους, ζώ-
 σας, καὶ λογικάς· καὶ ὡς τόσα ὀψώνια καθαρὰ καὶ
 γλυκύτατα· ὥστε, ὁ πρῶν ἔρημος οὗτος Ἄθως,
 ἔγινεν ὡς πολυάριθμος πόλις ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν
 εἰς αὐτὸν εὐρισκομένων μοναχῶν· καὶ τὸ Πηλού-
 σιον Ὅρος, καὶ τὸ Γαλλήσιον, καὶ ὁ Λάτρος, καὶ
 αὐτὸ τὸ Σίναιον Ὅρος, μικρὰ καὶ ποταπὰ ἔφαί-
 νοντο κατὰ τὴν ποσότητα τῶν μοναχῶν, συγκρι-
 νόμενα μὲ τὸ ἅγιον τοῦτο Ὅρος. Καὶ διὰ νὰ εἴπω
 μὲ συντομίαν, οὕτω διὰ μέσου τῶν ἱερῶν τούτων
 Μοναστηρίων καὶ θείων καταγωγίων, ἐφάνησαν οἱ
 θεοφόροι οὗτοι Πατέρες, ὅτι εἶναι ἀκριβεῖς καὶ τέ-
 λειοι φύλακες καὶ τῆς δευτέρας ἐντολῆς· καὶ ἡγά-
 πησαν τὸν πλησίον, ὅχι μόνον ὡς ἑαυτοὺς, καθὼς
 ἐπρόσταζεν ὁ παλαιὸς νόμος (Λευϊτικ. ιθ. 18.) ἀλλὰ
 καὶ ὑπὲρ τὸν ἑαυτὸν των, καθὼς προτάζει ἡ νέα
 διαθήκη τοῦ Εὐαγγελίου· διὰ τοῦτο καὶ καινὴν καὶ
 νέαν ἐντολὴν ὠνόμασεν ὁ Κύριος, τὴν ἐντολὴν
 τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης λέγων » Ἐντολὴν
 » καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους·
 καὶ δὲν στέκει ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ προσθέττει » καθὼς
 » ἡγάπησα ὑμᾶς (δηλαδὴ ὑπὲρ τὸν ἑαυτὸν μου)
 » ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. (Ἰω. γ. 34.

Κατὰ ἀλήθειαν, ἀδελφοί, τοῦτο τὸ θαυμαστὸν
 ἔργον τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἐνταῦθα εἴκοσι σεβα-
 σμίων Μοναστηρίων, καὶ τῶν ἄλλων μονιδρίων, καὶ
 Σκήτewn καὶ Κελλίων, ἔβαλε σφραγίδα, καὶ ἐστέ-
 φάνωσεν ὅλα τὰ ἄλλα ἔργα τῶν Ὁσίων τούτων·
 τοῦτο τὸ μέγα κατόρθωμα, ὑπερέβη ὅλα τὰ ἄλ-
 λα κατορθώματα, τὰ ὅποια ἔκαμαν εἰς ὅλην των
 τὴν ζωὴν· αὐτὸ δὲν δύναται γλῶσσα ἀνθρωπίνη νὰ
 ἐπαινέσῃ καθὼς πρέπει· εἰς αὐτὸ ἀρμόζουσιν ὅλοι
 οἱ ὑψηλοὶ καὶ μεγάλοι τίτλοι· καὶ αὐτὸ μὲ κάθε
 δίκαιον πρέπει νὰ ὀνομάζεται ἔργον ἀθάνατον, καὶ
 ἔργον μεγαλοπρεπές· πρέπει νὰ ὀνομάζεται τὸ
 ἔργον τοῦτο ἀθάνατον· διότι, οὔτε ἡ φύσις ἐπέτυ-
 χε τόσον, τὸν σκοπὸν τῆς ἀθανασίας μὲ τὴν δια-
 δοχὴν τῶν ἀτόμων, κάμνουσα νὰ ἐπιζῶσιν οἱ Πα-
 τέρες καὶ μετὰ θάνατον εἰς τὰ ἐξ αὐτῶν γεννώμενα
 τέκνα· οὔτε ἡ τέχνη, κατασκευάζουσα διάφορα
 μηχανήματα. Ὅσον ἐπέτυχον τὴν ἀθανασίαν καὶ
 τὸ αἰώνιον μνημόσυνον οἱ θεῖοι οὗτοι Πατέρες, μὲ
 τὸ μέσον τῶν ἱερῶν τούτων Μοναστηρίων.

Ἄς συμφωνῶσιν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μετὰ τὸν κα-
 τακλυσμόν ἀνθρωποι, ὅσον γιγαντιαῖοι εἰς τὸ σῶ-
 μα, τόσον πυγμαῖοι εἰς τὸν νοῦν, καὶ ἅς ζητῶσι
 νὰ οἰκοδομήσωσι πύργον ἕως τοῦ οὐρανοῦ, διὰ νὰ
 ἀφήσωσι τὸ ὄνομα των ἀθάνατον· » Δεῦτε καὶ οἱ-
 » κοδομήσωμεν πύργον, οὗ ἡ κεφαλὴ ἔσται ἕως

» τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα (Γέν. ια. 4.) Ἄς κτίζῃ ὁ Φίλιππος τὴν Φιλιππούπολιν· ὁ Ἀλέξανδρος τὴν Ἀλεξάνδρειαν· ὁ Ἀδριανὸς τὴν Ἀδριανούπολιν. Ἄς κατασκευάζωσιν ὅλοι οἱ ἄλλοι βασιλεῖς, καὶ σατράπαι, καὶ ἡγεμόνες τοῦ κόσμου, τοὺς πυροειδεῖς ὀβελίσκους· τὰ κυκλικὰ τόξα, καὶ τοὺς τεχνικοὺς ἀνδριάντας των, καὶ ἅς ἐπιφημίζωσι τὰ ὀνόματα των ἐπάνω εἰς τὰ ἰδιά των οἰκοδομήματα, καθὼς λέγει ὁ θεῖος Δαβὶδ » Ἐπεκαλέσαντο τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐπὶ τῶν γαιῶν αὐτῶν (ψαλμ. μθ. 11.) Αὐτοὶ ὅλοι μὲ τὰ πολυέξοδά των ἔργα αὐτὰ, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ μείνωσιν ἀθάνατοι· καὶ ἂν φημίζωνται τὰ ὀνόματά των, φημίζονται μόνον εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς μόνην τὴν παρούσαν ζωὴν· ἀλλ' ὅχι καὶ εἰς τὸν Οὐρανόν, ἢ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν· » οὐκ » ἐγγράφεται γὰρ, λέγει ὁ μέγας Βασίλειος, ἀσεβῶν ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἀλλὰ τῇ γῇ ἐναπομένει τὰ ὀνόματα. (ἐρμηνεία εἰς τὸν μθ. ψαλμ.) Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν θείων τούτων Πατέρων, μὲ τὸ μέσον τῶν ἱερῶν τούτων εἴκοσι Μοναστηρίων, ἐφημίσθησαν, καὶ φημίζονται, καὶ παντοπινὰ θέλουν φημίζεσθαι, ὅχι μόνον εἰς ὅλην τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν τοῦ κόσμου· ὅχι μόνον ἕως τοῦ Οὐρανοῦ, καθὼς ἐφαντάσθησαν οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι γίγαντες, ἀλλὰ καὶ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ὅχι μόνον εἰς τὸ

διάστημα τῆς παρούσης ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς μελλούσης· διότι τὰ ὀνόματα τούτων ἐγράφησαν εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, ταῦτόν εἰπεῖν, τῆς ἀθανασίας, καὶ δὲν θέλουσιν ἐξαλειφθῇ ποτὲ, ἀλλὰ θέλουσι διαμένει ἀθάνατα εἰς ὅλον τὸ ἀπέραντον διάστημα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· » χαίρετε γάρ » φησιν, ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς (Λουκ. ι. 20.)

Πρέπει τὸ ἔργον τῶν ἐνταῦθα εἴκοσι ἱερῶν Μοναστηρίων νὰ ὀνομάζεται καὶ μεγαλοπρεπές· διότι, ἀνίσως κατὰ τοὺς ἠθικοὺς φιλοσόφους, ἡ ἐντελής ἰδέα ἐνὸς μεγαλοπρεποῦς ἔργου χαρακτηρίζεται, ἢ ἀπὸ τὴν μεγαλειότητα τοῦ ἐργαζομένου, ἢ ἀπὸ τὴν μεγαλειότητα τοῦ ἔργου, ἢ ἀπὸ τὴν μεγαλειότητα τοῦ τέλους, διὰ τὸ ὅποιον γίνεται· Τίς δὲν βλέπει, ὅτι καὶ τὰ ἱερὰ ταῦτα Μοναστήρια εἶναι πεπλουτισμένα καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὅρους τούτους; ἀπὸ μέρους τοῦ ἐργαζομένου· διότι οἱ θεῖοι οὗτοι Πατέρες οἱ ὅποιοι τὰ ἐκτίσαν, παρεκτός ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς ἄνθρωποι, καὶ βασιλεῖς καὶ βασιλέων υἱοί· καὶ συγκλητικοὶ καὶ βασιλέων ὑπογραφεῖς· ὡς ὁ Συμεὼν καὶ Σάββας οἱ κτίτορες τῆς Χιλανταρίου καὶ Βατοπαιδίου Μονῆς· Παῦλος ὁ κτίτωρ τῆς Μονῆς τοῦ Ξηροποτάμου, καὶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου· Ἰωάννης καὶ Εὐθύμιος οἱ τῆς τῶν Ἰσθίων καὶ Νεόφυ-

τος ὁ τῆς τοῦ Δοχειαρίου· πρὸς τούτοις αὐτοὶ οὗτοι παρεκίνησαν καὶ τοὺς βασιλεῖς, νὰ ἐξοδεύσωσι μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν τούτων οἰκοδομήν· τοὺς Κωνσταντίνους, λέγω· τοὺς Νικηφόρους· τοὺς Ῥωμανούς· τοὺς Ἀλεξίους· τοὺς Καντακουζηνούς· τοὺς Παλαιολόγους· τὰς Πουλχερίας, καὶ τοὺς λοιπούς.

Αὐτὰ εἶναι μεγαλοπρεπῆ ἀπὸ μέρους τοῦ ἔργου· διότι καὶ τὰ Μοναστήρια ταῦτα διὰ τὴν μεγαλειότητα τοῦ πλάτους καὶ μήκους καὶ ὕψους αὐτῶν· διὰ τὴν μεγαλειότητα τῶν ἐν αὐτοῖς ναῶν καὶ οἰκιῶν, τῶν τε ἔσω καὶ ἔξω· καὶ διὰ τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν ἐν αὐτοῖς κατοικούντων μοναχῶν, εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ὄντως μεγαλοπρεπῆ καὶ βασιλικά. Καὶ δὲν βλέπετε καὶ μὲ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς σας, πῶς τὰ εἴκοσι ταῦτα ἱερὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ Μοναστήρια, κατὰ σειρὰν εὐρισκόμενα, τόσον εἰς τὸ βόρειον ὅσον καὶ εἰς τὸ νότιον μέρος τοῦ Ὄρους, στέκουσιν ὡς τόσα μεγάλα φρούρια· καὶ νυκτοφυλακτοῦσι περίξ ὅλον τοῦτον τὸν τόπον, ὡς τόσα προπύργια ὀχυρώτατα, καὶ φυλακτικὰ ἀκροπόλεις, προλαμβάνουσι πάντα πειρασμὸν καὶ ἐνόχλησιν, ἀπὸ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς· Δὲν βλέπετε πῶς οἱ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὄρους εὐρισκόμενοι μοναχοί, πάντες ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν κύκλῳ Μοναστηρίων φυλαττόμενοι, ζῶσι καὶ κοιμῶνται ἀτάραχοι καὶ εἰρηνικοί·

Ἀπὸ δὲ τοῦ τέλους καὶ τοῦ σκοποῦ, διὰ τὸν ὅποιον ἐκτίσθησαν, εἶναι τόσον μεγαλοπρεπῆ τὰ ἱερὰ ταῦτα Μοναστήρια, εἰς τρόπον ὥστε, ὅλα τὰ ἑπτὰ λεγόμενα θαύματα τοῦ Κόσμου· ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Ἐφεσον· ἡ Πυραμὶς τοῦ Κλεώπα εἰς τὴν Αἴγυπτον· ὁ τάφος τοῦ Μαυσώλου εἰς τὴν Καρίαν· τὰ κρεμαστὰ τεῖχη τῆς Βαβυλῶνος· ὁ Κολοσσὸς τῆς Ῥόδου· ὁ Πύργος τοῦ Φάρου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν· τὸ ἐλεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸ ὄγδοον θαῦμα τοῦ Κόσμου, τὸ ὅποιον ὑπερέβη ὅλα τὰ ἑπτὰ, ὅποιον ἐστάθη τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ. Ὅλα ταῦτα, λέγω, τὰ μεγαλοπρεπῆ θαύματα, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἐνομίσθησαν εἰς τὰς φαντασίας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὑπερβαίνουνσι τὰ βουνα, καὶ σκεπάζουσι τοὺς ὀρίζοντας· συγκρινόμενα ὁμῶς πρὸς τὸ μεγαλοπρεπές καὶ θεϊκὸν τέλος τούτων τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων, φαίνονται εἰς τοὺς φρονίμους, ἢ ὡς τόσαι φωλεαὶ ἔρημοι πτηνῶν· ἢ ὡς τόσα κρημνισμένα χαλάσματα καὶ ἐρείπια, εἰς τὰ ὅποια ἔχουσι τὸ βασίλειόν των οἱ νυκτικὸ-ρακες οἱ ποντικοὶ καὶ αἱ ἀράχαι καὶ τὰ ἄλλα κνώδαλα καὶ ζῴδια. Ἐπειδὴ, τὸ τέλος μὲν ἐκείνων ἐστάθη ματαία φιλοδοξία, ἢ ὁποία ἀνθεὶ καὶ ἀπανθεῖ, παρόμοια μὲ τὰ ἄνθη τοῦ ἔαρος· τὸ τέλος δὲ τούτων τῶν εὐαγῶν Μοναστηρίων, ἐστά-

θη ἡ παντοτινὴ δόξα τοῦ Θεοῦ· καὶ ἡ παντοτινὴ ὠφέλεια καὶ σωτηρία ψυχῶν ἀνθρώπων, ψυχῶν ἀθανάτων, ἐκ τῶν ὁποίων μιᾶς μόνης, ὅχι τὰ ἐπτὰ θαύματα τοῦ Κόσμου, ὅχι τὰ ὀκτώ· ἀλλὰ ὅλος ὁ αἰσθητὸς οὗτος καὶ ὁρώμενος Κόσμος δὲν εἶναι ἀντάξιός· » οὐκ ἔστι σταθμὸς πᾶς ἄξιος ψυχῆς » ἐγκρατοῦς. (Σειράχ' κς'. 15.)

Τί λέγω; τὸ ἐξαίρετον τέλος τῶν Μοναστηρίων τούτων, καὶ τὸ κατεξοχὴν ἀποτελεσμα, καὶ ὁ εὐωδέστατος καρπός, ἐστάθησαν ὅλοι οἱ σήμερον ἐορταζόμενοι ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες ὅλου κοινῶς τοῦ ἁγίου Ὁρους· οἱ ὀνομαστοὶ καὶ οἱ ἀνώνυμοι· οἱ ἐν τοῖς Κοινοβίοις καὶ οἱ ἐν ἡσυχίᾳ τοῖς Κελλίοις καὶ ταῖς Σκήταις εὐαρεστήσαντες τῷ Κυρίῳ καὶ ἁγιάσαντες· λέγω δὲ καρπὸν τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων τοὺς μοναστάς καὶ ἡσυχαστάς, καθότι ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ φροντίδα τῶν Μοναστηρίων, ἦσαν καὶ οἱ ἔξω ἡσυχάζοντες τῷ τότε καιρῷ· θέλετε νὰ πληροφορηθῆτε; ἅς περιέλθωμεν ὅλα τὰ μοναστήρια τοῦ Ὁρους διὰ τῆς διανοίας, διὰ νὰ ἴδωμεν πόσοι ἅγιοι ἐβλάστησαν ἀπὸ ἐν ἑκαστον Μοναστήριον.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ Β'

Καὶ διὰ νὰ φυλάζωμεν τὴν τάξιν, ἅς ὑπάγωμεν πρῶτον εἰς τὴν μεγίστην Λαύραν· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, τὸν θαυμαστὸν

Ἀθανάσιος.

κτίτορα τῆς Μονῆς ταύτης, καὶ ὅλων τῶν Πατέρων τοῦ Ὁρους τὸν καθηγητὴν καὶ διδάσκαλον· ὁ ὁποῖος, ὡς ἄλλος Μωϋσῆς, ἀναβάς εἰς τὸν ἱερὸν Ἀθῶ, ὡς εἰς ἄλλο Σίναιον Ὅρος, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν ἄδυτον γνόφον τῆς θεωρίας, ἔλαβεν ὡς Θεογράφους πλάκας, τοὺς τύπους, καὶ τὰς τάξεις καὶ διδασκαλίας, τόσον τῆς Κοινοβιακῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν, ὅσον καὶ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀγγελικῆς ἀκολουθίας, καὶ παρέδωκεν αὐτάς εἰς ὅλους τοὺς ἐν τῷ ἁγίῳ Ὁρει Πατέρας· οὗτος, ὁποῖαν μὲν εἶχεν ἰσάγγελον πολιτείαν! ὁποῖους δὲ ἀγῶνας ἀσκητικoὺς ἐτέλεσε! καὶ οἷα θαύματα ἐποίησε καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον! καὶ οἷα χαρίσματα παρὰ Θεοῦ ἔλαβε! καὶ ὁποῖαν δύναμιν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων ἐπλούτησε! καὶ οἷου τέλους μακαρίου ἡξιώθη! περιττὸν εἶναι νὰ λέγωμεν ἐδῶ.

Ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν Ὅσιον Πέτρον τὸν Πέτρος. Ἀθωνίτην, τὸν πρῶτον ἡσυχαστὴν τοῦ ἁγίου Ὁρους, καὶ πάντων τῶν ἄλλων ἡσυχαστῶν τοῦ Ἀθῶνος τὸν τύπον καὶ τὸ παράδειγμα· ὁ ὁποῖος ἐλευθερωθεὶς ἐκ τῆς φυλακῆς τοῦ Σαμαρά μὲ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς Θεοτόκου, καὶ παρ' αὐτῆς ἀκούσας τὰς περὶ τοῦ Ὁρους ὑποσχέσεις ἐκείνας, ὅσας ἀνεφέραμεν εἰς τὴν ἀρχὴν, ἦλθε καὶ ἐκατόκησεν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπερ εὐρίσκεται ὑποκάτω εἰς τὴν μεσημβρινὴν ὑπώρειαν τοῦ Ἀθῶνος, τὸ ὁποῖον

φαίνεται ἕως τῆς σήμερον· καὶ ἐκεῖ ἐπέραςεν ἀγγελικὴν ἀληθῶς καὶ οὐρανίαν ζωὴν, γυμνὸς καὶ ἀνυπόδητος, ὡς ὁ μέγας Ὀνούφριος· πολλοὺς μὲν πειρασμοὺς καὶ πολέμους ἐκ τῶν δαιμόνων ὑπομείνας, πεντήκοντα δὲ καὶ τρεῖς χρόνους Μάννα ἐσθίων οὐράνιον, ὡς ὁ πάλαι Ἰσραηλιτικὸς λαὸς εἰς τὴν ἔρημον. (1)

Γρηγόριος. Ἐδῶ ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν θεῖον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, τὸν μέγαν ἐκεῖνον Θεολόγον, καὶ πάντων τῶν Θεολόγων τὴν ὀρθὴν ἐξήγησιν, καὶ τὸ ἐπισφράγισμα· ὁ ὁποῖος μ' ὅλον ὅτι διετέλεσεν ὑποτασσόμενος εἰς τὰ ὅρια τοῦ Βατοπαιδίου πρότερον, καὶ ἐγένετο καὶ τῆς Ἐσφιγμένου Μονῆς Ἡγούμενος, ἐξενίκησεν ὅμως τὸ νὰ ὀνομάζεται καὶ νὰ ἦναι Λαυριώτης· διότι, τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Λαύραν, ποτὲ μὲν, ἐντὸς αὐτῆς, ὑποτασσόμενος τοῖς τοῦ Κοινοβίου κανόσι· ποτὲ δὲ, ἔξω ἡσυχάζων ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμα τὸ λεγόμενον Παλαμᾶς. Οὗτος λοιπὸν διὰ μεσιτείας τῆς Θεοτόκου πολλῶν χαρισμάτων ἡξιώθη παρὰ Θεοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ τῆς Θεολογίας· διὰ τῆς ὁποίας ἡγωνίσθη διὰ τὴν περὶ Θεοῦ ὀρθὴν δόξαν, καὶ εἰς τρεῖς μεγάλας καὶ πο-

(1) Οὗτος ἐορτάζεται κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Ἰουνίου μετὰ τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου· ὁ δὲ κατὰ πλάτος βίος αὐτοῦ εὐρίσκεται εἰς τὸν ἀπλοῦν Ἐφραίμ.

λυανθρώπους συνόδους παρέστη, καὶ ἐπὶ τριῶν βασιλείων, Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, Ἰωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ, καὶ Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τριῶν πατριαρχῶν, Ἰωάννου, Ἰσιδώρου τε καὶ Καλλίστου, καὶ τὸν Βαρλαάμ, καὶ Ἀκίνδυνον, καὶ Γρηγορᾶν, καὶ τοὺς αὐτῶν ὁπαδοὺς, τοὺς βλασφημοῦντας εἰς τὰς τοῦ Θεοῦ θείας ἐνεργείας, κατακράτος ἐνίκησεν· ὕστερον δὲ Θεσσαλονικῆς ἀρχιεπίσκοπος γενόμενος, καὶ ἐν αὐτῇ μακαρίου τέλους ἀξιωθεὶς, πηγὴν θαυμάτων ἀνέδειξε τὸν τάφον καὶ τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον· τὰ ὁποῖα ἱστορεῖ ὁ κατὰ πλάτος βίος αὐτοῦ, (ὃν ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον).

Ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Λαύρας εὐρίσκομεν ἐκλάμψαντα καὶ τὸν Ὅσιον Γρηγόριον τὸν Βυζάντιον, Γρηγόριος· τὸν διδάσκαλον χρηματίσαντα τοῦ θείου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἐν τῇ νηπτικῇ φιλοσοφίᾳ· Στραβολαγκαδίτης δὲ οὗτος ὁ Γρηγόριος φαίνεται ὅτι ὀνομάζεται εἰς τὸν βίον Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλύβου, ὅστις καὶ δι' ἀγγέλου τροφὴν ἐλάβανεν, ὡς καὶ τοῦτο ἱστορεῖται ἐκεῖ.

Ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Λαύρας ἐξήνθησεν ὡς ῥόδον εὖοσμον καὶ ὁ ἅγιος Μάξιμος (ἐν ἔτει ατκ'), ὁσ- Μαξίμος· τις διότι ἔκαιε τὰς καλύβας του, ὠνομάσθη Καυσοκαλύβης· ὁ οὐράνιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ ἐπίγειος ἄγγελος· ὁ ζήσας ὡς πτηνόν· ὁ δεξάμενος

δὲ δώδεκα ἔτη ποιήσας ὑποταγὴν μεγάλην εἰς τὴν Λαύραν, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ ἐν τῇ Λαύρᾳ ὄντος Διονυσίου Πατριάρχου εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἐκεῖ δὲ παρῥησίᾳ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, καὶ πολλὰ βάσανα παθὼν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. ἐν ᾗ τει ἀχπα Νομβρίου ιγ'.

Ἐδῶ εἰς τὴν Λαύραν ἐξήνησεν ὡς ἱερὸν φυτὸν καὶ ὁ ἱερομάρτυς παππᾶ Κωνστάντιος, ὃς τις Μόσχοβος ὢν, καὶ ἐφημέριος τοῦ πρέσβευς τῆς Ῥωσίας εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἦλθεν εἰς τὸ Ὅρος, καὶ κατώκησεν εἰς τὴν Λαύραν, διὰ τὸν συμβάντα τότε πόλεμον μεταξὺ Μοσχόβων καὶ Ἀγαρηνῶν· ἀφ' οὗ δὲ ἐγένεεν εἰρήνη, ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν βασιλεύουσαν· καὶ ἐπειδὴ διὰ τινα διχόνοιαν, συμβᾶσαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρέσβευς, ἠρνήθη, φεῦ! τὸν Χριστὸν, ὕστερον μετάνοήσας διὰ τὴν ἄρνησιν, ἐπαρῥησιάσθη· καὶ τὴν μὲν πίστιν τῶν Χριστιανῶν ὁμολογήσας, τὴν δὲ τῶν Ἀγαρηνῶν θρησκείαν ἀπελέγξας, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν ἔμπροσθεν τοῦ βασιλικοῦ Παλατίου, καὶ οὕτως ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. ἐν ᾗ τει αψμγ'. (1)

Ἐν τῇ μεγίστῃ ταύτῃ Λαύρᾳ εὐρίσκομεν, καὶ τὸν ὄντως ἀγγελόφωνον καὶ χαριτώνυμον ψάλτην, Ἰωάννην τὸν Κουκουζέλην· ὁ ὁποῖος, ψάλτης πρότε-

ρον βασιλικὸς ὢν, ὕστερον κατέλιπε πᾶσαν τὴν ἐν τοῖς βασιλείοις τιμὴν καὶ ἀπόλαυσιν· καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν μεγίστην Λαύραν ἀγνώριστος, ἐγένε μοναχός· εἶτα ἐχρημάτισε καὶ ποιμὴν τῶν τράγων τοῦ Μοναστηρίου. Γνωρισθεῖς δὲ μετὰ ταῦτα, ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως ζητούμενος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης, ἀπὸ ὕμνον τινὰ τὸν ὁποῖον ἔφαλλε μὲ τέχνην πολλὴν καὶ γλυκύτητα ἐν τῇ ἡσυχίᾳ, ἐκεῖ ὅπου ἔβασκε τοὺς τράγους· διὰ τοῦτο ἔλαβεν ἄδειαν καὶ ἐλευθερίαν παρὰ τοῦ βασιλέως νὰ μένη ἀνενόχλητος ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, διὰ μεσιτείας τοῦ Καθηγουμένου· ὅθεν κτίσας ἔξω τῆς Λαύρας κελλίον καὶ ἐκκλησίαν τῶν Ἀρχαγγέλων, ἐκεῖ ἡσύχαζε τὰς ἐξ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος· τὰς δὲ Κυριακὰς καὶ ἐορτὰς εἰσῆρχετο εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ ἔφαλλε μετὰ εὐλαθείας εἰς τὸν δεξιὸν χορόν· ἐν ἐνὶ δὲ σαββάτῳ τῆς ἀκαθίστου, ἀφοῦ ἔψαλεν ἐπιμελῶς τὰ τροπάρια καὶ τοὺς κανόνας τῆς Θεοτόκου, ἀπεκοιμήθη ὀλίγον ἐκεῖ, ὅπου ἴστατο ὄρθιος· καὶ ὦ τοῦ θαύματος! φαίνεται αὐτῷ ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ τοῦ λέγει, » χαίροις Ἰωάννη τέκνον μου· φάλλε μοι, καὶ οὐ » μὴ σε ἐγκαταλίπω· ταῦτα εἰποῦσα, τοῦ ἔδωκε καὶ ἐν χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα· τὸ ὁποῖον ἐτέλεσεν ὕστερον πολλὰ θαύματα· ἀλλὰ καὶ ὕστερον ἡ αὐτὴ Κυρία Θεοτόκος ἰάτρεισε τὸν

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον.

Ἰωάννην τοῦτον, τοῦ ὁποίου ὁ ποῦς ἐσάπη, φανεῖ-
σα καὶ εἰποῦσα αὐτῷ » ἔσο ἀπὸ τοῦ νῦν ὑγιής·
ζήσας δὲ μετὰ ταῦτα θεαρέστως, καὶ προγνωρί-
σας τὸν θάνατόν του, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐν-
ταφιάσθη εἰς τὸ ἄνωθεν κελλίον τῶν Ἀρχαγγέ-
λων, καθὼς παρήγγειλεν. (*Ορα σελ. 357. τῆς ἀμαρτω-
λῶν σωτηρ.)

Ἐδῶ ἀκόμη εὐρίσκομεν καὶ τὸν ἄλλον εὐλαβέ-
στατον ἐκεῖνον ψάλτην καὶ Δομέστικον Γρηγόριον
Δομέστικος
Γρηγόριος.
ὀνόματι· ὁ ὁποῖος, ἡγουμενεύοντος τοῦ κυροῦ Ἰα-
κώβου τοῦ Πρικανᾶ, ἔφαλεν ἐν τῇ παραμονῇ τῶν
Φώτων, οὐχὶ τὸ, Ἄξιόν ἐστιν· ἀλλὰ τὸ » Ἐπὶ σοί
» χαίρει εἰς τὴν λειτουργίαν· ἐν τῷ τέλει δὲ τῆς
ἀγρυπνίας ὑπνωσεν ὀλίγον, καὶ ἰδοὺ βλέπει τὴν
Δέσποιναν ἡμῶν Θεοτόκον, ἱσταμένην ἐπάνωθεν
αὐτοῦ, καὶ λέγουσαν » Δέξαι σου τὸ ψαλτικόν, ὦ
» Δομέστικε· καὶ εὐχαριστῶ σοι πολλά· καὶ τοῦτο
εἰποῦσα, ἔδωκεν αὐτῷ ἰδιοχείρως ἐν φλωρίον· τὸ
ὁποῖον ἦτον κρεμασμένον εἰς τὴν ἁγίαν Εἰκόνα
τῆς Θεοτόκου, ἐν τῇ αὐτῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ.
(*Ορα σελ. 163. τῆς Ἱερᾶς Κατηχήσεως.)

Β' Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ὄντως βασιλικὴν καὶ
μεγαλοπρεπῆ Μονὴν τοῦ Βατοπαιδίου, καὶ ἐκεῖ
Τετράδιος
θέλωμεν ἰδεῖ τὸν Ὅσιον ἐκεῖνον Γεννάδιον τὸν Δο-
χειάρην, ὅστις ἠξιώθη νὰ θεωρήσῃ τὸ παράδοξον
θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἡ Θεοτόκος ἐνήργησεν εἰς τὸν

καιρόν του, κάμνουσα νὰ εὑρεθῇ γεμάτον ἀπὸ
ἐλαιον, τὸ πρῶην εὐκαιρον πιθάριον τόσον, ὥστε
καὶ νὰ χύνεται εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ τρέχῃ ἔξω ἀπὸ
τὴν θύραν τοῦ Δοχείου.

Ἐκεῖ εὐρίσκομεν τὸν Ὅσιώτατον ἐκεῖνον Νεό- Νεόφυτος.
φυτον τὸν προσμονάριον, ὅστις ἤκουσεν, ὡ τοῦ
θαύματος! μίαν φωνὴν ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Θεο-
τόκου, ὅτι ἔχει νὰ ζήσῃ ἀκόμη ἐν ἔτος, καὶ νὰ
ἐτοιμασθῇ· καὶ ἄλλην φωνὴν ὅτι ἔφθασεν ὁ καιρὸς
διὰ νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον.

Ὁμοίως καὶ τὸν ἁγιώτατον ἐκεῖνον Ἠγούμενον, Ἠγούμενος
ὅστις ἤκουσε φωνὴν ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτό-
κου, νὰ μὴν ἀνοίξῃ τὴν θύραν· ἀλλὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς
ἐπάνω εἰς τὰ τεῖχη, νὰ διώξῃ τοὺς ἐχθροὺς οἱ
ὁποῖοι ζητοῦν νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸ Μοναστήριον.

Ἐκεῖ εὐρίσκομεν καὶ τὸν θαυμαστὸν ἐκεῖνον
Ἱεροδιάκονον τὸν Βηματάρην· ὅστις κρύψας τὴν Βηματά-
Εἰκόνα τῆς Βηματαρίσεως καὶ τὸν τίμιον σταυ- ρος.
ρὸν εἰς τὸ πηγάδιον, ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Βαρ-
βάρους εἰς τὴν Κρήτην· καὶ πάλιν ἐλευθερωθεὶς
ἀπὸ τὴν δουλείαν, καὶ ἐπιστρέψας, ἐφάνέρωσεν
αὐτὰ εἰς τοὺς ἄλλους Πατέρας· εὑρεθείσης θαυμα-
σίως τῆς ἁγίας εἰκόνης ὀρθίᾳ ἐπάνω εἰς τὸ νερὸν,
καὶ τῆς λαμπάδος ἀναμμένης· ζήσας δὲ μετὰ
ταῦτα ζωὴν ὑπερθαύμαστον, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύ-
ριον ἐξεδήμησεν.

Εὐθύμιος. Τί νὰ εἶπω διὰ τὸν Ὁσιομάρτυρα Εὐθύμιον τὸν
(Δώδεκα.) Ἡγούμενον τοῦ Βατοπαιδίου, ἃ τοὺς μετ' αὐτοῦ δώ-
δεκα Ὁσιομάρτυρας Μοναχοὺς; οἵτινες ἐπειδὴ ἡ-
λεγξαν κατὰ πρόσωπον ὡς αἰρετικούς, τόσον τὸν λα-
τινόφρονα Βασιλέα Μιχαὴλ τὸν Παλαιολόγον,
ὅσον καὶ τὸν λατινόφρονα Βέκκον τὸν Πατριάρ-
χην, ὁ μὲν Εὐθύμιος, δεθεὶς μὲ ἄλυσον, κατεπον-
τίσθη ὑπ' αὐτῶν ἐν τῇ θαλάσῃ τοῦ Καλαμιτζίου,
οἱ δὲ δώδεκα μοναχοὶ, ἐκρεμάσθησαν παρ' αὐτῶν
ἐν τῷ καλουμένῳ Φουρκοβουνίῳ.

Νικόδημος. Ἐκεῖ εὐρίσκομεν τὸν Ὁσιον ἐκεῖνον Νικόδη-
μον, τὸν γέροντα καὶ διδάσκαλον ἐν τῇ κατὰ
Χριστὸν φιλοσοφίᾳ, τοῦ θεοῦ Γρηγορίου τοῦ Πα-
λαμᾶ.

Κτίτορας τοῦ Βατοπαιδίου εὐρίσκομεν καὶ τοὺς
Ἀγίους Σάββαν καὶ Συμεὼν, τοὺς ἰδιαιτέρους κτί-
τορας τῆς μονῆς τοῦ Χιλανταρίου· περὶ τῶν
ὁποίων θέλομεν εἰπεῖν πλατύτερον, ὅταν φθάσω-
μεν ἐκεῖ.

Ἀγάπιος. Ἐδῶ εἰς τὴν τοποθεσίαν τοῦ Βατοπαιδίου ἐβλά-
στησεν ὡς ὠραῖον φυτὸν, καὶ ὁ Ὁσιος Ἀγάπιος,
ὅστις καθήμενος εἰς τὴν Σκήτην τοῦ Κολιτζοῦ,
ἠχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, καὶ ποιήσας
εἰς τὴν ἄλυσον δώδεκα χρόνους, καὶ δουλεύσας
μὲ ἐμπιστοσύνην τὸν Ἀγαρηνὸν ὅστις τὸν ἠγόρα-
σεν, ἐλευθερώθη διὰ τῆς Θεοτόκου ἐκ τῆς φυλα-

κῆς, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Ὅρος πρὸς τὸν γέρον-
τά του· ὅστις ἐλέγξας αὐτὸν, διὰ τί ἔφυγε κρυ-
φίως ἀπὸ τὸν αὐθέντην του, τὸν ἔκαμε νὰ ἐπι-
στρέψῃ πάλιν εἰς ἐκεῖνον· τὸν ὁποῖον εἰς ὅλον τὸ
ὕστερον κατέπεισε, καὶ τὸν ἐπῆρεν ὁμοῦ μὲ τοὺς
δύο τοῦ υἱοῦ, καὶ ἦλθον εἰς τὸ Ὅρος· καὶ τούτους
βαπτίσας ἐποίησε μοναχοὺς.

Γ' Ἀς ὑπάγωμεν εἰς τὴν εὐαγῇ καὶ περιφανῇ
Μονῇ τῶν Ἱερώων· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν μέ-
γαν καὶ θαυμαστὸν Ὁσιον Ἰωάννην τὸν Ἱεθρα ^{Ἰωάννης}
τὸν ἀκμάσαντα ἐν ἔτει 960· ὁ ὁποῖος ἐκ βασιλικοῦ
γένους τῶν Ἱερώων καταγόμενος, ἀφῆκε τὸν Κό-
σμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ πάντα, καὶ γενόμενος Μο-
ναχὸς, ἤσκησε πρῶτον εἰς τὰ ἐν τῇ Ἱεθρίᾳ εὐρι-
σκόμενα μοναστήρια· εἶτα ἀπελθὼν εἰς Ὀλυμπον,
καὶ ἡσυχάσας ἐκεῖ ἱκανὸν καιρὸν, μετὰ ταῦτα ἦλ-
θεν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος, καὶ ἐγένετο ἄκρος φίλος
καὶ ὑποτακτικὸς τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ τῆς
μεγίστης Λαύρας· ὕστερον δὲ ἀναχωρήσας, ἔκτισε
τὴν περιφανῇ ταύτῃ Μονῇ τῶν Ἱερώων, δι' ἐξό-
δων Βασιλείου υἱοῦ Ῥωμανοῦ, τοῦ τῶν Γραικῶν
βασιλέως, οὗσαν πολλὰ μικρὰν τὸ πρότερον, καὶ
ἐπονομαζομένην τοῦ Κλήμεντος.

Ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν Ὁσιον Εὐθύμιον, ^{Εὐθύμιος}
τὸν υἱὸν τοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου ἀκμάσαντα ἐν ἔτει
980, ὅστις ἐμπειρος ὢν εἰς τὴν Ἱεθρικὴν καὶ

Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ εἰς τὰς θείας Γραφάς, ἐδιαλέχθη μὲν ἓνα Ἑβραῖον ὅταν ἦτον ἀκόμῃ κοσμικός· τὸν ὁποῖον τελευταῖον θανάτῳ παρέδωκεν· ἐπειδὴ ἐβλασφήμει ὁ μιὰρὸς κατὰ τοῦ Χριστοῦ· ἀσθενήσας δὲ βαρέως, καὶ διὰ προστασίας τῆς Θεοτόκου ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἀφίνει τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, καὶ ἔρχεται εἰς τὸ Ὅρος πρὸς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον, καὶ ὑποτάσσεται εἰς αὐτὸν μετὰ τοῦ πατρὸς του. Οὗτος ὠνομάσθη καὶ νέος Χρυσόστομος σιμὰ εἰς τοὺς Ἰήρας. Ἐπειδὴ μετεγλώττισεν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου εἰς τὴν Ἰηρικὴν, ὅλην τὴν ἀγίαν Γραφήν, καὶ ἄλλα βιβλία ψυχωφελέστατα· εἶτα ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Λαύρας ὁμοῦ μὲν τὸν πατέρα του, ὠκοδόμησε μετ' αὐτοῦ, ὡς εἶπομεν, τὴν αὐτὴν Μονὴν τῶν Ἰήρων. Οὗτος ὁ Ὅσιος, ἀφ' οὗ ἐτέλεσε πολλὰ θαύματα, ἐφάνη καὶ ὡς στύλος πύρινος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς μεταμορφώσεως, ὅτε ἐλειτούργει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῇ οὔσῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀθωνος· τότε καὶ φῶς οὐράνιον ἐλθὼν, ἔκαμε πάντας τοὺς ἐν τῇ λειτουργίᾳ εὐρεθέντας, νὰ πέσωσι κάτω πρηνεῖς, τὴν λάμψιν μὴ ὑποφέροντας. (1)

Γεώργιος. Ἐδῶ πρὸς τοῦτοις εὐρίσκομεν καὶ Γεώργιον

(1) Τὸν βίον τοῦ δαίου τούτου Εὐθυμίου, ὅρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον· ἐορτάζεται δὲ οὗτος ἰδιαίτερώς τῇ γ'. Μαΐου, ὅτε καὶ ἐτελεύτησεν.

τὸν Ἰήρα, τὸν ἀνεψιὸν μὲν τοῦ Ἰωάννου, ἐξάδελφον δὲ τοῦ Εὐθυμίου, κτίτορα καὶ αὐτὸν γεγόμενον τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἡ μάλιστα τοῦ Καθολικοῦ Ναοῦ.

Ταύτης τῆς Μονῆς βλάστημα εἶναι καὶ ὁ Ὅσιος Γαβριήλ ὁ Ἰήρ, ὁ ἡσυχάζων ἐν τῷ Ὄρει, καὶ διὰ φωνῆς θεϊκῆς καταβάς, καὶ ἀναγαγὼν ἐκ τῆς θαλάσσης τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Κυρίας Πορταϊτίσσης τῶν Ἰήρων.

Πῶς δὲ νὰ σιωπήσω τὸν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας ζῆλον τῶν Ὀσιομαρτύρων Ἰηριτῶν Πατέρων; οἵτινες διότι δὲν ἐδέχθησαν τὸν βασιλέα Μιχαὴλ τὸν Ἀζυμίτην, καὶ Ἰωάννην τὸν Πατριάρχην, τοὺς λατινόφρονας, οἱ μὲν, ἐβάλθησαν εἰς τὸ πλοῖον τῆς Μονῆς, καὶ εἰς τὸν βυθὸν παρεδόθησαν, οἱ δὲ, ὄντες ἐκ τῶν μερῶν τῆς Ἰταλίας, παρ' αὐτοῦ ἐδουλώθησαν οἱ μακάριοι.

Ἐδῶ εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἰήρων ἀνέτε-
λεν ὡς ἀστὴρ, νεοφανὴς μὲν κατὰ τοὺς χρόνους, λαμπρὸς δὲ κατὰ τοὺς ἀγῶνας, καὶ ὁμοιος τῶν παλαιῶν Ὀσίων· ὁ ἱερός, λέγω, τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, Ἱερόθεος ὁ διδάσκαλος, ὁ ἐκ τῆς Καλαμάτας τῆς Πελοποννήσου καταγόμενος καὶ γεννηθεὶς κατὰ τὸ αἷμα· ἔτος. Οὗτος γὰρ ὁ αἰοίδιμος, ἀφ' οὗ ἐσπούδασε τὰ γραμματικὰ καὶ φιλοσοφικὰ μαθήματα, καὶ ἔγινεν ἐντελής καὶ εἰς τὰς δύο γλώσσας, Ἑλληνικὴν καὶ Λατινικὴν, πάντα τὸν Κό-

σμον καὶ τὰ τοῦ Κόσμου καταφρονήσας, ἦλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Ἰβήρων καὶ ἐγένεε μοναχός· ἐπαραίτησε γὰρ ὡς σοφός, τὰς ἐξώθεν ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλοσοφίαν, διὰ νὰ μάθῃ τὴν ἔσω καὶ πνευματικὴν φιλοσοφίαν, ἥτις εἶναι » τέχνη τε » χνῶν, καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν, κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον· εἰς τόσους δὲ ἀγῶνας ἐξέδωκε τὸν ἑαυτὸν του ὁ τρισμακάριστος, ὥστε ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν νηστείαν καὶ ἀγρυπνίαν καὶ τὰς ἄλλας κακουχίας τοῦ σώματος, τοσοῦτον ἀδυνάτησεν, εἰς τρόπον ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ ἐν μόνον στάδιον· καὶ μ' ὅλον ὅτι ἦτον φυσικὰ εἰς τοὺς πόδας ταχύτατος, καὶ εἰς τὸ σῶμα ἀνδρειότατος. Οὗτος, καθαρὸν δοχεῖον τῶν ἀρετῶν χρηματίσας, καὶ θείων χαρισμάτων ἀξιωθεὶς, ἤδη καὶ ὑπὲρ τῆς πίστεως ἠγωνίσαστο· τὴν γὰρ μεμολυσμένην αἵρεσιν τοῦ αἰρετικοῦ Μολίνου, τὴν τότε ἀναφανείσαν, διήλεγξε, καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν ἐνώπιον ἱεράς Συνόδου ἐκράτυνε. Καὶ ἐπόθησε μὲν νὰ μαρτυρήσῃ καὶ διὰ τὸν Χριστὸν, καὶ ἐπίτηδες διὰ τοῦτο ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ αἰτίας ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀσεβεῖς· ἀλλὰ δὲν ἦτον θέλημα τοῦ Κυρίου, ὅστις ἐφύλαξεν αὐτὸν διὰ πολλῶν ὠφέλειαν.

Ἐπειδὴ δὲ πόθος περισσοτέρας ἡσυχίας κατέφλεγε τὴν καρδίαν του, τούτου χάριν ἀναχωρήσας

ἀπὸ τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἀντικρὺ τοῦ Ὄρους ἐρημονήσιον, Γιοῦρα καλούμενον· καὶ ἐκεῖ ὀλίγον καιρὸν ἡσυχάσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν ἐν ἑταίᾳ ἀψιμῇ. τὰ δὲ τούτου λείψανα, ἀνακομισθέντα ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Μελετίου τοῦ αὐτοῦ μαθητοῦ, εὑρέθησαν ἡγιασμένα ὑπὸ τῆς θείας χάριτος· ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ σεβασμία αὐτοῦ Κάρα καὶ ἡ σιαγὼν, εὑρίσκονται ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων, καὶ ἐνεργοῦσι διάφορα θαύματα εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτοῖς προστρέχοντας, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς ἐνδειξιν τῆς θεαρέστου αὐτοῦ πολιτείας· ἐκ τῶν ὁποίων θαυμάτων, μερικὰ ἀναφέρει ὁ κατὰ πλάτος βίος αὐτοῦ. (1)

Εἰς τὴν Σκήτην τῶν Ἰβήρων, τὴν λεγομένην τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἐξήνησεν ὡς φοινῖξ ὑψικομὸς καὶ ὁ Ὁσιομάρτυς ἅγιος Ἰάκωβος· ὃς τις ^{Ἰάκωβος.} κατοικήσας πρότερον εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Δοχειαρίου, ὕστερον ἦλθε καὶ ἡσύχασεν ἐν τῇ αὐτῇ Σκήτη· καὶ πολλὰς θείας ἀποκαλύψεις καὶ ὀπτασίας ἰδὼν, καὶ πολλὰ θαύματα ποιήσας, καὶ προφητικοῦ χαρίσματος ἀξιωθεὶς, ἀνεχώρησεν ἔπειτα ἀπὸ τὸ Ὄρος, καὶ ὑπῆγε κηρύττων εὐαγγελικῶς μετάνοιαν εἰς πάντας τοὺς Χριστιανούς, ἀρχίζων ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην ἕως εἰς τὸν Ναύπακτον. Ἐκεῖθεν δὲ προδοθεὶς εἰς τὸν Μπέϊν, κατήντησεν εἰς

(1) Τὸν βίον τούτου ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

ὄλον τὸ ὕστερον δέσμιος εἰς Διδειμότειχον· καὶ παραστὰς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Σελήμη, καὶ μὴ θελήσας νὰ δεχθῇ τὴν θρησκείαν τοῦ· ἀλλ' ὁμολογήσας παρῶρσιν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἐτιμωρήθη μὲ διαφόρους βασάνους εἰς διάστημα ἡμερῶν δεκαεπτὰ· τελευταῖον δὲ, ἐκρεμάσθη ὁμοῦ

Ἰάκωβος. μὲ δύο του μαθητάς, Ἰάκωβον Διάκονον, καὶ Διονύσιον. νύσιον μοναχόν· τῶν ὁποίων τὰ ἅγια λείψανα εὐρίσκονται εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς ἀγίας Ἀναστασίας εἰς τὴν Γαλάτισταν. (1)

Εἰς τὴν τοποθεσίαν τῶν Ἰβήρων, ἤγουν εἰς τὴν Σκήτην τοῦ Μαγουλά, ἤσκησε καὶ ὁ ἀγιώτατος Κάλλιστος, μαθητὴς μὲν πρότερον χρηματίσας Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, ὕστερον δὲ Πατριάρχης γενόμενος Κωνσταντινουπόλεως.

Δ'· Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἱεράν καὶ βασιλικὴν μονὴν τῶν Σέρβων, ἥτοι τοῦ Χιλανταρίου· καὶ ἐκεῖ εὐρίσκομεν ἁγίους τοὺς κτίτορας τῆς αὐτῆς Σάββας. μονῆς τὸν τε ἅγιον Σάββαν, καὶ τὸν κατὰ σάρκα Συμεών. πατέρα αὐτοῦ ἅγιον Συμεών, τὸν βασιλέα Σερβίας· ὁ θεῖος λοιπὸν Σάββας ἔτι νέος ὢν, ποθήσας τὴν παρθενίαν καὶ τῶν μοναχῶν τὴν ζωὴν, ἀνεχώρησε κρυφίως καὶ ἦλθεν εἰς τὸ Ῥωσικὸν μονα-

(1) Τὸν βίον αὐτῶν, ὅρα εἰς τὸ νέον Μαρτυρολόγιον· ἐμαρτύρησε δὲ ὁ ὁσιομάρτυς Ἰάκωβος ἐν ἔτει αφκ'. κατὰ τὴν ἀ. τοῦ Νοεμβρίου.

στήριον, ὅπου καὶ ἔγινε μοναχός· εἶτα ζητούμενος ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἐβάλλη παρὰ τοῦ τότε πρώτου εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Βατοπαιδίου διὰ φύλαξιν. Γράψας δὲ ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς γονεῖς του περὶ ματαιότητος τοῦ κόσμου, καὶ τῆς μελλούσης Κρίσεως, καὶ τῆς ἀπολαύσεως τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, τόσον τοὺς ἠναψεν εἰς τὴν θεῖαν ἀγάπην, ὥστε τοὺς κατέπεισε νὰ παραιτήσῃσι τὴν βασιλείαν, καὶ νὰ γένωσι μοναχοί. Ὅθεν ὁ Πατὴρ τοῦ θεῖος Συμεών, ἐλθὼν ἐδῶ εἰς τὸ Ὄρος, καὶ εὐρὼν τὸν ποθητὸν αὐτοῦ υἱὸν Σάββαν εἰς τὸ Βατοπαιδίον, ἐκάθησε μετ' αὐτοῦ· καὶ διὰ τοῦ μοναχικοῦ σχήματος, ἔγινεν ὁ κατὰ σάρκα υἱὸς Σάββας κατὰ πνεῦμα πατὴρ τοῦ κατὰ σάρκα πατρὸς αὐτοῦ Συμεών, καὶ ἡγωνίζοντο καὶ οἱ δύο τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἐξ αἰτίας αὐτῶν παρεκινήθησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ Σέρβοι νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ Ὄρος, τούτου χάριν διὰ θείας ὁπτασίας καὶ ἀποκαλύψεως ἔκτισαν ἐκ θεμελίων μὲ βασιλικὰ ἔξοδα, τὴν περίφημον ταύτην τοῦ Χιλανταρίου Μονήν.

Καὶ ὁ μὲν θεῖος Συμεών ζήσας ἐν αὐτῇ θεαρέστως, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ· καὶ μετὰ θάνατον ἀνέβλυσεν, ὡς τοῦ θαύματος! μῦρον ἐκ τοῦ τάφου καὶ τῶν λειψάνων αὐτοῦ, εὐωδίαν ἀναπέμπον ἄρρητον, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς ἀπόδειξιν τῆς πρὸς

Θεὸν αὐτοῦ εὐαρεστήσεως· ὁ δὲ θεὸς Σάββας εὐφρανθεὶς μέγας διὰ τὸν ἁγιασμόν τῶν λειψάνων τοῦ πατρὸς του, ἠγωνίζετο περισσότερον, μὲ νηστείας, μὲ ἀγρυπνίας, μὲ ὁλονυχτίους δεήσεις, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τόσῃν τελειότητα ἀρετῆς, εἰς τρόπον ὅτι καὶ δύναμιν θαυμάτων ἐπλούτησε παρὰ Θεοῦ, καὶ ζῶν ἔτι καὶ μετὰ θάνατον· ἀρχιερεὺς γὰρ ὕστερον γενόμενος Σερβίας καὶ Πεκίου, καὶ εἰς τὸν μέγαν Τίρνοβον ἀπελθὼν πρὸς τὸν βασιλέα Ἀσάνην, ἐλειτούργησε κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἁγίων Θεοφανείων· καὶ ποιῶν τὸν μέγαν ἁγιασμόν, εὐθύς ὅτε ἔβαλε τὸν τίμιον σταυρὸν εἰς τὸ νερόν, ὦ τοῦ θαύματος! ἐσχίσθη τὸ νερόν εἰς δύο μέρη, καὶ ἔστεκεν ὡς τεῖχος ἀπὸ τὸ ἐν μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο· καθὼς ποτε ἔγινε καὶ εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ἐκείσε δὲ ὢν εἰς τὸν Τίρνοβον, καὶ προγνώσας τὸν θάνατόν του, παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ, πηγὴν θαυμάτων ἀναδείξας τὸν τάφον αὐτοῦ· μετὰ ταῦτα παρακλήσει πολλῇ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ ἁγίου, καὶ ὀπτασία αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἁγίου, ἔδωκε τὸ θεῖον λείψανον ὁ Ἀσάνης, καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Σερβίαν, τὴν πατρίδα του· ὅταν δὲ ἠνοιξαν τὸν τάφον του, εὐρέθη, ὦ τοῦ θαύματος! λάμπον τὸ πρόσωπον τοῦ ἁγίου ὡς ἥλιος· καὶ τόση εὐωδία ἀρρήτος ἐξῆλθεν, ὥστε ὅσοι οἱ παρευρεθέντες ἐφώναζον τὸ,

Κύριε ἐλέησον, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν. (1)

Ε'· Ἀς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἱερὰν καὶ βασιλικὴν μονὴν τοῦ Διονυσίου· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν πρῶτον, ^{Διονύσιος·} τὸν ἅγιον Διονύσιον· ὃς τις ἀσκήσας πρότερον κατὰ μόνας ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν, εἰς τὸν καλούμενον παλαιὸν Πρόδρομον, ὕστερον δι' ὀπτασίας θείου φωτός, ἔκτισε τὴν μονὴν τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τὴν ἐπονομαζομένην εἰς τὸ ὄνομά του, μὲ ἐξοδα τοῦ βασιλέως Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ· οὗ τινος καὶ τὸ ἅγιον λείψανον ἐτέλεσε πολλὰ θαύματα.

Ἐδῶ ἐτελείωσε καὶ ὁ πνευματοφόρος ἐκείνος καὶ θεοφόρος Δομέτιος, ὁ συνασκητὴς καὶ φίλος ^{Δομέτιος·} τοῦ ἁγίου Διονυσίου· ὃς τις ποιμὴν καὶ ἡγούμενος τῆς αὐτῆς Μονῆς ἐ χρημάτισεν.

Ἐδῶ ἐδῶ ἔλαμψεν ὡς ἀστὴρ φαεινότητος καὶ ὁ ἅγιος Νήφων· ὅστις ἀφ' οὗ ἔγινε μοναχὸς καὶ ^{Νήφων·} ἱερομόναχος εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήριον· καὶ ἀφοῦ ἐφάνη ὡς στύλος οὐράνιος γεμάτος φῶς, τὸ ὅποιον ἀνέβαινεν ἕως τοῦ οὐρανοῦ, ὅταν ὁ ἅγιος προσήυχετο· ὕστερον δ' ἔγινε Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, καὶ ἀπὸ Θεσσαλονίκης ἔγινε καὶ Πατριάρχης δύο φορές· πορευθεὶς δὲ εἰς τὴν Βλαχίαν,

(1) Οἱ ὅσοι οὗτοι ὁ Σάββας λέγω καὶ ὁ Συμεὼν, ἡμαζον ἐν ἔτει αργ'. ὁ δὲ κατὰ πλάτος βίος αὐτῶν εὐρίσκεται ἐν τῷ νεοτυπώτῳ νέῳ Εὐκλογίῳ, ἐορτάζεται δὲ, ὁ μὲν ἅγιος Σάββας, Ἰαννουαρίου ἰδ'. ὁ δὲ Συμεὼν, Φεβρουαρίου ιγ'.

ἐφώτισεν αὐτὴν μὲ τὰς θείας καὶ χρυσᾶς του διδασκαλίας, καὶ τὴν ἐστόλισε μὲ τὰ χριστιανικά ἤθη καὶ τὰς ἀρετὰς, ἥτις ἦτον πρότερον γεμάτη ἀπὸ κακίας· μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθὼν ἀγνώριστος εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον, ἔγινε βορδονάρης τῶν μουλαρίων, καὶ δι' ὀπτασίας τοῦ θεοῦ Προδρόμου φανερωθεὶς εἰς τὸν ἡγούμενον, ἐτελείωσεν ἐκεῖ τὴν ζωὴν του μὲ πολλὰ θαύματα, ἀφίνων εἰς τὸ Μοναστήριον θησαυρὸν ἀνέκλειπτον τὰ ἁγία του λείψανα, οὐράνιον εὐωδίαν ἐκπέμποντα, καὶ θαύματα ἐργαζόμενα.

Εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Διονυσίου εὐρίσκομεν Μακάριος. καὶ τοὺς δύο ἁσιομάρτυρας, Μακάριον καὶ Ἰωάσαφ, Ἰωάσαφ. τοὺς μαθητὰς τοῦ ἁγίου Νήφωνος, οἵτινες φλεγόμενοι ὑπὸ τῆς θείας ἀγάπης, καὶ λαβόντες τὰς εὐχὰς τοῦ ἁγίου, ὁ μὲν Μακάριος ὑπῆγεν εἰς Θεσσαλονίκην, καὶ κηρύξας παρρησίᾳ τὸν Χριστόν. διὰ Θεὸν ἀληθινὸν ἐνώπιον τῶν Ἀγαρηνῶν, ἔλαβε διαφοροὺς βασάνους, καὶ οὕτως ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. ἐν ἔτει αφεκ'. Ὁ δὲ Ἰωάσαφ, μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἁγίου, ἀπελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κηρύξας παρρησίᾳ τὸ μυστήριον τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐβασανίσθη πρότερον διαφόρως, ὕστερον δὲ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. ἐν ἔτει αφελ'.

Ἐδῶ εὐρίσκομεν ἀκόμη καὶ τὸν ἁγιώτατον ἐκεῖ Λεόντιος. νον Λεόντιον τὸν ἐκ τοῦ Ἀργους τῆς Πελοπον-

νήσου καταγόμενον· ὁ ὁποῖος ἐξήκοντα χρόνους δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου καὶ διορατικοῦ καὶ προφητικοῦ χαρίσματος ἀξιωθείς, μετὰ θάνατον ἔβλυσε μῦρον ἀπὸ τὰ θεῖά του λείψανα, ὡς ἱστορεῖ ὁ ἱερός Μαλαξὸς ὁ πρωτοπαπᾶς Ναυπλίου· ἐξῆ δὲ ὁ ὅσιος οὗτος ἐπὶ τοῦ πατρὸς τοῦ Μαλαξοῦ, περὶ τὰ διακόσια τριάκοντα ἤδη ἔτη.

Τί νὰ λέγωμεν διὰ τὸν ὅσιον Φιλόθεον; Φιλόθεος. ὅστις παιδίον ὦν, αἰχμαλωτίσθη ἀπὸ τοὺς Ἰσμηλίτας· καὶ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν φυλακὴν δι' ὀπτασίας τῆς Θεοτόκου, πρῶτον μὲν ἤσκησεν ἐν τινι μοναστηρίῳ τῆς Νεαπόλεως, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὸ Ὄρος, ἐκάθισεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Διονυσίου· εἶτα προσποιηθεὶς ὅτι εἶναι βουδᾶς, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον· καὶ ἡσυχάσας πλησίον αὐτοῦ, ἡγωνίζετο ὑπὲρ ἀνθρώπων· μεταβάς δὲ εἰς ἄλλον τόπον τοῦ Ὄρους, ἐκεῖ ἐτελείωσεν ἁγιοπρεπῶς τὴν ζωὴν του, προορατικοῦ χαρίσματος ἀξιωθείς, καὶ παραγγείλας εἰς τοὺς μαθητὰς του νὰ μὴ τὸν θάψωσιν· ἀλλὰ νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὸ δάσος· ὅπου ἄλιεύς τις εὕρων τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Κάραν, ὡς ἄστρον λάμπουσιν, τὴν ἀπέδωκεν εἰς τοὺς μαθητὰς του δι' ὀπτασίας τοῦ ἁγίου. (1)

ΣΤ'. Ἀς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Κουτλουμούση, καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ἅγιον

(1) Ὅρα τὸν εἶον αὐτοῦ εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.

Κυπριανός ὁσιομάρτυρα καὶ ἱερομάρτυρα Κυπριανόν· ὅστις ἐξ Ἀγράφων ὢν, καὶ ἐν τῷ Κουτλομουσιανῷ κελλίῳ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐνασκούμενος, ὕστερον, ἀπὸ τὴν θείαν ἀγάπην πυρποληθεὶς, ἐπόθει νὰ λάβῃ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρικὸν θάνατον. Ἀπελθὼν λοιπὸν εἰς Θεσσαλονίκην, καὶ τὸν Χριστὸν κηρύζας ἐνώπιον τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ τὴν αὐτῶν θρησκείαν ἀπελέγξας, ἐδάρθη καὶ ἀπελύθη· ἐκεῖθεν δὲ ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν· καὶ παρασταθεὶς ἔμπροσθεν τοῦ Βεζύρη, καὶ ὁμολογήσας μὲ μεγάλην ἀνδρίαν τὸ μυστήριον τῆς ἁγίας Τριάδος, καὶ μήτε μὲ κολακείας δελεασθεὶς, μήτε μὲ φοβερισμοὺς δυσωπηθεὶς, τελευταῖον ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν ὁ αἰοίδιμος εἰς τὸ Φανάρι, ἐν ἔτει αχρά. οὗ τὸ Μαρτύριον συνεγράφατο Ἰωάννης ὁ Καρυοφύλλης. Καὶ ὅρα τοῦτο εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

Ζ' Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἱερὰν καὶ βασιλικὴν μονὴν τοῦ Παντοκράτορος· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν ^{Θεωνῆς} τὸν ἱεράρχην ἅγιον Θεωνᾶν· οὗτος γὰρ πρότερον εὐρισκόμενος ἐφημέριος εἰς τὴν Μονὴν αὐτὴν, καθὼς φαίνεται ἐν τῷ βίῳ τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Ἰθιρίτου· ὕστερον δὲ ὅταν ὁ θεῖος Ἰακώβος ὑπῆγεν εἰς τὸν κόσμον κηρύττων, ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλους· εἰς τοὺς ὁποίους, μετὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἐγένετο προεστὼς καὶ ποιμὴν ἐν τῷ μοναστηρίῳ

τῆς ἁγίας Ἀναστασίας, τῷ κειμένῳ εἰς τὴν Γαλάτισταν· ὕστερον δὲ ἐγένετο καὶ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης· καὶ νῦν εὐρίσκεται σῶον τὸ ἅγιόν του λείψανον εἰς τὸ ἀνωτέρω μοναστήριον. (1)

Εἰς τὴν τοποθεσίαν τοῦ Παντοκράτορος εἰς τὸ κελλίον τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ἐβλάστησεν ὡς ῥόδον εὖοσμον, ὁ μυροβλύτης καὶ ἱερεὺς ἅγιος Θεόφιλος· ὅστις ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ ἁγίου ^{Θεόφιλος} Νήφωνος ἐν ἔτει αφρς', ἀπεστάλη παρ' αὐτοῦ καὶ παρὰ τῆς ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ βεβαιωθῇ τὸ θαῦμα τὸ ὁποῖον τότε εἶχε γενῇ ἐκεῖσε· ἤγουν τὸν μετατοπισμὸν τοῦ Ὄρους τοῦ καλουμένου, ντοῦρ τάγ' ὕστερον δὲ ἐγένετο καὶ Νοτάριος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Παχωμίου· μετὰ ταῦτα καταλιπὼν πάντα, ἦλθεν εἰς τὸ Ὄρος, καὶ καθίσας πρότερον εἰς τὴν μονὴν τοῦ Βατοπαιδίου· εἶτα εἰς τὴν μονὴν τῶν Ἰβήρων, ὅπου καὶ ἐκαλλίγραψεν ὅλα τὰ βιβλία τῆς Ἀκολουθίας· ὕστερον ἠγόρασε τὸ κελλίον τοῦ ἁγίου Βασιλείου· καὶ ζήσας ἀσκητικὴν ζωὴν, καὶ λειτουργῶν μέχρι τέλους, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ αἰοίδιμος, παραγγείλας τῷ αὐτοῦ μαθητῇ νὰ

(1) Εἰς τοῦτον τὸν ὅσιον ἐφιλοπύνησεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία Ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν τελείαν, ἥτις εὐρίσκεται εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον· καὶ ὁ βουλούμενος ἐορτάζειν τὸν ἅγιον, ζητησάτω ταύτην καὶ ἀντιγράψατω.

μὴ τὸν ἐνταφιάση, ἀλλὰ νὰ τὸν ρίψῃ εἰς τὸ δάσος· ὅπου εὐρισκόμενον τὸ ἅγιόν του λείψανον τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἔμεινε θεία χάριτι ἀνενόχλητον ἀπὸ τὰ σαρκοφάγα πετεινά καὶ θηρία. Ἐπειδὴ δὲ ἐπῆραν τὸ λείψανον οἱ Παντοκράτορινοὶ Πατέρες, ὁ μαθητὴς τοῦ ἁγίου ὁμοῦ μὲ τὸν πρῶτον τοῦ ἁγίου Ὅρους, καὶ μὲ τὸν ἅγιον Ἰερισσοῦ, ὑπῆγαν καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὸ ἄνωθεν κελλίον μετὰ παρρησίας, ἀφήσαντες τὴν μίαν του χεῖρα εἰς μοναστήριον· κατέθεσαν δὲ τὸ λείψανον εἰς τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας· καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ ἀναβλύζῃ μύρον εὐωδέστατον, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς ἀπόδειξιν τῆς πρὸς Θεὸν τοῦ ἁγίου εὐαρεστήσεως· τοῦ ὁποίου μύρου ἡ εὐωδία, καὶ ἕως τῆς σήμερον ἐνίοτε γίνεται ἐπαισθητὴ εἰς τοὺς ἐμβαίνοντας εἰς τὸν ἐκεῖσε ναόν. (1)

Κατὰ τὴν τοποθεσίαν τοῦ Παντοκράτορος, ἐν τῷ κελλίῳ τῷ καλουμένῳ, Ἄξιόν ἐστιν, ἐξήνθησε Δαδτικῶς, ὡς φοῖνιξ ὑψίκομος καὶ γλυκύκαρπος, ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος Ὅσιος, ὁ ἐν ὑποταγῇ γέροντος εὐρισκόμενος· ὅστις ἤξιώθη νὰ ξενίσῃ εἰς τὸ κελλίον του αὐτὸν τὸν Ἀρχάγγελον Γα-

(1) Εἰς τοῦτον τὸν ὅσιον Θεόφιλον ἐφιλοπόνησεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία τελείαν ἀσματικὴν ἀκολουθίαν· καὶ τὸν βίον τούτου κατέστρωσεν εἰς τάξιν· ἅτινα εὐρίσκονται εἰς τὸ ἄνωθεν κελλίον· καὶ ὁ βουλόμενος, ζητησάτω ταῦτα.

βριήλ, ἐν σχήματι φανέντα Μοναχοῦ, καὶ ἤκουσε νὰ ψάλλῃ μὲ τὸ Ἀρχαγγελικὸν αὐτοῦ στόμα, τὸν γλυκύτατον ὕμνον τῆς Θεοτόκου· ἦτοι τὸ » Ἄξιόν » ἐστὶν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, » τὴν ἀειμακάριστον καὶ Παναμώμητον, καὶ Μη- » τέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· » καὶ οὐ μόνον ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ συνωμίλησε, καὶ τὴν πλάκα ἔφερεν, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἐχάραξε μὲ τὸν θεῖόν του δάκτυλον ὁ μέγας Ἀρχάγγελος τὸν ῥηθέντα ὕμνον τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπὸ τότε, ὁ μὲν Θεομητροπρεπὴς αὐτὸς ὕμνος διεδόθη εἰς πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην· ἡ δὲ ἁγία Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας ἐμελώδησε τὸν ὕμνον ὁ θεῖος Γαβριήλ, μετεφέρθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Πρωτάτου· τὸ δὲ κελλίον, ὠνομάσθη Ἄξιόν ἐστιν· καὶ ὁ λάκκος, ἐν ᾧ ἦν τὸ κελλίον, ὠνομάσθη Ἀδειν, ὃ ἐστὶ ψάλλειν· καθὼς ἀναφέρει τὸ θαῦμα τοῦτο πλατύτερα ὁ πρῶτος τοῦ ἁγίου Ὅρους Σεραφεῖμ, ὁ συγγράψας αὐτὸ πρὸ διακοσίων πεντήκοντα ἡδὴ χρόνων, ὅπερ εὐρίσκεται· ἐν τῷ Πρωτάτῳ, καὶ ἐν τῷ ῥηθέντι κελλίῳ, καὶ ἐν τῷ νέῳ Μαρτυρολογίῳ φέρεται τετυπωμένον.

Η' Ἀς ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὰς ἱεράς καὶ βασιλικὰς μονὰς τοῦ τε Ἐηροποτάμου καὶ τοῦ ἁγίου Παύλου, καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν ἅγιον, τὸν Ὅσιον Παῦλος.

Παῦλον, τὸν καὶ κτίτορα γενόμενον τῶν δύο αὐτῶν μονῶν· ὅστις ἐχρημάτισεν υἱὸς τοῦ βασιλέως Μιχαήλ τοῦ Κουροπαλάτου τοῦ καὶ Ῥαγκαθέ λεγομένου, καὶ Προκοπίας, τῆς θυγατρὸς βασιλέως Νικηφόρου τοῦ Γενικοῦ ἐν ἔτει ωκ'· εὐνουχισθεῖς δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, ἐδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων· καὶ τόσον ἐπρόκοψεν, ὥστε ὠνομάζετο ὕπατος τῶν φιλοσόφων· καὶ πολλὰ συνέγραψε καὶ ἐλάλησε κατὰ τῶν τότε ὄντων Εἰκονομάχων, μὲ γραφικὰς καὶ πατρικὰς ἀποδείξεις· παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε καὶ πολλοὺς ῥαβδισμούς. Ἀναχωρήσας οὖν ἐκ τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐν κόσμῳ, ἦλθεν εἰς τὸ Ὄρος, καὶ κατῴκησεν εἰς τὴν τοποθεσίαν τοῦ μοναστηρίου τῆς αἰοδίμου βασιλίσσης Πουλχερίας, ἥτοι τοῦ λεγομένου Ξηροποτάμου· τὸ ὁποῖον ἦτον τότε κατηδαφισμένον ἀπὸ τοὺς Ἀραβας· καὶ ἐκεῖ ἡγωνίζετο ὡς ἀσώματος ἄγγελος, κουρευθεὶς Μοναχὸς ἀπὸ τινος ἐνάρετον ἐκεῖ πλησίον καθήμενον Κοσμάν τῷ ὀνόματι· βασιλεύοντος δὲ τοῦ βασιλέως Ῥωμανοῦ τοῦ γέροντος, ἀπεδήμησεν ὁ ὅσιος εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἰατρεύσας τὸν βασιλέα, κλινήρην ὄντα ἀπὸ θανατηφόρου ἀσθένειαν, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ τίμιον ξύλον, καὶ βασιλικά ἐξοδα, καὶ ἐκτίσας τὸ μοναστήριον τοῦ Ξηροποτάμου· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἠγάπα τὴν ἡσυχίαν, ἀνεχώρη-

σεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἄθω, καὶ ἐκεῖ ἐκτίσας τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου Γεωργίου διὰ βασιλικῶν ἐξόδων, τὸ ἐπονομαζόμενον τοῦ ἁγίου Παύλου· ὅταν δὲ ἐμελλε νὰ τελευτήσῃ ὁ ἅγιος, ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος· ὥστε οἱ παρευρεθέντες, μὴ ὑποφέροντες τὴν λάμψιν, ἐπεσον κατὰ γῆς· εἶπε δὲ εἰς τοὺς μαθητάς του ὁ ὅσιος καὶ ἄλλα πολλὰ ψυχωφελῆ λόγια· καὶ οὕτω παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ. (1)

Θ'. Ἄς ὑπάγωμεν δὲ εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Ζωγράφου· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ὅσιον Κοσμάν· Κοσμάς· ὅστις Βούλγαρις ὢν, καὶ ἐξ ἐπαγγελίας τεχθεὶς, εἶτα φυγὼν ἀπὸ τὸν κόσμον κρυφίως, ἦλθεν εἰς τὸ Ὄρος ἐν ἔτει ασπ'· καὶ διὰ προσευχῆς του διελύθη τὸ θαλάσσιον τεῖχος ὃ περ τοῦ ἔδειξεν ὁ Σατανᾶς κατὰ φαντασίαν, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ καὶ νὰ τὸν γυρίσῃ ὀπίσω εἰς τὸν κόσμον· μείνας δὲ ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ αὐτὸ μοναστήριον, καὶ κουρευθεὶς Μοναχὸς, παρεκάλεσε τὴν Θεοτόκον νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν σωτηρίαν του· καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἤκουσε φωνὴν ἐκ τῆς ἁγίας Εἰκόνης λέγουσαν » Υἱὲ καὶ Θεέ μου ὀδήγησον τὸν δοῦλόν σου πῶς » νὰ σωθῇ· ὁ δὲ Χριστὸς ἀπεκρίθη πρὸς τὴν Θεοτόκον » ἃς ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ μοναστήριον, » καὶ ἃς ἡσυχάσῃ κατὰ μόναν· ὅθεν ἐξελθὼν τοῦ

(1) Τὸν πλετύτερον βίον τοῦ ἁγίου ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

μοναστηρίου ἡσύχασεν ἐκεῖ πλησίον· καὶ τὸσον ἡγωνίσθη ὁ ἀοίδιμος, ὥστε ἡξιώθη διορατικοῦ καὶ προορατικοῦ χαρίσματος, καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἡγουμένου τοῦ Χιλανταρίου εἶδε βασανιζομένην εἰς τὸν ἀέρα ἀπὸ τοὺς Δαίμονας· καὶ εἰς τοὺς Χιλανταρινούς πατέρας οἵτινες ἔκρυψαν τὸ κολοκύνθιον εἰς τὸν δρόμον, εἶπεν, ὅτι ἐμβῆκεν ὄφιν ἐν αὐτῷ, καὶ νὰ φυλαχθῶσι μὴ πίωσιν ἀπὸ τὸν ἐν αὐτῷ οἶνον.

Αὐτὸς ὁ ὅσιος εἶδε τὴν Θεοτόκον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Βατοπαιδίου, κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὑπηρετοῦσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὴν τράπεζαν· ποτὲ δὲ ἀσθενήσαντος αὐτοῦ, καὶ ἐπιθυμήσαντος νὰ φάγῃ ὀλίγον ὀψάριον, ἀετὸς ἀρπάσας ὀψάριον ἀπὸ τινος Χριστοφόρου, ὅστις τότε εἶχεν ἐκβάλλει ὀψάρια, τὸ ὑπῆγεν εἰς τὸν ἅγιον· ὅτε δὲ ἔφθασε πλησίον εἰς τὸ τέλος ὁ ὅσιος, ἐφάνη ὁ Κύριος καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ἔχει νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπὸ τοὺς Δαίμονας, καὶ μετ' ὀλίγον ἔχει νὰ ἀπέλθῃ πρὸς αὐτόν. Ὅθεν φανεῖς ὁ ἀρχὼν τῶν Δαιμόνων πρὸς αὐτόν, τὸσον πολλὰ τὸν ἔδειξεν, ὥστε τὸν ἄφησεν ἡμιθανῆ· καὶ οὕτω κοιωνήσας ὁ ὅσιος τὰ θεῖα μυστήρια, παρέδωκε τὸ Πνεῦμα· θαῦμα δὲ ἠκολούθησεν εἰς τὸν θάνατόν του· διότι, φαλλόντων τῶν ἀδελφῶν τὸ ἐκεῖνου λείψανον, συνήχθησαν ὅλα τὰ ζῶα χερσαῖα καὶ

πετεινά· καὶ ἀφ' οὗ ἐνταφιάσθη τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου, ἐφώναξε καθὲν ζῶον τὴν φωνὴν του, καὶ οὕτως ἀπεχώρησαν· ζητηθὲν δὲ τὸ λείψανον αὐτοῦ μετὰ ταῦτα, δὲν εὑρέθη εἰς τὸν τάφον. (1)

Ἐδῶ εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ζωγράφου εὐρίσκομεν καὶ τοὺς εἰκοσιῆς ὁσιομάρτυρας, ἢ παρ' ἄλλοις εἰ- Εἰκοσιῆς. κοσιτέσσαρας· οἵτινες κλεισθέντες εἰς τὸν πύργον, καὶ ἐλέγχοντες ἄνωθεν τοῦ πύργου, τὸν τε λατινόφρονα βασιλέα Μιχαήλ, καὶ τὸν πατριάρχην Βέκκον, ὡς κακοδόξους καὶ αἵρετικούς, κατεκαύθησαν ὑπ' αὐτῶν ἐντὸς τοῦ πύργου· καὶ οὕτως ἔλαβον τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ι' Ἀς ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὴν ἱερὰν καὶ περιώνυμον μονὴν τοῦ Δοχειαρίου, καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ὅσιον καὶ θεοφόρον Εὐθύμιον, τὸν χρηματί- Εὐθύμιος. σαντα θεῖον μὲν κατὰ σάρκα, πατέρα δὲ κατὰ πνεῦμα, τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς Νεοφύτου, τοῦ καὶ κτίτορος τῆς αὐτῆς μονῆς. Οὗτος οὖν ἐκ τῆς βασιλευούσης τῶν πόλεων καταγόμενος, καὶ γνώριμος καὶ φίλος καταστάς μὲ τὸν μέγαν Πατέρα ἡμῶν Ἀθανάσιον τὸν τῆς μεγίστης Λαύρας, πρῶτον ἔγινε κτίτωρ καὶ οἰκιστὴς τῆς ῥηθείσης ἱερᾶς μονῆς τοῦ Δοχειαρίου. Καὶ πρότερον μὲν, μονίδριον οἰκοδομήσας ἐπ' ὀνόματι τοῦ μεγάλου Νικολάου, ἐν τῷ τόπῳ τῷ καλουμένῳ Δάφνῃ,

(1) Τὸν εἶον τοῦ ὁσίου τούτου ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

ἐκεῖσε τὸ τῆς ἀρετῆς καὶ ἡσυχίας μέλι εἰργάζετο, μὲ ἄλλους ὁμοῦ ἀδελφούς. Ἐπειδὴ δὲ ἦλθον Σαρακηνοὶ εἰς τὸ Ὄρος, καὶ ἄλλα μὲν πράγματα τοῦ μονιδρίου διήρπασαν, ἄλλα δὲ κατηδάφισαν, καὶ μόλις ὁ ὅσιος ἐλυτρώθη τῆς ἐκείνων μάχαίρας, κρυφθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν εἰς τὸν λόγγον. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν δὲν ἔκρινεν εὐλογον νὰ κάθηται εἰς τοιοῦτον κινδυνώδη τόπον εἰς τὸ ἐξῆς. Ὅθεν ἀπάρας ἐκεῖθεν μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ Μοναχῶν, ἔρχεται εἰς τοῦτον τὸν τόπον, ὅπου τώρα εἶναι τὸ μοναστήριον· ὁ ὁποῖος ἦτον μὲν τότε τραχὺς καὶ εἰς κατοικίαν ἀνώματος, εἰς ἡσυχίαν ὁμῶς πολλὰ ἐπιτῆδεις. Καὶ λοιπὸν ἀγοράσας τὸν τόπον παρὰ τοῦ τότε πρώτου Ἰσαάκ, καὶ καθάρισας αὐτὸν ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ ὁμαλίσας, οἰκοδομεῖ πάλιν ἐκεῖσε ναὸν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ μεγάλου Νικολάου, ὁμοῦ καὶ κελλία, μὲ ἀπείρους ἰδρώτας καὶ πόνους, εἰς κατοικίαν αὐτοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ· καὶ ἡγωνίζετο ἐπιμελῶς εἰς τὸ τῆς ἀσκήσεως στάδιον. Ἀφ' οὗ δὲ μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ ἀνεψιός του, ἐκούρευσε αὐτὸν Μοναχόν· καὶ ἐγχειρήσας εἰς αὐτὸν τὴν προστασίαν καὶ ἐπιμέλειαν τῆς μονῆς, αὐτὸς τοῦ λοιποῦ ἐν ἡσυχίᾳ διήγεν, ἐν ᾗ καὶ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο, ἐκατονταετῆς γενόμενος γέρων.

Νεόφυτος.

Ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν ὅσιον Νεόφυτον τὸν

κτίτορα τῆς αὐτῆς μονῆς περὶ οὗ προείπομεν· ὅς τις Δουκὸς ὢν υἱός, ἐπὶ τοῦ βασιλέως Νικηφόρου τοῦ Φωκά, καὶ Ἰωάννου τοῦ Τζιμισκῆ ἐν ἔτει 969, διὰ τὴν εὐδοκίμῃσιν ἣν εἶχεν εἰς τὴν ἐξω σοφίαν, καὶ μάλιστα διὰ τὰς ἀρετάς αὐτοῦ, καὶ τὸ ταπεινὸν τοῦ φρονήματος, ἡγαπάτο παρὰ πάντων· ὅθεν καὶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως κατεστάθη ὑπογραφεὺς πρῶτος τῶν βασιλικῶν ὑπομνημάτων. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε θεῖον εἰς τὸ Ὄρος τὸν ἀνωτέρω Εὐθύμιον, ἡγουμενεύοντα τῆς μονῆς τοῦ Δοχειαρίου, ἡγάπησε νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν νὰ γένη μοναχός. Καὶ δὴ καταλιπὼν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ, ἦλθεν εἰς τὴν ἀνωθεν μονὴν καὶ ἐγένε Μοναχός, ἀφιερῶσας εἰς αὐτὴν καὶ ὅσα χρήματα καὶ ὑποστατικά εἶχεν ὁ αἰδιδίμος· κατασταθεὶς δὲ ἡγούμενος τῆς αὐτῆς μονῆς παρὰ τοῦ θεοῦ του διὰ τὴν ἀξιότητά του, ἔκτισεν ἄλλην ἐκκλησίαν μεγάλην καὶ πύργον καὶ φρούριον εἰς τὸ μοναστήριον· καὶ ἐφάνη τῇ ἀληθείᾳ νέος κτίτωρ αὐτοῦ. Ὅτε καὶ διὰ προσευχῆς αὐτοῦ, ἐφάνέρωσαν οἱ θεοὶ Ἀρχάγγελοι τὸν κεκρυμμένον θησαυρόν· ὕστερον δ' ἐγένε καὶ πρῶτος τοῦ ἁγίου Ὄρους· εἶτα παραιτησάμενος καὶ ἡσυχάσας, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν ὅσιον Θεοφάνη, ὅς τις Θεοφάνης. ἐξ Ἰωαννίνων καταγόμενος, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, ἐγένετο Μοναχός εἰς τὸ αὐτὸ μονα-

στήριον τοῦ Δοχειαρίου· καὶ εἰς τὴν ἀρετῆς τελειότητα ἔφθασεν, ὥστε ἔγινε καὶ ἡγούμενος τῆς αὐτῆς μονῆς· καὶ θαυμάτων δύναμιν ἤξιώθη ἐτιζῶν νὰ λάβῃ παρὰ Κυρίου· τὸ γὰρ ἄλμυρὸν ὕδωρ τῆς θαλάσσης διὰ προσευχῆς αὐτοῦ εἰς γλυκὺ μετέβαλε· καὶ τὴν τρικυμίαν τῆς θαλάσσης εἰς γαλήνην μετεποίησε, καταβαίνων ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸ ἅγιον Ὅρος. Καὶ μετὰ θάνατον δὲ, ἔξω εἰς τὸ μοναστήριον ὅπερ ἔκτισε τῶν Ἀσωμάτων εἰς τὴν χώραν τῆς Βερρόϊας ἐν τῇ Σκήτῃ τοῦ Προδρόμου, πολλὰ θαύματα ἐποίησε τὸ ἅγιον αὐτοῦ λειψάνον· λεπτὸν γάρ τινα Ἀγαρηνὸν ἰάτρευσε· καὶ δαιμονῶντα ἐθεράπευσε· καὶ ἓνα κουλλὸν κατὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα, ὑγιῇ ἐποίησε· καὶ τὴν χώραν τῆς Ναούσης, πολλάκις ἀπὸ τὴν πανώλην διέσωσε· καὶ αἰμορροοῦσαν γυναῖκα ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἐλύτρωσε· καὶ ἄλλα παρόμοια θαύματα ἐποίησε διὰ τοῦ ἁγίου λειψάνου του, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς ἀπόδειξιν τῆς θεαρέστου πολιτείας του.

ΙΒ' Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ ^{Θεοδόσιος.} Φιλοθέου· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ἱεράρχην Θεοδόσιον τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἁγίου Διονυσίου· ὅστις ἡγούμενος κατασταθεὶς πρότερον τῆς αὐτῆς μονῆς, εἶτα πεσὼν αἰχμάλωτος εἰς τοὺς Ἀγαρηνούς, ἐγένετο ὕστερον Τραπεζοῦντος Μητροπολίτης.

Εἰς τὴν μονὴν ταύτην εὐρίσκομεν καὶ τὸν νέον ὁσιομάρτυρα Δαμιανόν· ὅστις ἐξ Ἀγράφων κατα- ^{δαμιάτος.} γόμενος, ἦλθεν εἰς τὸ Ὅρος καὶ ἔγινε Μοναχός· ἡσυχάζων δὲ ἔξω τῆς μονῆς ταύτης, ἤκουσε θείαν φωνὴν λέγουσαν » Δαμιανέ, μὴ ζῆτει μόνον τὸ » ἰδικόν σου συμφέρον, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν ἄλλων. Ὅθεν ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰ μέρη τοῦ Ὀλύμπου, κηρύττων εἰς τοὺς Χριστιανούς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διδάσκων αὐτοὺς νὰ ἀπέχωσιν ἀπὸ πάσης κακίας, καὶ νὰ φυλάττωσι τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ· ἐκεῖ δὲ ἐπιβουλευθεὶς ἀνεχώρησε, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ μέρη τῶν Ἀγράφων, ὅπου καὶ κτίσας μικρὸν μοναστήριον, ἡσύχαζε με ἄλλους ἀδελφούς. Ἐπιβουλευθεὶς δὲ καὶ ἐκεῖ, παρεδόθη εἰς τὸν κριτὴν τῆς Λαρίσσης, καὶ βασανισθεὶς με διαφόρους βασάνους, καὶ μὴ ἀρνηθεὶς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλέγχων ἀνδρείως τὴν θρησκείαν τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐκρεμάσθη· καὶ πεσὼν ἀπὸ τὴν κρεμάθραν ἔτι ζῶν, παρεδόθη εἰς τὴν φωτίαν, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον τῷ 1568.

Ἐδῶ εὐρίσκομεν καὶ τὸν σημειοφόρον ἡσυχαστὴν Δομέτιον, μετὰ τὸν ὁποῖον ἡσύχασεν ὁ ὁσίος ^{Δομέτιος.} Δομέτιος τρία ἔτη.

Ἐδῶ εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Φιλοθέου εὐρίσκομεν ἀκόμη καὶ τὸν ἅγιον Συμεὼν, τὸν μονο- ^{Συμεών.}

χίτωνα, καὶ ἀνυπόδητον ὅστις ὠνόμαζετο Κουρε-
 μένος· διότι, ὢν πρότερον Διάκονος εἰς τὴν Λαύ-
 ραν· ἐπειδὴ ἀδελφός τις ἐθαύμασε καὶ ὠρέχθη τὰ
 μαλλία του, ὁ θεὸς Συμεὼν τὰ ἔκοψε καὶ τοῦ τὰ
 ἔδωκεν· οὗτος λοιπὸν ἀπελθὼν ὕστερον εἰς τὸ μο-
 ναστήριον τοῦ Φιλοθέου, ἐγένετο ἡγούμενος εἰς
 αὐτὸ διὰ τὴν ἀρετὴν του καὶ φρόνησιν. Ἐπειδὴ
 δὲ μίαν φορὰν ἤλεγξε μερικὸς ἀτάκτους Μονα-
 χούς, ἐκείνοι μὴ ὑποφέροντες τὸν ἐλεγμὸν, ἔδει-
 ραν, φεῦ! αὐτὸν καὶ ἐφυλάκισαν. Ὅθεν ἀνεχώρη-
 σεν ὁ ἅγιος ἀπὸ τοῦ Ὄρους, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ
 μέρη τῆς Ζαγοράς, καὶ Εὐρίπου, καὶ Ἀθηνῶν, καὶ
 Λαρίσσης, κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ
 πολλοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐπιστρέφων εἰς μετάνοιαν·
 κατοικήσας δὲ τρεῖς ὁλοκλήρους χρόνους ὑπὸ κά-
 τω εἰς μίαν μηλέαν, κατὰ τὸ βουνὸν τὸ καλούμε-
 νον Φλαμούριον, πηγνύμενος ἀπὸ τὴν ψύχραν τοῦ
 χειμῶνος, καὶ καταφλεγόμενος ἀπὸ τὴν καῦσιν
 τοῦ καλοκαιρίου, ἐσύναξεν ἐκεῖ πολλοὺς ἀδελφούς·
 ὅπου καὶ ἔκτισε μοναστήριον εἰς ὄνομα τῆς ἁγίας
 Τριάδος. ὁ δὲ ἀπελθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ
 τινα χρεῖαν, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ τρισμακάρι-
 στος· καὶ μετὰ τὴν κοίμησίν του, εὐωδίασε τὸ
 ἅγιον αὐτοῦ λείψανον, καὶ πολλὰ θαύματα ἐποίη-
 σεν· ἡ γὰρ ἁγία αὐτοῦ Κάρα, ἡ εὐρίσκομένη τώ-

ρα εἰς τὸ ἄνωθεν μοναστήριόν του, Χριστιανόν τι-
 να ἰάτρευσεν ἀπὸ τὴν ἀνίατον ἀσθενείαν τῆς φθί-
 σεως, καὶ ἄλλον τινὰ ὑδρωπικόν, μέρος τοῦ λει-
 ψάνου του, ὑγιά ἐποίησε· καὶ ἄλλους πολλοὺς
 καθ' ἑκάστην ἰατρεῦει ἀπὸ δαιμόνια, καὶ ἀπὸ ἄλ-
 λας διαφόρους ἀσθενείας· μάλιστα δὲ ἀπὸ τὴν θα-
 νατηφόρον ἀσθενείαν τῆς πανώλους, ὡς ἐν τῷ τε-
 τυπωμένῳ κατὰ πλάτος βίῳ αὐτοῦ ὁράται, εἰς ἐν-
 δεῖξιν τῆς θεαρέστου πολιτείας του. (1)

Ἐδῶ εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Φιλοθέου, εὐρί-
 σκωμεν γενόμενον Μοναχόν, καὶ τὸν ἱσαπόστολον
 καὶ ἱερομάρτυρα Κοσμάν, τὸν ἐκ τινος χωρίου τῆς Κοσμάς.
 Ναυπάκτου, μεγάλου δένδρου λεγομένου, καταγό-
 μενον· ἐφημέριον δὲ τῆς αὐτῆς μονῆς χρηματί-
 σαντα· τοῦ ὁποίου τὸν βίον, καὶ τὴν περίοδον τοῦ
 ἀποστολικοῦ κηρύγματος, καὶ τὰ θαύματα καὶ τὸ
 μαρτυρικὸν τέλος, ὅποιος βούλεται νὰ μάθῃ πλα-
 τύτερον, ἅς ἀναγνώσῃ ταῦτα πάντα ἐν τῷ νέῳ
 Μαρτυρολογίῳ.

ΙΣΤ' Ἀς ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν
 τοῦ Γρηγορίου· καὶ ἐδῶ εὐρίσκωμεν τὸν ὅσιον Γρη- Γρηγόριος
 γόριον τὸν κτίτορα τῆς μονῆς ταύτης· ὅστις,
 ὅτι μὲν ἦσεν ἡσυχαστής καὶ ὅσιος, μαρτυρεῖ τὸ

(1) Τούτου ἡ ἁσματικὴ ἀκολουθία εὐρίσκεται τετυπωμένη εἰς
 χωριστὴν φυλλάδα· καὶ ὁ βολήμειος αὐτὸν ἐορτάζειν, ζητησάτω
 αὐτήν.

μέχρι τῆς σήμερον σωζόμενον αὐτοῦ σπήλαιον, ἐν ᾧ ἡσυχάζων, τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας ὁ ἀοίδιμος ἠγωνίζετο· ὅτι δὲ ὡς ἅγιος ἐωρτάζετο, μαρτυρεῖ ἡ θεία αὐτοῦ Εἰκὼν· ὅποια δὲ ἐστάθησαν τὰ κατὰ μέρος κατορθώματα τῆς ἐνθέου αὐτοῦ πολιτείας, ὁ πανδαμάτωρ χρόνος δὲν μᾶς ἄφησε κἀνὲν ὑπόμνημα· τὸ ὅποῖον νομίζομεν, ὅτι συνηφανίσθη ὁμοῦ μὲ ὅλον τὸ μοναστήριον, ἀπὸ τὴν εἰς αὐτὸ γενομένην ποτὲ πυρκαϊάν, κατὰ τὴν παλαιάν παράδοσιν ἣν ἔχομεν.

ΙΖ' Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἱεράν μονὴν τῆς ^{Σίμων.} Σιμόπετρας· καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν τὸν ἅγιον Σίμωνα τὸν μυροβλύτην, τὸν κτίτορα τῆς αὐτῆς μονῆς· ὅστις ζήσας πρότερον εἰς ὑποταγὴν γέροντος, εἴτα ἡσυχάσας εἰς τὸ ἐκεῖσε σωζόμενον αὐτοῦ σπήλαιον, εἰς τόσῃν τελειότητι ἀνυψώθη ὁ ἀοίδιμος, ὥστε καὶ τὸν διάβολον εἰς εἶδος δράκοντος φανέντα αὐτῷ ἐνίκησε· καὶ θείου φωτισμοῦ ἠξιώθη· καὶ φωνὴν ἤκουσε παρὰ τῆς Θεοτόκου ἐν τῇ νυκτὶ τῶν Χριστουγέννων, προστάζουσιν αὐτὸν νὰ κτίσῃ τὸ μοναστήριον ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν· ὅπου καὶ ἄστὲρα εἶδεν ἱστάμενον κατελθόντα ἄνωθεν· ἀφ' οὗ δὲ ἔκτισε τὸ μοναστήριον, ἐποίησε καὶ πολλὰ θαύματα. Τὸν γὰρ κεραστήν καὶ μαθητὴν του, πεσόντα κάτω ἀπὸ τὸ μέγα ὕψος ἐκεῖνο, ἀβλαβῆ ἐφύλαξε· καὶ τῶν ὀρμησάντων κατ' αὐτοῦ

Ἀράβων, ἄλλου μὲν ἐξήρανε τὴν χεῖρα· ἄλλων δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐτύφλωσε· καὶ πάλιν ἰατροῦσας αὐτοὺς, ἐδάπτισε καὶ Μοναχοὺς ἐποίησε· καὶ τὴν θυγατέρα δὲ τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας Ἰωάννου Οὐγγλεσι, δαιμονισμένην οὕσαν ἰάτρευσε· καὶ μετὰ θάνατον, μῦρον εὐώδες ἐκ τῶν λειψάνων του ἀνέβλυσε· καθὼς τοῦτο μαρτυρεῖ τὸ τοῦ ἀνωτέρω βασιλέως χρυσόβουλον.

ΙΘ' Ἄς ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὴν βασιλικὴν μονὴν τοῦ Ἐσφιγμένου, καὶ ἐδῶ εὐρίσκομεν ὅτι ἐστάθη κοινοδιάτης καὶ ὑπηρέτης τῆς τραπέζης ὁ νέος Ἀθανάσιος, ὁ γενόμενος ὕστερον πατριάρχης Ἀθανάσιος. ^{αἰος.} Κωνσταντινουπόλεως· καθὼς ἱστορεῖ Ἰωσήφ ὁ Καλοθέτης, ὁ τὸν βίον συγγράψας τοῦ ἁγίου τούτου· οὗ τινος τὰ κατορθώματα καὶ τὴν πολιτείαν, ἃς ἀναγνώσῃ ὁποῖος θέλῃ εἰς τὸν ἀπλοῦν βίον αὐτοῦ τὸν ἐν τῷ νέῳ Παραδείσῳ περιεχόμενον· ἡμεῖς δὲ τόσον λέγομεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐτίμησεν αὐτὸν ἐν Κυρίῳ ἀναπαυσάμενον, πηγὴν θαυμάτων καὶ εὐωδίας ἀποδείξας τὸν τάφον αὐτοῦ καὶ τὸ λείψανον, ὡς λέγει ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν ἱερῶς ἡσυχάζόντων λόγῳ αὐτοῦ, τῷ περιεχομένῳ ἐν τῇ Φιλοκαλίᾳ· ^{ἐν τῇ} ἐδῶ εἰς τὴν Σκήτην τοῦ Ἐσφιγμένου, τὴν καλουμένην Σαμάρειαν, εὐρίσκομεν ἡσυχάζοντα τὸν ἅγιον Δαμιανόν, τὸν φίλον τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ ^{Δαμιανός.}

τοῦ Ζωγραφίτου, ὡς ἐν τῷ βίῳ ἐκείνου ὁράται· οὗτος οὖν ὁ Δαμιανὸς ἔχων ἐντολὴν νὰ μὴ κοιμηθῇ ποτὲ ἔξω τῆς καλύβης του, ἐφάνη τῇ ἀληθείᾳ σπερρὸς φύλαξ τῆς ἐντολῆς ταύτης μὲ τὴν ἀκόλουθον περίστασιν. Ἀπελθὼν γάρ ποτε εἰς ἓνα πνευματικόν, πλησίον τῆς μονῆς τοῦ Χιλιανταρίου καθήμενον, καὶ μὴ εὐρών αὐτὸν ἐπρόσμεινεν ἕως οὗ ἐβραδίασεν ἡ ἡμέρα· παρακαλούντων δὲ αὐτὸν νὰ μείνῃ, τῶν ἐκεῖσε ὄντων ἀδελφῶν, καὶ διότι ἦτον ἐσπέρα, καὶ διότι ἦτον ὁμιχλώδης καὶ βροχερὸς ὁ καιρὸς· ὁ μεγαλόψυχος ἐκεῖνος δὲν ἔστερξεν· ἀλλὰ ἀνεχώρησε· μὴ γνωρίζων δὲ ποῦ εὕρισκετο διὰ τὴν πολλὴν βροχὴν καὶ τὸ σκότος, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἀνεβόησε, σῶσόν με, ὅτι ἀπόλλυμαι. Καί, ὦ τοῦ θαύματος! ἅμα τῇ φωνῇ εὐρέθη ἔμπροσθεν τῆς καλύβης του ἀβλαβής· ἐξαπέστειλε γάρ ὁ Κύριος τὸν ἄγγελόν αὐτοῦ, καὶ ἐλύτρωσε τὸν δοῦλόν του· μετὰ δὲ τὴν κοίμησίν του, τόση πολλὴ καὶ ἄρρητος εὐωδία μύρου ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ τρισμακαρίου, ἕως τεσσαράκοντα ἡμέρας, ὥστε ἡσθάνοντο οἱ Πατέρες αὐτὴν κάτω εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἐσφιγμένου εἰς διάστημα ἑνὸς μιλίου καὶ ἐπέκεινα· δοξάσαντος αὐτὸν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν καθαρότητα καὶ θεάρεστον πολιτείαν του.

Τελευταῖον δὲ, ἃς ὑπάγωμεν καὶ εἰς τὴν Σκή-

τὴν καὶ κελλία τῶν Καρεῶν, καὶ ἐδῶ εὕρισκομεν τὸν ὅσιον Νεκτάριον, τὸν ἐν τινὶ κελλίῳ τοῦ Ἰά-^{Νεκτάριος} γαρι ἐπονομαζομένῳ ἀσκητικῶς καὶ ἁγιοπρεπῶς ζήσαντα καὶ τελειωθέντα ἐν ἑταίρῳ. Εἰς τὸ αὐτὸ κελλίον εὕρισκομεν καὶ τὸν αὐτοῦ γέροντα Φιλό-^{Φιλόθεος} θεον, τὸν προορατικοῦ χαρίσματος ἡξιωμένον. (1)

Ἐδῶ εὕρισκομεν καὶ ὁσιομάρτυρας, τὸν πρῶτον τοῦ ἁγίου Ὄρους, καὶ τοὺς κύκλῳ κατοικοῦντας εἰς τὰ κελλία· οἵτινες, ἐπειδὴ ἤλεγξαν τοὺς λατινόφρονας, Μιχαὴλ τὸν βασιλέα, καὶ Βέκκον τὸν πατριάρχην, ὁ μὲν πρῶτος ἐκρεμάσθη· οἱ δὲ ἄλλοι, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθησαν.

Δὲν δύναμαι νὰ σιωπήσω καὶ τὸν ὅσιον Νικη-^{Νικηφόρος} φόρον, τὸν πρότερον μὲν λατῖνον ὄντα, ὕστερον δὲ τὸ δόγμα τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας δεξάμενον, καὶ ἐλθόντα καὶ ἡσυχάσαντα εἰς τὰ ἐρημικώτερα μέρη τοῦ Ὄρους· ὅστις συνέγραψε τὴν σοφὴν μέθοδον περὶ τῆς νοερᾶς προσευχῆς, ^ἡκειμένην ἐν τῇ Φιλοκαλίᾳ σελ. 869.

Ὅμοίως ἐδῶ εὕρισκομεν καὶ τὸν ὅσιον καὶ θεόσοφον Θεόληπτον· ὅστις ἀσκήσας πρότερον ἐν^{Θεόληπτος} ταῦθα, ὕστερον ἔγινε Φιλαδελφίας ἀρχιερεὺς· ὡς ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ὁ Παλαμαῆς θεῖος Γρηγόριος· τὸν ὁποῖον τοῦτον καὶ τὸν ἀνωτέρω Νικηφόρον,

(1) Τὸν βίον τούτων ὄρα εἰς τὸ νέον Ἐκλόγιον.

ἔλαβε διδασκάλους ὁ ῥηθεὶς Γρηγόριος εἰς τὴν μοναδικὴν φιλοσοφίαν (ὅρα Φιλοκαλ. σελ. 961).

Οὗτοι εἶναι οἱ ὀνομαστοὶ καὶ γνωστοὶ εἰς ἡμᾶς ἅγιοι, ὅσοι ἐβλάστησαν εἰς τοῦτο τὸ "Ὅρος" εἶναι δὲ καὶ ἄλλοι ἀνώνυμοι καὶ ἀγνώριστοι εἰς ἡμᾶς, οἵτινες, ἄλλοι μὲν ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν Ἀράβων καὶ Ἀγαρηνῶν ἀνηρεθέτησαν εἰς πολλὰ μοναστήρια πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἄλλοι δὲ κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τρόπους εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, καὶ ἡγίασαν· τοὺς ὁποίους ἐὰν θέλω νὰ ἐξαριθμῶ, βέβαια θέλουσι πληθυνθῇ ὡς ἡ ἄμμος, κατὰ τὸν Δαβὶδ » ἐξαριθμήσομαι αὐτοὺς, καὶ » ὑπὲρ ἄμμον πληθυνθήσονται (ψαλμ. ρλθ. 17) οὗτοι ὅλοι εἶναι οἱ πύρινοι ἐκεῖνοι καὶ ὑψηλοὶ πύργοι, οὓς εἶδεν ἔξυπνος μὲ θεῖαν ὀπτασίαν ὁ ὅσιος Μάρκος ὁ μαθητὴς Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, ὅτι ἦσαν τριγύρω εἰς ὅλον τὸ ἅγιον "Ὅρος" οὗτοι εἶναι τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν μοναχῶν, οὓς εἶδεν ὁ αὐτὸς Μάρκος, ὅτι ἴσταντο ὁμοῦ μὲ τοὺς Ἀγγέλους καὶ Ἀρχαγγέλους τριγύρω εἰς τὴν Θεοτόκον, δοξολογοῦντες καὶ προσκυνοῦντες αὐτήν· ἥτις ἔχουσα παλάτια χρυσᾶ καὶ ὑψηλὰ, κατὰ τὸ μέρος τῆς Βίγλας, ἐκάθητο ἐπὶ θρόνου ὡς βασίλισσα· καθὼς τὴν ὀπτασίαν ταύτην ἀναφέρει ὁ βίος τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Κουσοκαλυβίτου. Καὶ διὰ τὰ εἶπω μὲ συντομίαν, οὗτοι οἱ σήμερον ἐορταζόμενοι

ἅγιοι ἔδειξαν ἀληθῆ τὴν προφητείαν τῆς Θεοτόκου, ἣν εἶπεν ὅτι θέλει ὀνομασθῇ ἅγιον τοῦτο τὸ "Ὅρος" οὗτοι γὰρ εἶναι οἵτινες τὸ ἡγίασαν, τὸ ἐθαυμάστωσαν, τὸ ἐδόξασαν, καὶ τὸ ἔκαμαν ὀνομαστόν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ Γ.

ΗΘΙΚΟΝ.

Τοιοιυτοτρόπως μὲν οἱ θεοφόροι οὗτοι Πατέρες καὶ ἅγιοι, ἡγάπησαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ τὴν ἰσαγγελον αὐτῶν πολιτείαν, καὶ τὰ θεάρεστα αὐτῶν κατορθώματα· καὶ ἀμοιβαίως ἡγαπήθησαν καὶ ἐδοξάσθησαν παρὰ Θεοῦ, καὶ ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ζῶντες καὶ μετὰ θάνατον, μὲ τὰς ἀναβλύσεις τῶν μύρων· μὲ τὰς εὐωδίας τῶν λειψάνων· μὲ τὰ ὑπερφυσικά θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐνήργησε δι' αὐτῶν, καὶ ἐνεργεῖ πάντοτε ὁ τῶν ἁγίων Θεός· καὶ μὲ τὴν ἀπόλαυσιν ὅλων ἐκείνων τῶν οὐρανίων καὶ αἰωνίων ἀγαθῶν « ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, » καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. » (Α'. Κορ. β.) Καὶ νῦν συγχορεύουσιν ἐν οὐρανοῖς μὲ τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων· μὲ τοὺς χοροὺς τῶν Πατριαρχῶν· τῶν Προφητῶν· τῶν Ἀποστόλων· οἱ Ἱεράρχαι μὲ τοὺς Ἱεράρχας· οἱ Ὅσιοι μὲ τοὺς Ὀσίους· οἱ

Ὁμολογῆται μὲ τοὺς Ὁμολογητάς· οἱ Ὁσιομάρ-
τυρες καὶ Ἱερομάρτυρες, μὲ τοὺς Ὁσιομάρτυρας
καὶ Ἱερομάρτυρας· Θεὸν ὁρῶντες πρόσωπον πρὸς
πρόσωπον, καὶ ὁρώμενοι καὶ φωτιζόμενοι παρὰ
τοῦ Θεοῦ, ὃν ἐκ ψυχῆς ἠγάπησαν, μὲ τὴν τρανο-
τέραν γνῶσιν καὶ τελειωτέραν ἑλλαμψιν τῆς αὐ-
τοῦ θεότητος· τὴν ὁποίαν βασιλείαν οὐρανῶν ὀνο-
μάζει ὁ θεολόγος Γρηγόριος. (1) Ἡμεῖς δὲ οἱ τού-
των τῶν ἁγίων πατέρων εὐτελεῖς υἱοὶ καὶ διάδο-
χοι, μὲ ποῖον τρόπον δυνάμεθα νὰ εὐαρεστήσωμεν
τῷ Θεῷ, καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν τῆς ποθουμένης σω-
τηρίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἀφήσαμεν τὸν κόσμον, καὶ
ἦλθομεν ἐδῶ εἰς τὸ Ὅρος τοῦτο; ἐγὼ νὰ σᾶς εἰ-
πῶ· ἀνίσως καὶ ἀκολουθῶμεν τὸ παράδειγμα τῆς
ἐναρέτου ζωῆς καὶ πολιτείας τῶν ὁσίων τούτων·
καὶ ἀνίσως ἐπιμεληθῶμεν νὰ φυλάττωμεν ἀπαρα-
σάλευτα τοὺς νόμους καὶ κανόνας καὶ τύπους τῆς
μοναδικῆς πολιτείας, ὅσας παρέδωκαν ἐγγράφως
εἰς ἡμᾶς οἱ τρισμακάριοι οὗτοι ὅσιοι.

(1) Οὕτω γὰρ ἐκεῖνος ἐν τῷ περὶ Θεολογίας πρώτῳ αὐτοῦ
λόγῳ φησὶ » τί μοι τὸ λειπόμενον; τί τὸ ἐλπίζομενον; βασι-
λείαν οὐρανῶν πάντως ἐρεῖς· ἡγοῦμαι δὲ μὴ ἄλλο τι τοῦτο εἶναι,
ἢ τὸ τυχεῖν τοῦ καθαρωτάτου τε καὶ τελειωτάτου· τελειώτατον
δὲ τῶν ὄντων γνῶσις Θεοῦ· ἀλλὰ τὸ μὲν, κατάσχωμεν· τὸ δὲ,
καταλάβωμεν· τὸ δὲ ἐκεῖθεν ταμιευσώμεθα· ἵνα ταύτην σχῶμεν
τῆς φιλοπονίας τὴν ἐπικαρπίαν, ὅλην τῆς ἁγίας Τριάδος τὴν
ἑλλαμψιν, ἣτις ἐστὶ καὶ οἷα, καὶ ὅση, εἰ θέμις τοῦτο εἰπεῖν.

Καὶ λοιπὸν, ὅσοι μὲν εἶναι ἡγούμενοι καὶ
προεστώτες τῶν ἱερῶν μοναστηρίων, ἢ Σκήτειων,
ἢ Κελλίων, ἃς μιμῶνται τοὺς ἁγίους τούτους εἰς
τὴν πραότητα καὶ τὴν ταπεινῶσιν· καὶ ἃς μὴ
ἐπαίρωνται εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἡγουμενείας· ἵνα
μὴ μετὰ τῶν ὑπερηφάνων κατακριθῶσι, καὶ στερη-
θῶσι τοῦ μακαρισμοῦ τῶν ταπεινοφρόνων· καθὼς
παραγγέλλει ὁ μέγας Βασίλειος λέγων » τὸν
» προεστώτα μὴ ἐπαιρέτω τὸ ἀξίωμα, ἵνα μὴ
» ἐκπέσῃ τοῦ μακαρισμοῦ τῆς ταπεινοφροσύνης.
Ὅσοι δὲ εἶναι ὑποτακτικοὶ καὶ ὑποκείμενοι, ἃς
μιμῶνται τοὺς ἁγίους τούτους εἰς τὴν ἀληθινὴν
ὑποταγὴν καὶ ὑπακοήν, φυλάσσοντες τὰ καθήκον-
τα τῆς ὑπακοῆς, τὰ ὁποῖα εἶναι ἕξ, κατὰ τοὺς
θεοφόρους Πατέρας· αὐὸν νὰ μὴ κρύπτωσι τοὺς λο-
γισμούς των ἀλλὰ νὰ τοὺς ἐξομολογῶνται· βῶν
νὰ ἔχωσι βεβαίαν καὶ ἀληθινὴν ἀγάπην εἰς τοὺς
γέροντάς των, καὶ ὅχι πλαστήν καὶ ὑποκριτικὴν·
γὼν νὰ φυλάττωσι καθαρὰν καὶ ἄδολον πίστιν εἰς
αὐτοὺς, ὡς εἰς τὸν ἴδιον Χριστόν· δῶν νὰ λέ-
γωσι τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅλα, καὶ λόγια καὶ ἔργα
ὅσα πράξουσιν· εὐὸν νὰ ἔχωσι τελείαν ἐκκοπὴν,
ὅχι μόνον τοῦ θελήματος, ἀλλὰ καὶ τοῦ φρονή-
ματός των· καὶ ςῶν νὰ μὴ ἀντιλέγωσι καὶ ἐναν-
τιόνωνται εἰς τοὺς ἡγουμένους καὶ προεστώτας
των, εἰς ὅσα τοὺς προστάζουσι κατ' ἐντολήν Θεοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀντιλογία, κατὰ τὸν μέγαν Βασί-
 » λειον, τὸ αὐτοκρατορικὸν καὶ ἀνυπότακτον
 » δείκνυσι.

Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὅλοι ἀπὸ μικροῦ ἕως με-
 γάλου, ἅς μιμώμεθα κατὰ τὸ δυνατόν τοὺς ὁσίους
 τούτους εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χρι-
 στοῦ· εἰς τὴν ὑπομονὴν τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν
 κόπων τῆς ἀσκήσεως· εἰς τὴν φιλαδελφίαν· εἰς
 τὴν ἀγάπην· ἐξαιρέτως δὲ καὶ μάλιστα εἰς τὴν
 ἀκτημοσύνην καὶ παρθενίαν· διότι αὗται αἱ δύο
 ἀρεταί, εἶναι ἴδιαι ἡμῶν τῶν μοναχῶν, κατὰ τὰς
 ὁποίας διαφέρομεν ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς, ὡς λέγει ὁ
 ἅγιος Μάξιμος· εἰς τὴν ἀκτημοσύνην μᾶς βοηθεῖ
 μεγάλως νὰ βιάζωμεν ἑαυτοὺς νὰ μὴ θέλωμεν τὰ
 περιττὰ καὶ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν, ἀλλὰ τὰ μέτρια
 καὶ ἀναγκαῖα· εἰς δὲ τὴν Παρθενίαν μᾶς βοηθεῖ
 μεγάλως, ἡ φυλακὴ τῶν πέντε αἰσθήσεων ἡμῶν,
 καὶ μάλιστα ἡ τῆς ὁράσεως· ὅτι διὰ μέσου αὐτῶν,
 ὡς διὰ τινων θυρίδων, ἀναβαίνει ὁ τῆς ψυχῆς θά-
 νατος· καθὼς λέγει ὁ Ἱερεμίας· ἀνέβη θάνατος
 » διὰ τῶν θυρίδων. (θ. 20.) Ἐξαιρέτως δὲ εἰς τοῦ-
 το βοηθεῖ ἡμῖν, ἡ ἐν καρδίᾳ νοερά καὶ ἀδιάλει-
 πτος προσευχὴ τοῦ » Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ υἱὲ τοῦ
 » Θεοῦ ἐλέησόν με· ὅτι διὰ τῆς παντοτινῆς με-
 λέτης τοῦ ἁγίου τούτου ὀνόματος, ἀποδιώκομεν
 τοὺς αἰσχροὺς καὶ βλασφήμους λογισμοὺς, ὅσους

μᾶς προβάλλει ὁ διάβολος· καθὼς λέγει ὁ Ἰωάν-
 νης τῆς Κλίμακος » Ἰησοῦ ὀνόματι μᾶστιζε πο-
 λεμίους. Ὅθεν ἅς μὴ ἀρκώμεθα μόνον εἰς τὸ νὰ
 ἀναγινώσκωμεν τὴν κοινὴν καὶ διωρισμένην ἀκολου-
 θίαν, καὶ νὰ κάμνωμεν τὸν συνειθισμένον κανόνα
 μας, τὴν δὲ νοεράν καὶ παντοτινὴν προσευχὴν νὰ
 ἀμελῶμεν, διότι εἶναι τὸ ἐξαιρετικὸν ἔργον τῶν
 μοναχῶν.

Ἡμεῖς ὅσοι εὕρισκόμεθα ἐδῶ εἰς τοῦτο τὸ ἅγιον
 Ὄρος, εἴτε Μοναστηριακοὶ, εἴτε Σκητιῶται, εἴτε
 Κελλιῶται, πρέπει νὰ ἐντρεπώμεθα, ἂν ὅχι ἀπὸ
 ἄλλο, ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον
 ἔχει ὁ τόπος οὗτος εἰς τὸν ὁποῖον καθήμεθα· καὶ
 ἐκ τούτου νὰ παρακινώμεθα εἰς τὴν ἀρετὴν ἅγιον
 Ὄρος θέλει νὰ εἰπῇ, τόπος ἁγιότητος· τόπος κα-
 θαρότητος· τόπος ὅπου ἐπάτησαν τόσων ἁγίων πό-
 δες. Τόπος, ὅστις ἔχει ζυμωμένα τὰ χῶματα
 ἀπὸ τὰ αἵματα, ἀπὸ τοὺς ἰδρῶτας, καὶ ἀπὸ τὰ
 δάκρυα ἑκατοντάδων καὶ χιλιάδων ὁσίων Πατέ-
 ρων· εἰς ἓνα λόγον, τὸ ἅγιον Ὄρος εἶναι τόπος
 ἀρετῆς καὶ ἀγαθοεργίας.

Ἄς ἐνθυμώμεθα πάντοτε ἀδελφοί, τὸν πρῶτον
 ἐκεῖνον σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐφύγαμεν τὸν κό-
 σμον καὶ ἤλθομεν ἐδῶ εἰς τὸ Ὄρος· ὅστις ἦτον
 βεβαιότατα νὰ εὐαρεστήσωμεν τῷ Θεῷ, καὶ νὰ
 σωθῶμεν· καθὼς ἐνθυμεῖτο αὐτὸν πάντοτε καὶ ὁ

μέγας Ἀρσένιος, καὶ ἔλεγε τοῦτο τὸ ἀξιωματικόν·
νευτον λόγιον » Ἀρσένιε, δι' ὃ ἐξήλθες· διότι ἡ
συχνή τοῦ πρώτου ἐκείνου σκοποῦ μας ἐνθύμησις,
ἀνακαινίζει τὴν προθυμίαν ἡμῶν, καὶ δὲν μᾶς
ἀφίνει νὰ πίπτωμεν εἰς ἀμέλειαν.

Ἄς προσέχωμεν λοιπὸν, ἀγαπητοί, καλῶς, ὅσοι
εἰς τοῦτον τὸν νοητὸν παράδεισον τῆς Θεοτόκου
εὐρισκόμεθα· ὅτι, καθὼς εἰς τὸν αἰσθητὸν παρά-
δεισον ἦτον ξύλον ζωῆς, καὶ ξύλον γνώσεως κα-
λοῦ, καὶ πονηροῦ· οὕτω καὶ ἐδῶ εἶναι καὶ καλὰ
καὶ κακά· καὶ ζωὴ καὶ θάνατος· καὶ καθὼς ἐκεῖ
ἦτον ὄφις, ὅστις ἠπάτησε τοὺς προπάτορας· οὕτω
καὶ ἐδῶ εἶναι Διάβολος, καὶ ζητεῖ καθ' ὥραν νὰ
μᾶς ἀπατήσῃ μὲ τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς, καὶ νὰ
μᾶς θανατώσῃ. Ὅθεν ἅς μὴ λαμβάνωμεν θάρρος
ποτέ· λέγοντες, ὅτι τάχα εὐρισκόμεθα εἰς τὸν λι-
μένα τοῦτον, καὶ δὲν φοβούμεθα· διότι πολλάκις
συμβαίνει νὰ ναυαγῶσι πολλοὶ ἀνέλπιστα καὶ
ἔσω εἰς αὐτὸν τὸν λιμένα, τὸ ὅποιον εἶναι πλεόν
ἀξιογέλαστον· ἐπειδὴ, ἂν ἠθέλαμεν κινδυνεύσει
ὅταν εὐρισκώμεθα εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κόσμου, δὲν
εἴμεθα τόσο ἀξιογέλαστοι· ἀλλὰ νὰ κινδυνεύσω-
μεν, καὶ νὰ πνιγῶμεν ἐντὸς τοῦ λιμένος τῆς με-
τανοίας, τοῦτο κάμνει τοὺς Δαίμονας καὶ τοὺς ἀν-
θρώπους νὰ μᾶς περιγελῶσι περισσότερο· διὰ τοῦ-
το εἶπεν ὁ μέγας Βασίλειος » πολλοὺς ὁ ἐχθρὸς,

» τοὺς ἐν τῷ πελάγει καὶ παντὶ ἀνέμῳ καὶ κλύ-
» δωνι διασωθέντας, εἴσω τῶν λιμένων ἀμεριμνοῦν-
» τας, σὺν αὐτάνδρῳ τῷ σκάφει τῷ βυθῷ παρέ-
» δωκε. (περὶ ἀποταγ. βίου) Καὶ ἀλλαχοῦ λέγει, ὅτι
πολλοὶ μὲν ἀρχίζουν τὴν μοναδικὴν ζωὴν, ὀλί-
γοι ὅμως τὴν τελειοῦσιν ἀξίως καὶ καθὼς πρέπει·
» τὸ μὲν γὰρ κατάρξασθαι τοῦ μονήρους βίου, πολ-
» λοῖς ἴσως τετόλμηται· τὸ δὲ ἀξίως ἐπιτελέσαι,
» ὀλίγοις τάχα που πεπόνηται. (Ἐπιστολ. πρὸς Χίλωνα)

Πρὸ πάντων δὲ, ἅς μιμώμεθα ἅπαντες τοὺς
ἀγίους τούτους εἰς τὴν φιλοξενίαν καὶ ἐλεημοσύ-
νην, ἔάν θέλωμεν νὰ εὐλογῇ ὁ Κύριος τὰ ὑπάρ-
χοντα τῶν Μοναστηρίων, καὶ Σκήτewn, καὶ Κελ-
λίων· διὰ τὸ ὅποιον, ἁμαρτίαν ἐνόμισα νὰ σιω-
πήσω ἐδῶ ὡς ἀρμοδίαν, τὴν ἱστορίαν ἣν εὐρί-
σκομεν εἰς τὰ πατερικά.

Εἰς ἓν μοναστήριον ἦτόν τις ἡγούμενος πολλὰ
φιλόξενος καὶ ἐλεήμων· καὶ ὅσον αὐτὸς ἤλεει τοὺς
πτωχοὺς, τόσον περισσότερο εὐλόγει ὁ Θεὸς τὸ
μοναστήριόν του· ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ ἡγούμενος
ἐκεῖνος, ἔγινεν ἄλλος ἀνελεήμων, ὅστις ἐστέρησε
τὴν φιλοξενίαν καὶ ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοῦ ξένου
καὶ πτωχοῦ. Ὅθεν καὶ ὁ Θεὸς ἐστέρησε τὴν εὐ-
λογίαν τοῦ ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου· καὶ τὴν στε-
νοχωρίαν ἐδοκίμαζον οἱ μοναχοί, ὥστε μόλις εἶ-
χον τὸν ἐπιούσιον ἄρτον· ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν

ὑπῆγεν εἰς ἱεροπρεπῆς καὶ σεβάσμιος γέρων εἰς τὸν θυρωρὸν, καὶ παρεκάλεσε διὰ νὰ τὸν δεχθῇ μέσα εἰς τὸ μοναστήριον· ὁ δὲ θυρωρὸς, τὸν ἐδέχθη ἀλλὰ κρυφίως. Ἐπειτα φιλοξενῶν αὐτὸν, τοῦ λέγει, μὴ θαυμάσης, καλὲ ἄνθρωπε, πῶς δὲν σε περιποιῶμαι καθὼς πρέπει· διότι, ἄλλοτε τὸ μοναστήριον τοῦτο ἦτον τόσον εὐτυχισμένον, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος ἐὰν ἤθελεν ἔλθει, τὸν ἐπεριποιεῖτο πλουσιοπάροχα· ἀλλὰ τώρα, τόσον ἐδυστύχησεν, ὥστε οὐδὲ τὸν πτωχότερον ἄνθρωπον δύναται νὰ περιποιηθῇ· τότε ὁ φαινόμενος γέρων ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη· δύο ἀδελφοὶ ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὸ μοναστήριον τοῦτο, καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν ἐπανεέλθωσι, ποτὲ δὲν θέλει εὐτυχῆσαι τὸ μοναστήριον· ὁ μὲν εἰς ἀδελφὸς, ὀνομάζεται » Δότε· καὶ ὁ ἄλλος » Δοθήσεται· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔγινεν ἄφαντος· εὐθὺς δὲ ὁ θυρωρὸς, ἀνήγγειλε τὴν ὁρασιν εἰς τὸν ἡγούμενον καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς. Ὅθεν ἤρχισαν πάλιν νὰ φιλοξενῶσι τοὺς πτωχοὺς ὡς πρότερον· καὶ οὕτως ἤρχισε καὶ τὸ μοναστήριον νὰ λαμβάνῃ πάλιν τὴν προτέραν του εὐτυχίαν. Παρὰ τῷ Πολιτικῷ Θεάτρῳ σελ. 402.

Ἐὰν ταῦτα πάντα φυλάττωμεν, ἀδελφοί, θέλομεν ἔχει πρὸς τὸν Θεὸν παντοτινοὺς πρεσβευτάς τοὺς σήμερον ἑορταζομένους ἁγίους πατέρας, καὶ βοηθοὺς καὶ ὑπερμάχους ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ καὶ

ἐν τῇ μελλούσῃ· καὶ ἀληθῶς ἔχομεν νὰ καυχώμεθα, ὅτι εἴμεθα, ἡμεῖς μὲν τέκνα αὐτῶν, αὐταὶ δὲ πατέρες ἡμῶν, διὰ τὴν ὁμοίωσιν ἣν ἔχουσι τὰ ἔργα ἡμῶν, μὲ τὰ ἔργα των· καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς Ἰουδαίους » Εἰ τέκνα τοῦ Ἀβραάμ » ἦτε, τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ ἐποιεῖτε ἂν. (Ἰωάν. 4. 39.) Ἐὰν ταῦτα πάντα φυλάττωμεν, καὶ ἐν μετανοίᾳ τὴν ζωὴν ἡμῶν τελειώσωμεν εἰς τοῦτον τὸν ἱερὸν τόπον, θέλομεν ἀποκτήσει πρὸς τοῦτοις ἀπροσμάχητον προστάτην καὶ βοηθὸν, αὐτὴν τὴν Κυρίαν καὶ ἑφορον τοῦ ἁγίου Ὁρους, τὴν Δέσποιναν ἡμῶν Θεοτόκον, ἥτις θέλει μᾶς συστήσει εἰς τὸν υἱὸν της, ἃ θέλει ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν· καθὼς ὑπεσχέθη μόνη της ἡ ἀψευδὴς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ὡς προείπομεν.

Ἄλλ' ὦ μακαριώτατοι θεῖοι Πατέρες· οἱ Ὅσιοι καὶ Ἱεράρχαι· οἱ Ὁμολογηταὶ καὶ Ὁσιομάρτυρες καὶ Ἱερομάρτυρες· οἱ Μυροβλῦται καὶ Θαυματουργοί· οἱ ἐπίγειοι Ἀγγελοι καὶ οὐράνιοι ἄνθρωποι· οἱ τοῦ ἁγίου Ὁρους πολιοῦχοι καὶ οἰκισταί, καὶ μετὰ τὴν Θεοτόκον προστάται ἡμῶν καὶ εὐεργέται καὶ ἑφοροί· οἱ ἐν σαρκὶ τοὺς ἀσάρκους νικήσαντες δαίμονας· οἱ πάντων τῶν ἁγιορειτῶν ὄντες στέφανος καὶ δόξα καὶ καύχημα· ἡ βασιλικὴ καὶ τροπαιοφόρος παράταξις τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν Θεοτόκου· τὰ μυρίπνοα ἄνθη, καὶ τὰ ἀγλαό-

καρπα δένδρα τοῦ νοητοῦ τούτου παραδείσου τῆς
 ἀειπαρθένου· οἱ ἀένναοι ποταμοὶ τῶν θείων καὶ
 πνευματικῶν χαρισμάτων· δέξασθε τὸ παρὸν ἐφύ-
 μνιον τὸ ὅποῖον σᾶς προσφέρει ὅλη ὁμοῦ ἡ Κοινό-
 της τοῦ ἁγίου Ὁρους, τὸ ὑμέτερον Ποίμνιον, ὡς
 ἐδέξατο ὁ Κύριος τῆς χήρας τὰ δύο λεπτά. Καὶ
 τὴν κοινὴν ταύτην καὶ καινὴν ἐορτὴν ὑμῶν καὶ
 πανήγυριν, ἣν ὅλοι κοινῶς ἐπιτελοῦμεν, ἐναγκα-
 λίσασθε, θεϊότατοι, ὡς ὁσμὴν εὐωδίας, καὶ ὡς θυ-
 σίαν εὐπρόσδεκτον· τί γὰρ ἄλλο νὰ πράξωμεν, ἵνα
 δείξωμεν τὸ δυσέκτιτον χρέος ὅπερ ἔχομεν πρὸς
 ὑμᾶς τοὺς εὐεργέτας ἡμῶν, διὰ τὰς πολλὰς καὶ
 μεγάλας εὐεργεσίας καὶ χάριτας, ἃς ἀπηλαύσαμεν,
 καὶ ἀπολαύομεν, καὶ θέλομεν ἀπολαύει διὰ βίου
 παρ' ὑμῶν; Ναί, τὸ ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἡμεῖς διὰ
 τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, δὲν εἴμεθα ἄξιοι νὰ κατοικῶ-
 μεν τὸν ἅγιον τοῦτον τόπον, καὶ νὰ ὀνομαζώμεθα
 υἱοὶ σας· ἀλλὰ σεῖς, διὰ τὴν χρηστότητά σας,
 μὴ ἀπαρνηθῆτε νὰ ᾔσθε Πατέρες ἡμῶν. Διὸ
 μετὰ θάρρους παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ἅπαντας, ἡμεῖς
 ἅπαντες, νὰ μᾶς ἐνδυναμόνετε, ὥστε νὰ μιμώμε-
 θα, ὅσον δυνατόν, καὶ ἡμεῖς τὴν ἰδικὴν σας
 ζωὴν καὶ τὰ ἔργα σας· καὶ εἰς μὲν τὴν παροῦσαν
 ζωὴν, δεόμεθά σας, ἵνα σκέπετε καὶ διαφυλάττετε
 τὰ ἱερὰ ταῦτα Μοναστήρια καὶ Σκήτας καὶ
 Κελλία, καὶ πάντας ἡμᾶς τοὺς ἐν αὐτοῖς κατοι-

κοῦντας, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ ἐπηρείας τῶν
 ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν· εἰς δὲ τὴν μέλλου-
 σαν, νὰ μᾶς ἀξιώσετε διὰ τῶν πρεσβειῶν σας, νὰ
 ἀπολαύσωμεν τῆς οὐρανίου μακαριότητος καὶ
 ἡμεῖς μεθ' ὑμῶν. Εἰ καὶ μέγα ἐστὶ τὸ αἰτούμε-
 νον· ἡμεῖς οἱ υἱοὶ, μετὰ τῶν Πατέρων ὑμῶν· ἡμεῖς
 τὰ Ποίμνια, μετὰ τῶν Ποιμένων ὑμῶν· ἡμεῖς οἱ
 μαθηταί, μετὰ τῶν διδασκάλων ὑμῶν· ἵνα ἔχητε
 λέγειν καὶ ὑμεῖς πρὸς τὸν Θεόν, τὸ ἀποστολικόν
 ἐκεῖνο » Ἰδοὺ ἡμεῖς καὶ τὰ παιδία, ἃ ἡμῖν ἔδω-
 » κας, Κύριε· ὧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς
 αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τῷ συντελεστῇ τῶν καλῶν Θεῷ χάρις.

ΤΕΛΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Τῶν συνδραμόντων εἴκοσι εὐαγῶν Βασιλικῶν τε Πατριαρχικῶν
καὶ Σταυροπηγιακῶν Μοναστηρίων τῶν ἐν τῷ
ἁγιωτάτῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωρος.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας	Σώμ.	60
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Βατοπαιδίου »		60
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἰβήρων »		43
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Χιλιανδαρίου »		20
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Διονυσίου »		10
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Κουτλουμουσίου »		15
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Παντοκράτορος »		30
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ξηροποτάμου »		15
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ζωγράφου »		10
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Δοχειαρίου »		10
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Καρακάλλου »		15
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Φιλοθέου »		15
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Σιμωνοπέτρας »		15
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σταυρονικήτα »		10
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Γρηγορίου »		10
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Παύλου »		15
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ξενοφῶντος »		10
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἐσφιγμένου »		10
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ῥωσσοῦ »		10
Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Κωνσταντίνου »		10
Ἡ Σεβασμία Κοινότης τῆς Συνάξεως τῶν Πατέρων τοῦ Ἀγίου Ὄρους »		207
Ὁ ἅγιος Ἱερισσοῦ καὶ ἁγίου Ὄρους Κ. Ἰωαννίκιος »		10
Ὁ ἅγιος Σεργίου καὶ Κοζάνης Κύριος Βενιαμίν . . . »		10
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἅγιος Κυκλάδων Κ. Δανιήλ. »		20

ΟΙ ΕΝ ΠΟΡῶ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐν Πόρῳ	Σώμ.	1
Γεώργιος Ἱερεὺς καὶ Πρωτόπαππας Πόρου. »		1
Ὁ Σακελίων Ἀθανάσιος Ἱερεὺς. »		1
Εὐγένιος Ἱερομόναχος Παππαδόπουλος ἐξ Ἀνδρου. »		1
Παππασταμάτιος Κανελόπουλος »		1
Ἀναγνώστης Παππὰ Ἀντωνίου. »		1